ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '90:

και όμως... θα μπορούσε να γίνει το ΑΓΚΑΘΙ της ελληνικής κοινωνίας

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ

ΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ

...εγώ σας προειδοποίησα να μην το κάνετε λάθος,
να φυλαχτείτε από εχθρούς και «φίλους» και τον εαυτό σας..
...πάντως και έτσι που το κάνατε εγώ έμεινα ΕΔΩ
γιατί δεν έχω μάθει να φεύγω...

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΛΟΓΟ ΝΑ ΔΙΣΤΑΖΟΥΜΕ ΑΥΤΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟ ΝΑ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΗΣΥΧΟΙ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ
αστυνομία δολοφονεί
δικαιοσύνη χειροκροτεί

- **Σαν κορυφαίο γεγονός της αντίστασης των κοινωνικών-ταξικών δυνάμεων που αντιπαλεύουν την επίθεση κράτους και κεφάλαιου (κομβικό σημείο της επίθεσης είναι η αθώωση του δολοφόνου Μελίστα) ήρθε η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ και η λειτουργία του σαν χώρος αντιπληροφόρησης και συσπείρωσης των αντιστεκόμενων.**
- **Η κατάληψη, μέσα από την ίδια της την ύπαρξη προωθεί την αυτοοργάνωση και την άμεση αντιθεσμική δράση σαν τον μόνο δρόμο για τη ριζική ανατροπή του καπιταλιστικού-εξουσιαστικού συστήματος.**

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ και πορεία αλληλεγγύης στους κοινωνικούς αγώνες και καταλήψεις.
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΦΛΕΒΑΡΗ 1990 - ώρα 4 μ.μ.

«Δεν είμαι γιατρός της άρρωστης κοινωνίας.
Είμαι ένας σκύλος δαγκανιάρης.
Καταστρέφω όλες τις αξίες, που πάνω τους βασίζεται
η τάξη αυτού του κόσμου»
Διογένης ο Κυνικός

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η συγκέντρωση του υλικού που κυκλοφόρησε στη διάρκεια της κατάληψης του Πολυτεχνείου δεν ήταν καθόλου δύσκολη. Η παρουσίασή του απλά και μόνο, δεν θα είχε παρά δημοσιογραφική και ιστορική σημασία.

Η κριτική τοποθέτηση πάνω στα όσα σύμβηκαν και η κατάθεση συγκεκριμένων απόψεων είναι αυτό που μας ενδιαφέρει. Μας ενδιαφέρει σαν συνεισφορά στην συγκρότηση αναρχικού πολιτικού λόγου.

Δεν θα είχε νόημα να κατατεθούν οι απόψεις αυτές σε ένα κοινό κουβά με άλλες.

Το πείραμα έγινε ήδη στη διάρκεια της κατάληψης. Εκεί είδαμε πόσο εύκολο είναι να συγχωνευτούν και με ποιους τρόπους, απόψεις, προτάσεις και πρακτικές, φτάνοντας και μέχρι το σημείο της παραμόρφωσής τους.

Θεωρούμε λοιπόν ότι το να επαναλαμβάνεις λάθη είναι καταστροφικό.

Τα κείμενα που συνοδεύουν το υλικό της κατάληψης, δεν αποτελούν προϊόν σύνθεσης, αλλά κατάθεση απόψεων συντρόφων που κοινό σημείο έχουν την πρόταση της εξεγερτικής απόπειρας και την κοινή στάση τους σε συγκεκριμένες πρακτικές.

Η αυτονομία των διαφορετικών απόψεων ίσως αποτελέσει την αφορμή και για ουσιαστικό διάλογο ανάμεσα σ' όσους έχουν τέτοια πρόθεση (κι όχι μόνο).

Αναρχική Εξεγερτική Πρωτοβουλία

Μάρτης 1990

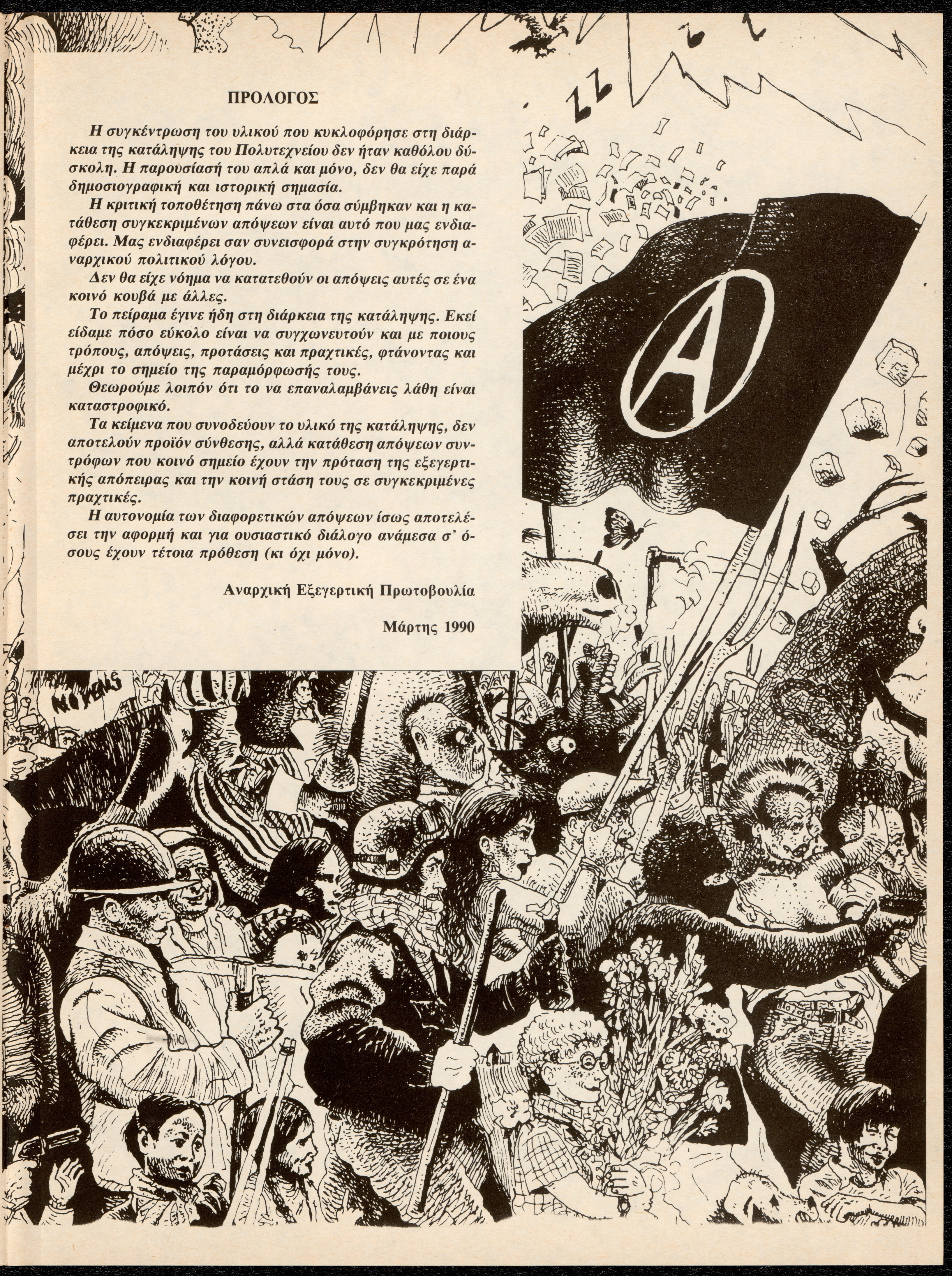

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '90: ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου, ανεξάρτητα από το ξεπνοϊσμένο αποτέλεσμα που είχε, είναι βέβαιο ότι αποτελεί μια πηγή εμπειριών. Η στοιχειοθέτηση αυτών των εμπειριών θα μπορέσει να αποτελέσει μια ελάχιστη συμβολή στη διαδικασία συγκρότησης ενός αναρχικού λόγου. Οι συνθήκες μέσα στις οποίες πραγματοποιήθηκε ευνοούσαν συγκεκριμένες εξεγερτικές πρακτικές που θα μπορούσαν να δημιουργήσουν συγκεκριμένα προβλήματα στην εξουσία.

Μια ευκαιρία όμως χάθηκε. Ωστόσο αν σταθούμε κριτικά και αυτοκριτικά σ' αυτή την εμπειρία πιστεύουμε ότι μια σειρά από δυνατότητες ανοίγονται. Θεωρήσαμε σαν πιο εποικοδομητική μια κριτική που να λαμβάνει υπόψη της τις συγκυρίες των κοινωνικών ανταγωνισμών και να στέκεται αναλυτικά σε γεγονότα και συμπεριφορές μέσα στο Πολυτεχνείο (ακόμα κιαν μερικές φορές είναι κουραστικά λεπτομεριακή) και δεν θελήσαμε να στηριχτούμε σε γενικές τοποθετήσεις.

Η λειτουργική κριτική, για μας, πρέπει να παίρνει υπόψη της, εκτός από τις εξωτερικές εκδηλώσεις και την εσωτερική λογική και δόμηση μιας κατάστασης που βρίσκεται σε δραστηριοποίηση, όπως αυτή του Πολυτεχνείου. Την ίδια ακριβώς δυνατότητα και ικανότητα ανάλυσης της πραγματικότητας, που επίσης απαιτεί και η συμμετοχή στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Αυτή η συμμετοχή είναι, που βάζει επιτακτικά το ζήτημα του προσδιορισμού του κοινωνικού κομματιού προς το οποίο γίνεται κάθε φορά συγκεκριμένα η απεύθυνση (π.χ. εργάτες, ή εργαζόμενοι, ή σπουδαστές, ή αγρότες κ.λπ.) με σκοπό να επιτευχθεί το μεγαλύτερο δυνατό ρήγμα στο μέτωπο της εξουσίας.

Έτσι περιορίζεται η δυνατότητα εγκατάλειψης στο αυθόρμητο, που παρόλο το μεγαλείο που εκφράζει, μερικές φορές, —όπως έχει αποδειχθεί—, δεν παύει να έχει συγκεκριμένα όρια. Όρια που μόνο μια συγκροτημένη και οργανωμένη αναρχική παρουσία και δράση μπορεί να τα σπάσει.

Βοηθός σε μια τέτοια συγκρότηση **είναι οι αρχές της αναρχικής θεωρίας, που δεν μπορούν να παραμεριστούν για κανένα βραχυπρόθεσμο ή μακροπρόθεσμο πολιτικό - οικονομικό όφελος και η ανάλυση της πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης.** Αυτό δηλ. με λίγα λόγια, που μπορεί να περιγραφεί σαν κίνηση του κράτους και του κεφάλαιου μέσα στις κάθε φορά δοσμένες κοινωνικές συνθήκες.

Η ανάλυση της πραγματικότητας είναι που μπορεί να δημιουργήσει τη δυνατότητα **σύνθεσης** θεωρίας και πρακτικής, εμπλουτισμένης και ικανής να λειτουργήσει σε κάθε σημείο του κοινωνικού ανταγωνισμού, ξεφεύγοντας από νεκρά σχήματα θεωρίας που καταντούν **ιδεολογία**, αλάθητη σε κάθε χρήση αλλά ταυτόχρονα και τόσο απόμακρη...

Αντίθετα η συμμετοχή στους ταξικούς αγώνες μπορεί να δώσει την **ουσιαστική καθαρότητα** του Αναρχικού λόγου που δοκιμάζεται και συγκεκριμενοποιείται μέσα από πρακτικές χωρίς να υποβαθμίζεται και να παραποιείται.

Η ανάλυση της πραγματικότητας, η σύνθεση με τη θεωρία και η πρακτική προσέγγιση στους κοινωνικούς χώρους (εργατικούς, σπουδαστικούς κ.λπ.) είναι που συνιστούν τον ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΛΟΓΟ:

Αναρχικός ⇒ γιατί βασίζεται στην Αναρχική θεωρία χωρίς να την αναθεωρεί.
Πολιτικός ⇒ γιατί επεμβαίνει μέσα στην ταξική σύγκρουση και στις κάθε φορά ιδιαίτερες εκφράσεις της.
Λόγος ⇒ γιατί εκδηλώνει έμπραχτη και συγκεκριμένη εξεγερτική προσπάθεια στην κατεύθυνση της επανάστασης.

Ίσως κάποιοι, όπως είδαμε και στο Πολυτεχνείο, στο άκουσμα της λέξης ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ να καταλαμβάνονται από παιδικές αρρώστιες. Όμως, αν μπορέσει κάποια στιγμή να γίνει αντιληπτό ότι η λέξη πολιτική από μόνη της δεν λέει τίποτα, τότε θα γίνει κατανοητή η ουσιαστική και σημασιολογική διαφορά ανάμεσα στην πολιτική και τον πολιτικαντισμό, σαν μέσο χειραγώγησης και άσκησης της εξουσίας και στον εκ διαμέτρου αντίθετο **Αναρχικό Πολιτικό Λόγο** που συμμετέχοντας στην ταξική πάλη επιδιώκει την ανατροπή κάθε μορφής εξουσίας.

Όπως η **ανάλυση** είναι απαραίτητη για την **σύνθεση** το ίδιο σημαντικό είναι και το **σχέδιο** (μικρό ή μεγάλο) για την υλοποίηση μιας εξεγερτικής απόπειρας. Συγκροτημένος αναρχικός πολιτικός λόγος είναι αυτός που πέρα από το ότι εκφράζεται με οργανωμένο τρόπο βασίζεται και σε συγκεκριμένο σχέδιο πάνω στη συνολικότερη προοπτική της επανάστασης.

Δεν είναι δυνατή η αναρχία, που θέλουμε όλοι μας, χωρίς το επίπονο επαναστατικό πέρασμα μέσω των εξεγερτικών διαδικασιών. Εφ' όσον δεν θέλουμε να μετατρέψουμε την αναρχία σε ένα άχρηστο όνειρο, πρέπει να παλέψουμε για να καταστρέψουμε με την επανάσταση το κράτος και τους εκμεταλλευτές.

Η επανάσταση όμως δεν είναι ένας ιδεατός μύθος για να χρησιμοποιηθεί σαν απλή αναφορά, αλλά αποτελεί κάτι συγκεκριμένο που πρέπει να οικοδομείται καθημερινά, ακόμα και με απόπειρες πιο περιορισμένες, που δεν έχουν όλα τα απελευθερωτικά χαρακτηριστικά μιας σαφούς κοινωνικής επανάστασης. Αυτές οι πιο περιορισμένες απόπειρες είναι οι εξεγέρσεις που αποτελούν το απαραίτητο συστατικό της επανάστασης. Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να προετοιμαζόμαστε για την επόμενη εξέγερση γιατί θεωρούμε ότι οι καιροί είναι πάντοτε ώριμοι για αυτό. Καλύτερα μια αποτυχημένη εξέγερση παρά εκατό ενδοιασμοί που κάνουν να αποτύχουν εκατό ευκαιρίες μέσα από τις οποίες θα μπορούσε να ξεπηδήσει η οριστική επανάσταση.

Οργάνωση, συντονισμός, ανάλυση, σύνθεση, σχέδιο, κοινωνική παρέμβαση, εξεγερτικός αγώνας, εξεγερτική απόπειρα, εξέγερση, επανάσταση. Μ' αυτές τις λέξεις μπορούμε να μιλάμε.

Αυτές τις λέξεις αντιπαραθέτουμε στο όποιο μακάβριο απολειφάδι περασμένων καταστάσεων, έρχεται να ξαναβγεί στην επιφάνεια προτάσσοντας στο όνομα της ελευθεριότητας και του εφικτού, τη λογική και πρακτική του διαλόγου με την εξουσία, αναδύοντας όλη τη δυσοσμία της εποχής του.

Με βάση αυτές τις λέξεις μπορούμε να μιλήσουμε με τους συντρόφους που ακόμα κι αν διαφωνούμε σε διάφορα σημεία, αναγνωρίζουμε από κοινού την ιδιαίτερη σημασία που έχουν αυτές. Μπορούμε ίσως ακόμα, σε αυτή τη βάση να δράσουμε οργανωμένα και συγκεκριμένα.

Σύμφωνα με αυτές τις έννοιες δεν μπορούμε να αποδεχθούμε το θάψιμο του όποιου γεγονότος (μικρού ή μεγάλου) κάτω από ένα πέπλο λησμονιάς. Γιατί η εγκατάλειψη είναι που ταυτίζεται με τη φράση «ό,τι έγινε, έγινε». Και για μας αυτό είναι το χειρότερο. Για μας το Πολυτεχνείο δεν είναι το παν. Είναι ένα μικρό συμβάν μέσα σ' ένα σύνολο δραστηριοτήτων κοινωνικού ανταγωνισμού που συμμετείχαμε και που θα συνεχίσουμε να κάνουμε. σαν αναρχικοί.

Γι' αυτό θεωρούμε ότι το Πολυτεχνείο χρειάζεται να κοιταχθεί από αναρχική σκοπιά. Από τη σκοπιά της εξεγερτικής προσπάθειας, στην οποία επιχειρήθηκε συγκεκριμένη συμβολή όχι μόνο με λόγια αλλά και με πράξεις...

Η συγκυρία

Η κατάληψη πραγματοποιήθηκε μέσα σε μια ευνοϊκή συγκυρία. Η «τριμερής» διαχείριση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας αντιπάλευε ένα πρώτο κύμα κοινωνικής δυσαρέσκειας που είχε αρχίσει να εκδηλώνεται σαν αποτέλεσμα των μέτρων λιτότητας, των επικείμενων απολύσεων των εκτάκτων του δημοσίου, του κλεισίματος των προβληματικών κ.λπ. Η προοπτική της καταστολής των κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων έρχεται να καλύψει την αδυναμία χειραγώγησης από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Η πριμοδότηση των δυνάμεων καταστολής μέσα σ' αυτές τις συνθήκες κρίνεται απαραίτητη. Η ταξική δικαιοσύνη έρχεται να επικυρώσει αυτή την ανάγκη της εξουσίας. Ο Μελίστας αθωώνεται πανηγυρικά και προκλητικά...

Η κατάληψη

Η αυθόρμητη αντίδραση για τη δικαστική απόφαση οδήγησε στο κλείσιμο της Πατησίων και σε τρίωρες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Στην Πατησίων υπάρχει σημαντικός αριθμός κόσμου που δείχνει διαθέσεις συμπάθειας και συμπαράστασης.

Οι δυνάμεις καταστολής αποχωρούν και στο Πολυτεχνείο πραγματοποιείται Γενική Συνέλευση που αποφασίζει την κατάληψη του χώρου, την χρησιμοποίηση του σαν κέντρου πληροφόρησης και με επιδίωξη τη σύνδεση με αντιστεκόμενα κοινωνικά κομμάτια. Η προκήρυξη της Ομάδας Αναρχικών Συντρόφων, η πρώτη προκήρυξη της Κατάληψης του Πολυτεχνείου καθώς και το πρώτο δελτίο τύπου καθόρισαν με συμπυκνωμένο και σαφή τρόπο το πολιτικό πλαίσιο και τους στόχους της κατάληψης.

Αποφασίζεται η κατάληψη να παραμείνει ανοικτή και ελεγχόμενη ενώ καθοριστικό όργανο είναι η Γενική Συνέλευση που αποφασίζει με βάση τη συμφωνία και τη συναίνεση (χωρίς πλειοψηφίες - μειοψηφίες) καθώς και με την αντίληψη της άμεσης δημοκρατίας. Ας σημειωθεί, ότι μέχρι και τη Δευτέρα 29/1 οι Γενικές Συνελεύσεις αποτελούνταν κυρίως από Αναρχικούς, Αντιεξουσιαστές, λίγους αριστεριστές και νεολαίους.

Το τριήμερο 26-29/1/90.
Μια αρχή που θα μπορούσε να έχει καλή συνέχεια

Αυτό το τριμήμερο μπορεί να χαρακτηριστεί σαν το πιο θετικό τόσο από την άποψη εσωτερικών λειτουργιών όσο και στον τομέα της πληροφόρησης. Πολλές χιλιάδες προκηρύξεις μοιράστηκαν έξω από το Πολυτεχνείο αλλά και σε άλλους χώρους. Η διάθεση των περαστικών ήταν θετική και οι συζητήσεις τάσσονταν με το μέρος των καταληψιών. Σ' αυτό ευνοούσε και το πρόσφατο γεγονός της αθώωσης του μπάτσου δολοφόνου όσο και το ότι η προπαγάνδα του κράτους με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης δεν είχε τον απαιτούμενο χρόνο για να λειτουργήσει αρνητικά, συν το γεγονός του αιφνιδιασμού που δέχτηκε η εξουσία.

Οι Γενικές Συνελεύσεις μπορούν ακόμα να λειτουργούν και να παίρνουν αποφάσεις. Παρ' όλα αυτά, τα πρώτα σημεία «ελευθεριασμού» αρχίζουν να εκδηλώνονται από την Κυριακή.

Ήδη η κατάληψη έχει να επιλύσει σημαντικά ζητήματα.

Ουσιαστικότερο παραμένει το προχώρημα της αντιπληροφόρησης και το παράλληλο άνοιγμα των επαφών με τους κοινωνικούς χώρους που αυτή τη στιγμή βρίσκονται σε κινητοποίηση ενώ αναγκαία είναι η επιθετική στάση της κατάληψης. Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί, πως όταν μιλάμε για επιθετική στάση της κατάληψης, εννοούμε σαφώς πρωτοβουλίες που δεν καθορίζονται από το σπάσιμο και το κάψιμο μόνο. Αυτές οι πρωτοβουλίες δεν θα μπορούσαν να γίνουν αποτελεσματικές αν δεν εντάσσονταν σε μια συνολική κατεύθυνση και δεν πλαισιόνονταν κύρια από σημαντικά τμήματα των καταληψιών και των συμπαραστατών.

Ήδη η πίεση έχει αρχίσει να εκδηλώνεται. Ο τύπος λασπολογεί, οι πανεπιστημιακοί είτε «ήπιοι», είτε «σκληροί» ασκούν την ανάλογη επίδραση, η ΕΦΕΕ καλεί σε κινητοποιήσεις και προτείνει συνελεύσεις σχολών.

Η κίνηση αυτή της ΕΦΕΕ έχει πολλούς λόγους. Οι κυριότεροι απ' αυτούς αφορούν την προσπάθεια της πλειοψηφίας της να προσεταιριστεί την Κατάληψη. Δεν είναι τυχαίο ότι το κάλεσμα για την συγκέντρωση γίνεται έξω από το Πολυτεχνείο.

Αυτό είναι δεδομένο ότι έπρεπε να γίνει αντικείμενο ιδιαίτερης προσοχής από την Κατάληψη.

Εδώ θα πρέπει να τονισθεί ότι το κομμάτι της ΚΝΕ που έφυγε από το ΚΚΕ και λειτουργεί πλειοψηφικά στην ΕΦΕΕ, παρ' όλο που προβάλλει μια τάση συνεργασίας με ριζοσπαστικά κομμάτια ακόμα και αναρχικούς, δεν παύει να έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός χειραγωγικού μηχανισμού. Οι τάσεις που υπάρχουν διευκολύνουν ακριβώς την ικανότητα αφομοίωση (βλέπε ΠΑΣΟΚ της Δεκαετίας του '70) όλων εκείνων των πολιτικών και κοινωνικών κοματιών που έχουν μια ριζοσπατική κατεύθυνση.

Η Κνιτολαγνεία που ευδοκιμεί τελευταία, μπορεί να αποβεί αυτοκαταστροφική. Η αντιμετώπιση αυτής της αριστερής καθεστωτικής οργάνωσης, προϋποθέτει οργανωμένη και παρεμβατική δυνατότητα. Εξυπακούεται ότι, άλλο ο συγκεκριμένος κνίτης και άλλο η ΚΝΕ, αλλά, ακόμα και στην περίπτωση μεμονομένων συνεργασιών, ο καθορισμός των ορίων τους είναι απαραίτητος. Κάτι που έπρεπε να προσεχθεί ιδιαίτερα και να εφαρμοσθεί από την Κατάληψη.

Η οργανωτική της συγκρότηση ήταν απαραίτητη. Επειδή όμως υπήρχε η πολυσυνθετότητα όσων συμμετείχαν, η οργανωτική της έκφραση θα μπορούσε να υλοποιηθεί μέσα από ένα σχήμα που θα συντόνιζε τις διάφορες απόψεις και συγκροτήσεις (αναρχικούς, αριστεριστές κ.λ.π.) και που θα είχε μια ιδιαίτερη σχέση με την συνέλευση.

Η συνέλευση εξ άλλου έπρεπε να προσδιοριστεί τόσο ως προς το χαρακτήρα της όσο και ως προς τη συμμετοχή σ' αυτή (ποιοι και πώς).

Αυτό το τελευταίο έγινε αντιληπτό στη Γ.Σ. της Τετάρτης 31/1 όπου και πάρθηκαν αποφάσεις για δύο ξεχωριστές συνελεύσεις. Στην πρώτη που θα συμμετείχαν όσοι ήταν καταληψίες και εκείνοι που λειτουργικά συμπορεύονταν με την κατάληψη και σ' αυτήν θα παίρνονταν αποφάσεις. Στη δεύτερη θα συμμετείχε «ο δήμος» (δηλ. όλοι όσοι ενδιαφέρονταν να συνομιλήσουν και να ανταλλάξουν γνώμες με τους καταληψίες). Η απόφαση αυτή δεν τηρήθηκε. Στην επόμενη συνέλευση (βραδυνή) ζητούνταν από τους περαστικούς να αποφασίζουν...

Εν όψει των κινητοποιήσεων της ΕΦΕΕ η κατάληψη είχε δύο επιλογές: να πραγματοποιήσει αυτόνομη συγκέντρωση και πορεία ή να συμμετάσχει στην πορεία της ΕΦΕΕ.

Τίποτα από τα δύο δεν γίνεται. Η συνισταμένη των δύο προτάσεων είναι συγκέντρωση και κλείσιμο της Πατησίων. Είναι η στιγμή της ισορροπίας.

Αργότερα, οι υποστηριχτές της σύμπλευσης με την ΕΦΕΕ έσπευσαν να χαρακτηρίσουν σαν λάθος τη συγκέντρωση και το κλείσιμο της Πατησίων με το αιτιολογικό πως αρκετός κόσμος ακολούθησε την πορεία. Αν όμως ήθελαν να πλαισιώσει κόσμος την κατάληψη θα έπρεπε να σκεφτούν πως να συμβάλλουν στην ανάπτυξη αυτόνομων πρωτοβουλιών από τη μεριά της, κι όχι να παραμένουν προσκολλημένοι στη λογική του παραρτήματος.

Σίγουρα η συγκέντρωση και το κλείσιμο της Πατησίων ήταν το λιγώτερο που μπορούσε να γίνει. Το ορθότερο για να μην ακολουθήσει ο κόσμος την πορεία της ΕΦΕΕ ήταν η διοργάνωση ξεχωριστής πορείας. Όμως πολλοί ήταν αυτοί που δίσταζαν ή δεν ήθελαν μια αυτόνομη έκφραση της κατάληψης, συμβάλλοντας μ' αυτόν τον τρόπο στην επιτυχία των πλαγιοκοπήσεων της ΕΦΕΕ.

Μέχρι την πορεία της 2/2.
Οι χαμένες ευκαιρίες και η μεταστροφή.

Είναι γεγονός ότι η κατάληψη —και κάθε κατάληψη— είναι μέσο και όχι αυτοσκοπός. Είναι μέσο για την επίτευξη εκείνων των στόχων που αυτή η ίδια προσδιορίζει, σύμφωνα με την συγκυρία και την δεδομένη πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα.

Η φυσική και πολιτική αδυναμία της κατάληψης έγινε φανερή πάνω στο πιο κρίσιμο σημείο. Εκεί δηλ. που θα χρειαζόταν να πάρει τις αποφάσεις για την παραπέρα ουσιαστικοποίηση της πορείας της μέσα στον ταξικό ανταγωνισμό.

Οι Γενικές Συνελεύσεις μετασχηματίζονται σταδιακά σε ένα κοινωνικό χώρο που πολιτικολογεί, αλλά που δεν μπορεί να πάρει αποφάσεις και να λειτουργήσει.

Η προσπάθεια σύνδεσης με κοινωνικούς χώρους, από τη στιγμή που δεν μπορεί να υλοποιηθεί με πολιτικούς και ταξικούς όρους μετατρέπεται σε έναν «κοινωνισμό», όπου τη θέση των κοινωνικά αντιστεκόμενων κομματιών καταλαμβάνουν διάφοροι εκπρόσωποι και αντιπροσωπείες. Η αδυναμία συγκρότησης και συγκεκριμενοποίησης ενός πολιτικού σχεδίου δράσης με βάση το πλαίσιο καταλήγει στη φενάκη κάποιων αιτημάτων (υποκατάσταση δράσης). Το να υφίστανται κάποια αιτήματα δεν σημαίνει τίποτα. Η ουσιαστική υπόσταση κάποιου αιτήματος δεν είναι η απλή προβολή του αλλά η δυναμική που δίνεται σ᾽ αυτό τόσο κοινωνικά όσο και από την ένταξή του σε κάποια σχέδια δράσης. Ιδιαίτερα για τους αναρχικούς, η πιθανή τοποθέτηση αιτημάτων αποτελεί πρόταση για την δράση ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων πάντα από την οπτική εξεγερτικών διαδικασιών δεν έχει συντεχνιακό χαρακτήρα ούτε εναρμονίζεται με την καθεστωτική λογική.

Πολλοί έσπευσαν να ασπασθούν και να επιδοκιμάσουν την κατάθεση αιτημάτων. Αυτό άρχισε να γίνεται ιδιαίτερα πιεστικό μετά την μαζική παρουσία κόσμου που προερχόταν από την πορεία της ΕΦΕΕ στις 29/1.

Καθένας από τη μεριά που έβλεπε τα πράγματα, κατέθετε και το αντίστοιχο αίτημα.

Όλοι μαζί έχτισαν ένα τεράστιο ντουβάρι εμποδίζοντας κάθε εξεγερτική προοπτική και εναποθέτοντας τις ελπίδες τους για προσχώρηση και δραστηριοποίηση των μαζών σ᾽ αυτά τα αιτήματα.

Όμως τίποτα πιο παθητικό απ᾽ αυτό!

Παρ᾽ όλο που τέθηκαν τα αιτήματα. Με τον όποιο πιεστικό και ανορθόδοξο τρόπο κι αν σχηματοποιήθηκαν, (παραλείποντας κάποια «ενοχλητικά») δε έπαυαν να παραμένουν κενά.

Γιατί ένα συγκεκριμένο εξεγερτικό σχέδιο δεν έχει και μεγάλη ανάγκη από αιτήματα. Τα δε αιτήματα αναγκαστικά χρειάζονται μια ένταξή τους σε κάποια σχέδια. Για μας τους αναρχικούς εφ᾽ όσον παρουσιαστεί ουσιαστική ανάγκη να αντιμετωπίσουμε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, θα χρειαστεί να το εντάξουμε στη λογική της εξεγερτικής απόπειρας. Αλλά δεν μπορεί να έχει εξεγερτική τάση ένα αίτημα που εντάσσεται μέσα στην καθεστωτική λογική όπως αυτό της αναίρεσης της απόφασης.

Γιατί αυτό σε τελική ανάλυση βρίσκεται σε αντίφαση με την άποψη της κατάληψης περί αστικής δικαιοσύνης και με την σκοπιμότητα της αθώωσης (επίθεση στις κοινωνικές αντιστάσεις). Μια αναίρεση της απόφασης θα σήμαινε την εκδίκαση της από το ανώτατο δικαστήριο (Άρειος Πάγος) και την επικύρωσή, με όλες τις εξουσιαστικές τιμές, της αθώωσης και της σκοπιμότητας που αυτή εξυπηρετούσε.

Τα υπόλοιπα αιτήματα λειτούργησαν μόνο σε επίπεδο εντυπώσεων και συνδιαλαγής (Να έρθουν οι ένορκοι να συζητήσουμε - να ζητήσουν δημόσια συγνώμη κ.λπ.). Από τη στιγμή όμως που ζητάς να έρθουν οι ένορκοι να συζητήσουν το σκεπτικό της απόφασης, τίθεται το ερώτημας: **Πού πήγε η άποψη περί ταξικότητας της δικαιοσύνης;**

Είχε ήδη τεθεί υπό αμφισβήτηση και έμελλε να αποδειχθεί μέσα από τη συζήτηση.

Η αστειότητα της αιτηματολογίας κατάδειχνε και το βαθμό απομάκρυνσης από τον πρωταρχικό στόχο της κατάληψης που εμπεριείχε και την λογική της εξεγερτικής απόπειρας.

Και στο κάτω-κάτω η κατάληψη ενός χώρου ειδωμένη και από το στενό πλαίσιο της απαίτησης εκπλήρωσης κάποιων αιτημάτων, θα πρέπει να λειτουργεί τουλάχιστον εκβιαστικά σε σχέση με το Καθεστώς. Ούτε αυτό μπόρεσε να γίνει.

Τα αιτήματα στην ουσία στηρίχτηκαν και στήριξαν την αυταπάτη.

Αυταπάτη ως προς την αντίληψη πως με τα αιτήματα θα κερδηθούν από μεριάς κατάληψης οι εκμεταλλευόμενοι.

Αυταπάτη ως προς την λειτουργικότητα τους αφού εκ των πραγμάτων είχαμε μια αριστερίστικη - ρεφορμιστική τακτική με τυποποιημένου χαρακτήρα πολιτικό λόγο.

Όμως οι αναρχικοί δεν μπορούν να ακολουθούν τέτοιες πρακτικές που αναθεωρούν βασικές αρχές της θεώρησής τους. Με τα αιτήματα υποβαθμίστηκε ο αναρχικός πολιτικός λόγος.

Να γιατί από τη στιγμή που τέθηκαν, ανέτρεπαν τόσο το αρχικό πλαίσιο της κατάληψης όσο και τις προοπτικές που αυτό υποδείκνυε. Προοπτικές εξεγερτικές και σύνδεσης, όχι με την κοινωνία γενικώς και αορίστως, αλλά με συγκεκριμένα κοινωνικά κομμάτια, που βρίσκονταν σε κινητοποίηση τη δεδομένη περίοδο, αντιστεκόμενα στις μεθοδεύσεις κράτους και κεφάλαιου.

Εδώ θα χρειαστεί να τονίσουμε τη διαφορά ανάμεσα στη σύνδεση και την επαφή. Η οργανική σύνδεση με κοινωνικά αντιστεκώμενα κομμάτια προϋποθέτει επαφή και δράση και όχι τη δημιουργία συνθηκών «εσωκλείστων». Το γεγονός βέβαια μιας τέτοιας σύνδεσης δεν μπορεί να θεωρηθεί άμεσα ορατό. Γιατί τότε, η αυταπάτη είναι που θα κυριαρχεί.

Ξέχωρα από τον σκοπό των αιτημάτων εκείνο που αναδεικνύεται, είναι η εσωτερική λογική που υπάρχει. Είναι αυτή που θέλει ένα «θετικό πρόσωπο προς τα έξω» προσαρμοσμένο στις πραγματικότητες «της μέσης συνείδησης» του κόσμου. Είναι η ίδια η λογική της συνδιαλλαγής, εμφανέστατη σ᾽ ορισμένα αιτήματα αλλά και στις μετέπειτα πρακτικές που «πρωτοβουλιακά» αναλαμβάνονται.

Οι επαφές με διάφορους εκπροσώπους φοιτητικών συλλόγων ή με τη ΓΣΕΕ και ΕΦΕΕ δεν αποτελούν παρά συγκεκριμένες εκφράσεις μιας κατάστασης συνδιαλλαγής. Το να συζητάς με καθεστωτικούς ή ημικαθεστωτικούς μηχανισμούς χωρίς κάποιο προφανή σκοπό, σε οδηγεί ουσιαστικά στο να υποβιβάζεται η κατάσταση που ήδη δημιούργησες. Εκ των πραγμάτων με τέτοιους μηχανισμούς δεν μπορείς να συζητήσεις στη δική σου βάση αλλά στη δική τους.

Η συγκεκριμενοποίηση του πολιτικού πλαισίου μπορούσε να υλοποιηθεί και μέσα από προτάσεις που είχαν ήδη διατυπωθεί στις Γ.Σ. Είχε ουσιατικά δύο κατευθύνσεις: **Αφ ενός την μετατροπή του Πολυτεχνείου σε χώρου αγώνα και πληροφόρησης και αφ᾽ ετέρου στην απαραίτητη γι αυτό το σκοπό οργανωτική συγκρότησή του.**

Η μετατροπή σε χώρο με αγωνιστικά χαρακτηριστικά βασιζόταν στο σπάσιμο του απομονωτισμού με συνεχείς παρεμβάσεις (π.χ. κλεισίματα δρόμων Πατησίων και Στουρνάρα, συγκρότηση διαδηλώσεων στο κέντρο της Αθήνας με συγκεκριμένους κάθε φορά στόχους - δημιουργία κυκλοφοριακού προβλήματος, συμβολικές καταλήψεις δημόσιων χώρων, συμβολικές πράξεις σε δικαστικά κτίρια (αντιθεσμική δράση), καταλήψεις ραδιοφωνικών σταθμών και μετάδοση μηνυμάτων (αντιπληροφόρηση) - που συγκροτούσαν την αγωνιστική συσπείρωση και δράση των καταληψιών και των συμπαραστα-

τών ενώ θα δημιουργούσε ευνοϊκό κλίμα σ' εκείνα τα κοινωνικά κομμάτια που μέσα από την αθώωση του Μελίστα ήθελαν να εκφράσουν την γενικώτερη δυσαρέσκειά τους. Παράλληλα η διακίνηση πληροφοριακού υλικού στους χώρους τόσο γύρω από το Πολυτεχνείο όσο και σε κοινωνικούς χώρους — ιδιαίτερα σ' εκείνους που βρίσκονταν σε κινητοποίηση (εργατικούς - σπουδαστικούς)— θα μπορούσε να φέρει σε επαφή κοινωνικά κομμάτια με την κατάληψη. Όλα αυτά προϋπέθεταν μια οργανωτική αναδιάρθρωση τόσο της λειτουργίας των Γ.Σ. όσο και της ίδιας της κατάληψης. Ήδη το ζήτημα της δημιουργίας συντονιστικού είναι αρχίσει να τοποθετείται από συγκεκριμένες ομάδες και άτομα. Όμως, αυτό, στο βαθμό που η Συνέλευση είχε χάσει τον ουσιαστικό της χαρακτήρα, δεν μπορούσε να υλοποιηθεί σαν απόφαση αλλά μόνο μέσα από τις δυνατότητες συγκρότησής του τουλάχιστον σε επίπεδο αναρχικών ομάδων.

Κάτι τέτοιο, στάθηκε αδύνατο να πραγματοποιηθεί όχι μόνο λόγο της δεδομένης αδυναμίας του αναρχικού χώρου, αλλά και γιατί από ένα σημείο και μετά, παρέμειναν στο επίπεδο προτάσεων, σε μια Γ.Σ. που «αγρόν αγόραζε».

Κάποιες προσπάθειες επαφών μεταξύ αναρχικών (ομάδων και ατόμων) άρχισαν να εκδηλώνονται λίγο πριν την πορεία της 2/2. Μέσα στην προσπάθεια συγκεκριμενοποίησης του πολιτικού πλαίσιου (όξυνσης της κατάστασης - διεύρυνσης του ρήγματος) εντάσσονταν και η πρόταση από συγκεκριμένους αναρχικούς για τον χαρακτήρα της πορείας. Η πρόταση για την πραγματοποίηση συμβολικού χαρακτήρα ενέργειας σε δικαστικό κτίριο (αντιθεσμικός χαρακτήρας) αντιμετωπίστηκε, από ένα τμήμα της συνέλευσης, αρνητικά. Ο φόβος (αδικαιολόγητος από κάθε άποψη) για το ενδεχόμενο καταστολής της κατάληψης, δεν άφησε να φανεί ξεκάθαρα η σημασία που θα είχε μια τέτοια ενέργεια. Μια τέτοια κατάσταση που κάθε πολιτική πρόταση αντιμετωπίζεται με αρνητισμό, συνδικαλιστικές τεχνικές και αντισυντροφικές συμπεριφορές σίγουρα δεν συνέβαλε στο προχώρημα της κατάληψης. Είναι βέβαιο, πως όταν εμφιλοχωρήσει ο πανικός σε κάποια κατάσταση, τίποτα δεν μπορεί να ιδωθεί με ξεκάθαρο μάτι.

Ο ρεφορμισμός ήρθε να ενισχυθεί από την παρουσία πολλών ετερόκλητων πολιτικά και κοινωνικά στοιχείων (ιδιαίτερα στις συνελεύσεις) που παρότι δεν είχαν λειτουργική σχέση με την κατάληψη, επηρέασαν το λόγο και τις δυνατότητες πρακτικής της τόσο πολιτικά όσο και κοινωνικά.

Η τάση προς τον ρεφορμισμό έχει τις ρίζες της στις πρόσφατες ήττες και τη συρρίκνωση του αναρχικού λόγου και των πρακτικών. Οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις του κράτους πέτυχαν τα τελευταία χρόνια την έντονη απομόνωση των αναρχικών από τους κοινωνικούς χώρους. Σε συνδυασμό με την προπαγάνδα μέσω του τύπου, το καθεστώς έχει δημιουργήσει μια αρνητική εικόνα για τους αναρχικούς.

Όμως αυτή η αρνητική εικόνα έχει μεγαλύτερο αντίκτυπο στους ίδιους τους αναρχικούς κι όχι τόσο στα κοινωνικά στρώματα. Εδώ έρχεται να λειτουργήσει η αντίληψη του ετεροκαθορισμού: **Εφ' όσον** έχουμε συρρικνωθεί, **εφ' όσον** υπάρχει αρνητική εικόνα για μας, **εφ' όσον** θέλουμε να συνδεθούμε με την κοινωνία, ΑΡΑ πρέπει να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη των εκμεταλλευόμενων μινιμάροντας την πρακτική μας και αποκρύβοντας την πολιτική μας οντότητα, για να παρουσιάσουμε ένα πρόσωπο που να προσεγγίζει τις μάζες (δηλ. τη συνείδηση που τους έχει δημιουργήσει η εξουσία). Όμως μια συγκεκριμένη πρακτική στους κοινωνικούς χώρους θα μπορούσε πολύ σύντομα να αποδείξει στους συντρόφους ότι δεν δημιουργεί και τόση αντίδραση το να δηλώνεις αναρχικός.

Μέσα λοιπόν από μια τέτοια αντίληψη ετεροκαθορισμού και τις συγκεκριμένες ανάγκες σύνδεσης με κοινωνικά στρώματα προκύπτει η τάση προς το ρεφορμισμό.

Αυτή η τάση ενισχύθηκε ακριβώς από την παρουσία και τον λόγο διάφορων αριστερών, αριστεριστών, φιλελεύθερων και ελευθεριακών. Ο «κοινωνισμός» υπήρξε το άλλοθι και το απαραίτητο συστατικό για τον αυτοπεριορισμό και τον ρεφορμισμό.

Έτσι σε μια κατάληψη όπου οι αριστεροί (ΚΝΕ κ.λπ.) και οι αριστεριστές δεν μπορούσαν να συγκροτήσουν το δικό τους πολιτικό λόγο εξ αιτίας συγκεκριμένων αδυναμιών, ο αριστερισμός και ο ρεφορμισμός μπόρεσαν να υποστηριχθούν και να αναπτυχθούν από αυτούς που δεν είναι ρεφορμιστές, αλλά ούτε και αριστεριστές.

Αυτή η κατάσταση του αυτοπεριορισμού που αυτόματα πρόκυπτε δεν μπόρεσε να ξεπεράσει το ζήτημα του Μελίστα και να δώσει πιο ευρύτερες κατευθύνσεις. Έτσι μολονότι ο στόχος ήταν η επαφή με κοινωνικούς χώρους που δραστηριοποιούνται και αντιστέκονται, καμμιά οργανωμένη και συνειδητή προσπάθεια δεν έγινε προς αυτή την κατεύθυνση. Κάθε πρόταση για επαφή με εργατικούς χώρους έφτανε να χαρακτηριστεί σαν εργατισμός. Αλλά ούτε και προς τους υπόλοιπους χώρους έγινε κάποια ουσιαστική προσπάθεια επαφής. Έτσι το κύριο χαρακτηριστικό ήταν μια κατάσταση βολέματος που άρχισε να διαμορφώνεται και στη συνέχεια να παγιοποιείται.

Ο διάλογος με την εξουσία και τα φερέφωνά της φάνηκε η εύκολη λύση. Απαντητικές ανακοινώσεις επί ανακοινώσεων και δελτία τύπου που διαψεύδαν, ήταν μια από τις σημαντικές ενασχολήσεις μέρους των καταληψιών.

Μια έμμεση αποδοκιμασία προς κάθε τι που είχε χαρακτηριστικό αναρχικής θεώρησης και πρακτικής άρχισε να διαφαίνεται. Κάτω από το βάρος της ανάγκης σύνδεσης με κοινωνικούς χώρους θεωρήθηκε ότι η αποσιώπηση του ονόματος των αναρχικών θα διευκόλυνε αυτή την προσπάθεια. Ενώ, στην υπαρκτή αδυναμία σύνδεσης με κοινωνικά αντιστεκόμενα κομμάτια ήρθε να προβληθεί μια κοινωνική κατηγοριοποίηση των πολιτικών συστατικών της κατάληψης.

Έτσι πολλοί αναρχικοί γίναν πρωταρχικά εργαζόμενοι, άνεργοι, εργάτες, φοιτητές, νεολαίοι κ.λπ. Κανείς βέβαια δεν είχε την απαίτηση να χαρακτηριστούν όλοι οι καταληψίες συλλήβδην αναρχικοί. Εκείνο που χρειάζοταν απαραίτητα ήταν ο πολιτικός και κοινωνικός προσδιορισμός των καταληψιών (αναρχικοί, αριστεριστές, αντιεξουσιαστές κ.λπ. και μετά, εργάτες, εργαζόμενοι, νεολαίοι κ.λπ.) και μέσα από ένα τέτοιο προσδιορισμό να προκύψει η διαδικασία σύνθεσης του λόγου και της πρακτικής της κατάληψης και η εξωτερίκευσή τους. Σε αντίθεση με τη διαδικασία σύνθεσης είχαμε αυτή της συγχώνευσης όπου κυρίαρχα στοιχεία ήταν ο «κοινωνισμός», η μετριοπάθεια, η ευπρέπεια και ο φετιχισμός γύρω από τη διατήρηση της κατάληψης

Η πορεία που πραγματοποιήθηκε και εκείνο που μπόρεσε να επιδείξει ήταν μια θεαματική ισχύ χωρις όμως συγκεκριμένο στόχο και λόγο. Έγινε μάλιστα κάτω από την πίεση να επιδειχθεί ένα «καλό πρόσωπο» προς τα έξω και υπό το κράτος του φόβου μήπως κτυπηθεί η κατάληψη.

Εδώ θα χρειαστεί να τονίσουμε και το ζήτημα της προσπάθειας «αυτοπροστασίας» της κατάληψης.

Μια κατ' αρχήν απλή και ψύχραιμη εκτίμηση, χωρίς βαθυστόχαστες αναλύσεις θα μπορούσε να σταθεί στο εξής:

Το Πολυτεχνείο αποτελεί ένα δημοκρατικό μύθο που έχει προβάλλει η εξουσία (διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα της εξέγερσης του 1973).

Μια επέμβαση των δυνάμεων καταστολής με σκοπό την εκδίωξη των όποιων καταληψιών, θα σήμαινε σίγουρα ένα γκρέμισμα των μυθοπλασιών. Η αυτόματη σύνδεση των εισβολέων του 1990 με αυτούς του 1973 είναι, όχι απλά, αλλά με βεβαιότητα, αναμενόμενη. Αυτή η σύνδεση γίνεται ένας επικίνδυνος συνειρμός στα μυαλά ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων εκμεταλλευόμενων. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν επικρατούν οι συνθήκες όπου η πολιτική συναίνεση δεν έχει κατορθώσει να εδραιωθεί σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα (κοινωνική συναίνεση), σε συνδυασμό με το κλίμα δυσαρέσκειας (απανωτά μέτρα λιτότητας, επερχόμενη ανεργία, αβεβαιότητα για ένα σημαντικό κομμάτι εργατών - εργαζόμενων κ.λπ.).

Αν λάβουμε μάλιστα υπόψη μας, και το κλίμα πολιτικού ανταγωνισμού που αναπτυσσόταν το ίδιο διάστημα ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της πολιτικής κυριαρχίας, γίνεται κατανοητό το πόσο μια στρατιωτικού τύπου επέμβαση στο Πολυτεχνείο θα διεύρυνε το χάσμα τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

Ήταν δεδομένο λοιπόν ότι μια τέτοιου τύπου καταστολή της κατάληψης ήταν προβληματική για την εξουσία.

Ο όλος πανικός που κυριάρχησε για το ενδεχόμενο «πεσίματος» από τους μπάτσους ήταν αδικαιολόγητος πολιτικά και οφείλοταν σε ένα κλίμα ψυχολογικής πίεσης που βασίζεται σε γενικές γραμμές στα εξής χαρακτηριστικά:

α) Της απειρίας πολλών συντρόφων που ξαφνικά βρέθηκαν σε ένα όγκο ευθυνών από τις οποίες άλλες είχαν ουσιαστικό χαρακτήρα και άλλες δευτερεύοντα και εμβόλιμο.

β) Της επιθυμίας - σύνδεσης - επαφής με κοινωνικούς χώρους που βασικό σημείο θα αποτελούσε η κατάληψη.

γ) Της λογικής του ΚΕΝΤΡΟΥ. Άποψη που θεωρούσε ότι η κατάληψη ήταν το κέντρο του αγώνα προς το οποίο θα έπρεπε να συγκλίνουν οι κοινωνικές δυνάμεις.

δ) Της ψυχολογικής πίεσης που άσκησε από κάποιο χρονικό σημείο και μετά, η παρουσία «μετριοπαθών» απόψεων που ταυτόχρονα δημιουργούσαν ένα κλίμα ενοχής, για τις πρακτικές των αναρχικών.

Αυτή η ψυχολογική πίεση είχε τη βάση της στην πολιτική - κοινωνική σύνθεση αυτών των «μετριοπαθών» απόψεων που έβαζαν με επιτακτικότητα το να «επιδειχθεί» στον κόσμο **ένα καλό πρόσωπο.**

Κι όμως, ακριβώς επειδή μια άμεση καταστολή της κατάληψης ήταν προβληματική για την εξουσία γι αυτό ακριβώς το λόγο θα μπορούσε η κατάληψη να αποβάλλει τη λογική του ΚΕΝΤΡΟΥ και να υλοποιήσει πρακτικές που θα την έκαναν να λειτουργήσει σαν καταλύτης.

Οι πραχτικές που ήδη αναφέρθηκαν θα μετέτρεπαν το Πολυτεχνείο σε χώρο αγωνιστικής προοπτικής δημιουργόντας σημαντικά προβλήματα στην εξουσία. Παράλληλα θα μπορούσαν να πληροφορήσουν χωρίς πολιτικό κόστος, τα κοινωνικά στρώματα με τα οποία δεν μπορούσε η κατάληψη να έχει άμεση επικοινωνία. Κι αυτό θα το έκανε ο τύπος κάτω από την πίεση των γεγονότων.

Αντίθετα η επιδίωξη έκφρασης της κατάληψης μέσω του τύπου όχι μόνο υποβάθμισε τον πρωταρχικά διατυπωμένο λόγο αλλά οδήγησε και σε σημαντικές υποχωρήσεις.

Όσο αφορά το κατά πόσο οι πρακτικές ρήξης και διεύρυνσης του χάσματος θα οδηγούσαν σε επέμβαση των ΜΑΤ η απάντηση είναι: **ΝΑΙ στο βαθμό που τα προβλήματα που θα δημιουργούσαν αυτές οι κινήσεις της κατάληψης θα δυσκόλευαν την κατάσταση για το καθεστώς της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης σε σημαντικό βαθμό.** Όμως ποιος θα είχε χάσει; Μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι ο χαμένος θα ήταν η εξουσία. Στο κάτω - κάτω δεν μπορείς να φτιάξεις ομελέτα χωρίς να σπάσεις αυγά.

Μετά την πορεία, το τελμάτωμα.

Το αδιέξοδο άρχισε να φαίνεται μετά την πορεία. Η πίεση που αντικειμενικά είχε ασκηθεί από την εισροή διάφορων ατόμων στις συνελεύσεις και η υποχωρητικότητα (σε βαθμό πουνα περιορίζεται η κατάληψη στον εαυτό της, ενώ ταυτόχρονα θεωρούσε ότι αποτελεί το κέντρο στο οποίο θα έπρεπε να προσφύγουν τα υπόλοιπα αντιστεκόμενα κοινωνικά κομμάτια), άρχισε να φέρνει τα πρώτα σημάδια κούρασης, παθητικότητας και απογοήτευσης. Μέσα σ' όλα αυτά η κυρίαρχη αταξικότητα και απολιτικότητα που εκδηλωνόταν, κατέφευγε σε «πρωτοβουλιακές» επαφές με διάφορους φορείς και αντιπροσωπείες (ΓΣΕΕ, ΕΦΕΕ), χωρίς κάποιο αντικειμενικό σκοπό, εκτός από το μόνιμα επαναλαμβανόμενο μοτίβο «δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα συζητώντας μαζί τους» ή «είμαστε ανοικτοί στο διάλογο» ή «μας αποδέχονται με το να μας μιλούν». Όμως το ζήτημα δεν είναι μια συζήτηση για τη συζήτηση. Όσο για το ποιος αποδέχεται ποιον, και ποιος αποκτά κύρος από τέτοιου είδους επαφές και συζητήσεις καθορίζεται από τους σκοπούς που εξυπηρετεί.

Οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί διαπιστώνοντας την αδυναμία της κατάληψης να λειτουργήσει αποτελεσματικά άρχισαν να ασκούν διάφορες κοινωνικές πιέσεις, αξιοποιώντας φυσικά και τον τύπο. Η πίεση από κομμάτια φοιτητών, ή από τη ΓΣΕΕ, σίγουρα δεν είχε δυναμικά αποτελέσματα, όμως είναι βέβαιο ότι έφθειρε την ήδη κουρασμένη κατάληψη.

Το κράτος δεν χρειάστηκε να επέμβει άμεσα για να πλήξει την κατάληψη. Οι διάφορες «τάσεις», (Αντιεξουσιαστές, Αναρχικοί, Ελευθεριακοί, Αριστεριστές, αριστεροί, περαστικοί κ.λπ.), δεν μπορούσαν να δημιουργήσουν κοινή συνιστώσα για το προχώρημα της. Όλες μαζί δημιούργησαν μια πλήρη ακινησία που οδηγούσε σε καθεστωτικές λογικές και αντιφάσεις που λειτουργούσαν αρνητικά.

Η προσκόληση στον τύπο, οι «πρωτοβουλιακές» συνεντεύξεις με παιδαριώδη και απολογητικό περιεχόμενο, δεν έκφραζαν παρά το αδιέξοδο. Η παράταση της αδράνειας λειτουργούσε θετικά για την εξουσία. Ο τύπος σταθερά δημιουργούσε όλο το αρνητικό κλίμα που ολοκλήρωνε την απομόνωση. Αντί ο τύπος να οδηγηθεί, κάτω από το βάρος συγκεκριμένων πρωτοβουλιών, να προβάλλει τις απόψεις της κατάληψης (αυτό το νόημα εξάλλου είχαν οι αποφάσεις των πρώτων συνελεύσεων για τον τύπο και τους δημοσιογράφους), η κατάληψη έφτασε να εκλιπαρεί μονόστηλα και μια θέση στον ήλιο της δημοσιογραφίας.

Η αντίθεση ορισμένων αναρχικών ομάδων σ' όλη αυτή την κατάσταση, ήρθε να προβληθεί αρκετά καθυστερημένα.

Με συγκέντρωση (5/2) έξω από το Πολυτεχνείο και κλείσιμο της οδού Πατησίων για μια ώρα. Όμως η απομαζικοποίηση της κατάληψης είχε έλθει, η απογοήτευση και η αποχώρηση σημαντικού αριθμού συντρόφων δεν μπόρεσε να δώσει μια συνέχεια αυτής της πραχτικής σε καθημερινή βάση (παρ' όλο που υπήρξαν τέτοιες προτάσεις).

Αυτή η συγκέντωση υπήρξε η κατακλείδα μιας μικρής προσπάθειας συγκεκριμένων αναρχικών ομάδων και ατόμων που ξεκίνησε με την πρόταση για την πορεία της 2/2 (συμβολικές ενέργειες) και που εντασσόμενη μέσα στην αντίληψη της εξεγερτικής απόπειρας προσπάθησε με τις όποιες δυνατότητες είχε να εκφράσει πρακτικά την άποψή της που είχε διατυπωθεί από τις πρώτες μέρες με συγκεκριμένες προτάσεις.

Η αντιμετώπιση όμως τέτοιων δραστηριοτήτων (που δεν αποδείχτηκαν λαθεμένες (η τελευταία οφείλει την αδυναμία της στην απομαζικοποίηση της κατάληψης) κατάδειξε συγκεκριμένες στάσεις μέσα στην Γ.Σ. Η αποδοκιμασία των αναρχικών πρακτικών και η απολίτικη αντιμετώπιση της απόφασης για συγκέντρωση και κλείσιμο της Πατησίων (5/2) θα πρέπει να προβληματίσει έντονα πολλούς συντρόφους. Η συντηρητική στάση μέρους της Γ.Σ. και η επιβράβευση της ηττοπάθειας ήρθε να συντονιστεί με αυταρχικές μεθοδεύσεις «ελευθεριακών». Οι αναρχικοί ποτέ δεν θα θελήσουν να γίνουν χειραγωγοί μιας συγκέντρωσης που πραγματοποιούν. Έχουν τη δυνατότητα να καταθέσουν την αναγκαιότητα της συγκεκριμένης πρακτικής τους και να τη θέσουν σε εφαρμογή. Έχουν τη δυνατότητα να προσδιορίσουν τα χαρακτηριστικά της πρακτικής τους και μέχρι ποιο σημείο θέλουν να επεκταθούν. Δεν μπορούν και δεν θέλουν να εφαρμόσουν Μαρξιστικές - Λενινιστικές πραχτικές που περιχαρακώνουν την όποια κοινωνική δυναμική προκύπτει σε συγκεκριμένα πλαίσια.

Ξέρουν τι ρισκάρουν με κάθε κίνηση τους και ποιο είναι το κόστος των αποφάσεών τους. Όσοι εκτιμούν, ότι οι αντιθετικές πρακτικές των συντρόφων τους χρειάζονται περιφρούρηση ή προβοκάρουν τις δικές τους, είναι χρήσιμο να προβληματιστούν πρώτα για την σημασία των πρακτικών που ακολουθούν.

Οι αναρχικοί παρότι εξαρχής συμμετείχαν στα γεγονότα και συνέβαλαν στην πραγματοποίηση της κατάληψης, είναι γεγονός πως, τόσο λόγω των εγγενών αδυναμιών, όσο και μιας διαρκούς υποχωρητικότητας ενός τμήματος από αυτούς, δεν μπόρεσαν να συγκροτήσουν ένα λόγο ικανό να προβάλλει συγκεκριμένα και πολιτικά ταξικά ζητήματα.

Ακόμα περισσότερο, μια οργανωτική συγκρότηση σύμφωνα με την περίσταση ήταν επιβεβλημένη και θα μπορούσε να λειτουργήσει θετικά στο μέλλον.

Η φθορά της κατάληψης κύρια από τα μέσα, υπήρξε φανερή την τελευταία εβδομάδα. Η αμυντική στάση που άρχισε να εκδηλώνεται μετά τις πέντε πρώτες μέρες κυριάρχησε στο διάστημα που ακολούθησε την πορεία. Οι αντιφάσεις που αναπτύχθηκαν εξουδετέρωσαν κάθε δυνατότητα πολιτικής δραστηριότητας. Η απέχθεια που έκφρασε συγκεκριμένο τμήμα της κατάληψης για οποιοδήποτε ταξικό πολιτικό λόγο βρήκε την έκφρασή της μέσα στην κοινωνική κατάσταση που δημιούργησε η χαοτική σύνθεση και λειτουργία. Η δυνατότητα για επιθετικές ταξικές πρωτοβουλίες που υπήρχε τις πρώτες μέρες χάθηκε οριστικά. Έτσι ένας πολιτικός αγώνας που θα μπορούσε να οδηγήσει σε πολιτική ήττα την εξουσία, δεν μπόρεσε να υλοποιηθεί μέσα από συγκεκριμένες επιθετικές πρωτοβουλίες.

Ο μαρασμός και η συντήρηση ήταν φυσικό να επακολουθήσει. Όσο και αν η αντικειμενική κατάσταση μπορούσε να επιτρέψει την παράταση για μερικές ακόμα μέρες ο υποκειμενικός παράγοντας είχε εξαφανιστεί. Η κατάληψη του Πολυτεχνείου τερμάτισε αφήνοντας την εντύπωση του μισοτελειωμένου...

Συμπεράσματα από την Κατάληψη

α) Η Κατάληψη είχε μια κάποια θετικότητα στην λειτουργία της κατά τη διάρκεια των τριών πρώτων ημερών.

β) Έβαλε το ζήτημα κάτω από ποιες συνθήκες μπορεί να λειτουργήσει η άμεση δημοκρατία κι αν τελικά αυτή αποτελεί μέσο ή αυτοσκοπό.

γ) Επανέλαβε το σκηνικό των αμφιθεάτρων, τόσο γνωστό από παλια, όπου διάφορες δημαγωγικές και φθοροποιές καταστάσεις επιβλήθηκαν σε βάρος μιας διάθεσης για αντικρατική - αντικαπιταλιστική δράση.

δ) Οι διάφορες πρωτοβουλίες στο μαθητικό, εργατικό, φοιτητικό τομέα, υπήρξαν όχι μόνο ασύνδετες, αλλά και χωρίς συγκεκριμένο σκοπό, εκτός από την στερεότυπη πρόσκληση για πλάτειασμα των καταλήψεων στους φοιτητές - μαθητές ή της συμπαράστασης στους εργάτες - εργαζόμενους.

ε) Αντικειμενικά συνέβαλε σε ένα κλίμα που μέσα από τη γενικότερη δυσαρέσκεια μπόρεσε να βρει αφορμή την αθώωση του Μελίστα και να αναπτύξει τη δυνατότητα και άλλων καταλήψεων (Θεσ/νίκη, Κρήτη κ.λπ.)

στ) Η ποικιλομορφία έκφρασης με το διάφορο έντυπο υλικό που τυπώθηκε και διανεμήθηκε αποτελεί ένα από τα θετικά χαρακτηριστικά της κατάληψης. Είναι βέβαιο όμως ότι αυτό δεν μπόρεσε να προχωρήσει πέρα από τα όρια του Πολυτεχνείου.

ζ) Το ξεκίνημα της κινητοποίησης με αφορμή την αθώωση του Μελίστα, βασισμένο σε μια καθεστωτικού περιεχομένου λογική, δεν μπόρεσε να απεμπλακεί από αυτήν και εξελίχθηκε σε μια ρεφορμιστικού τύπου κινητοποίηση (αιτήματα - συνδιαλλαγές - διάλογος).

η) Κατάδειξε τη σημασία και την αναγκαιότητα ενός εξεγερτικού σχεδίου και πρακτικής από μεριάς των αναρχικών.

θ) Έδειξε μια τάση επαφής με τους κοινωνικούς χώρους που μετατράπηκε σε ένα «κοινωνισμό» που υποβάθμισε τον όποιο πολιτικό λόγο και ιδιαίτερα τον αναρχικό.

ι) Σίγουρα δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ότι εξαφανίστηκε ο αναρχικός λόγος. Αυτός υπήρξε διάσπαρτος τόσο στις ανακοινώσεις, όσο και στις προκηρύξεις και πρακτικές συντρόφων μεμονωμένα. Όμως άλλο διάσπαρτος και κουτσουρεμένος και άλλο συγκροτημένος και δυναμικός.

ια) Εμφάνισε τη λογική του αριστερισμού και της αριστεράς, παρότι οι φυσικοί υποστηριχτές τέτοιων απόψεων δεν είχαν ούτε το κουράγιο, ούτε και τη δυνατότητα να τις προωθήσουν οργανωμένα και συνεκτικά.

ιβ) Ηττήθηκε από τις εσωτερικές της αντιφάσεις, ενώ το κράτος βγήκε τελικά ωφελημένο αφού μπροστά στην αδράνεια, μπόρεσε να προβάλλει την προπαγάνδα του σε βάρος της κατάληψης, έχοντας αξιοποιήσει το χρόνο υπέρ του.

Ακόμα μπορούμε να πούμε ότι σημαντικές δυνατότητες δεν μπόρεσαν να αναπτυχθούν θετικά. Η κατάληψη αναλώθηκε σε ένα εσωτερικό αχτιβισμό (περιφρουρήσεις, καθαριότητες κ.λπ.) όχι αμελητέο, αλλά ούτε και τόσο κυρίαρχο όπως προβλήθηκε και υλοποιήθηκε. Αυτός ο εσωτερικός αχτιβισμός, έδινε περισσότερο την εικόνα κατάληψης για τον εαυτό της παρά αυτής που αποτελεί σημείο αναφοράς ως προς ορισμένες κινητοποιήσεις.

Κατάδειξε την ανάγκη συντονισμού των αναρχικών ομάδων, κάτι που θα έδινε τη δυνατότητα έκφρασης ενός συγκροτημένου αναρχικού λόγου προς τους κοινωνικούς χώρους.

Παρουσίασε συγκεκριμένες διαφοροποιήσεις ως προς την κοινωνική παρέμβαση που οπωσδήποτε έχουν ανταγωνιστικά χαρακτηριστικά.

Η αδυναμία των αναρχικών ήταν αυτή που επέτρεψε στους κάθε λογής δημαγωγούς και ευκαιριακούς καρεκλορήτορες, να εκφράσουν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο λογικές που όχι μόνο δεν μπορούν να σχετίζονται με αναρχικές θεωρήσεις και πρακτικές αλλά είναι και ανταγωνιστικές προς αυτές.

Η ικανότητα της εξουσίας γίνεται επιβλητική όσο εμείς παραμένουμε αδύναμοι και ασυγκρότητοι.

Οι λογικές του συμβιβασμού, του ευκαιριασμού, της ευπρέπειας, της αταξικότητας και της απολίτικης στάσης θα μπορούν να αναδεικνύονται εξαιτίας της αδυναμίας μας.

Για μας, Αναρχικός πολιτικός λόγος σημαίνει συμμετοχή στον ταξικό ανταγωνισμό με στόχο την συντριβή της κυριαρχίας του κράτους και του κεφάλαιου. **Γι' αυτό δεν θα αισθανθούμε ποτέ την ανάγκη να κρύψουμε το ποιοι είμαστε και τι θέλουμε** γνωρίζοντας πως η επικινδυνότητά μας για την εξουσία βρίσκεται στο ότι ρισκάρουμε τα πάντα.

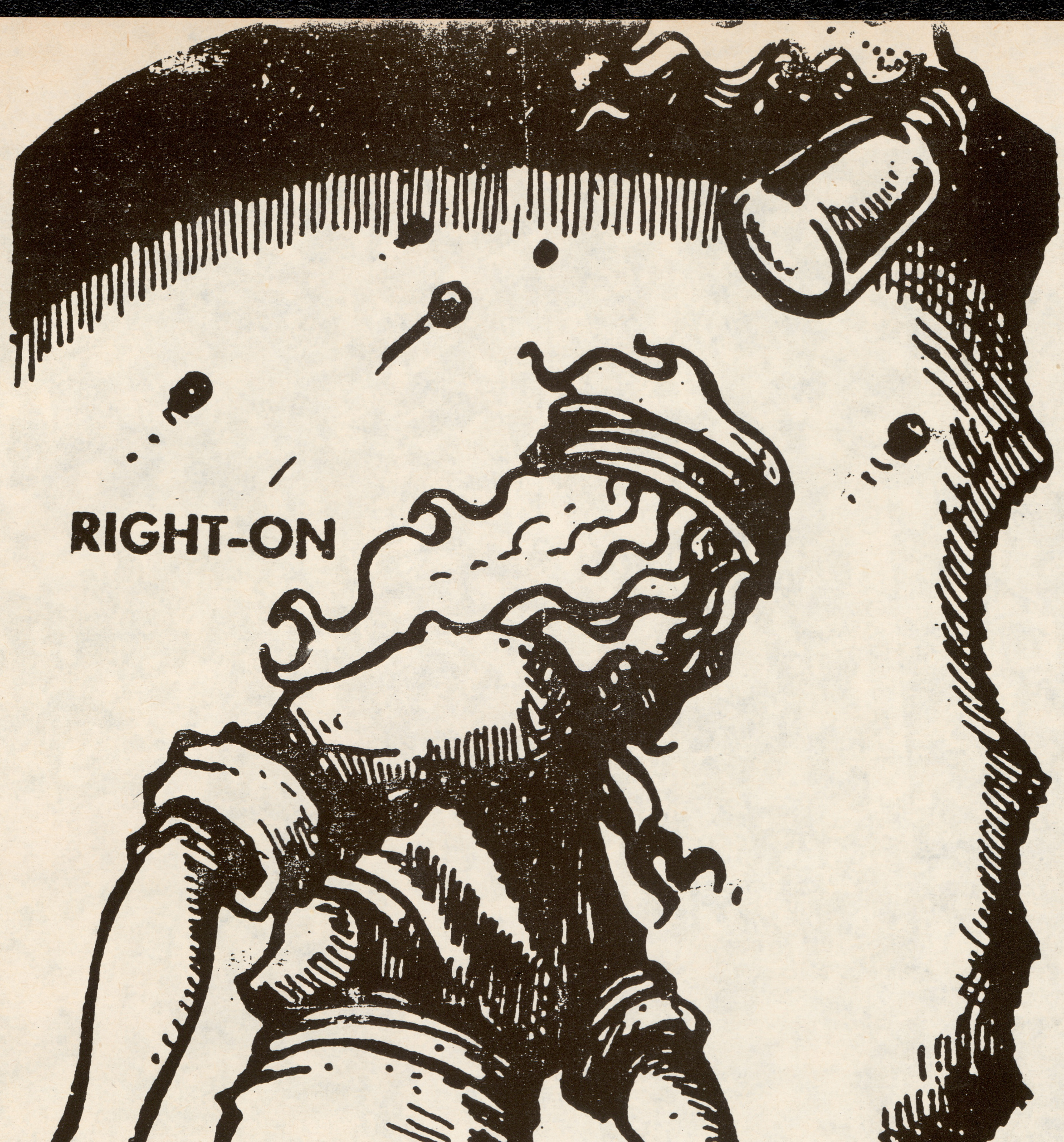
RIGHT-ON

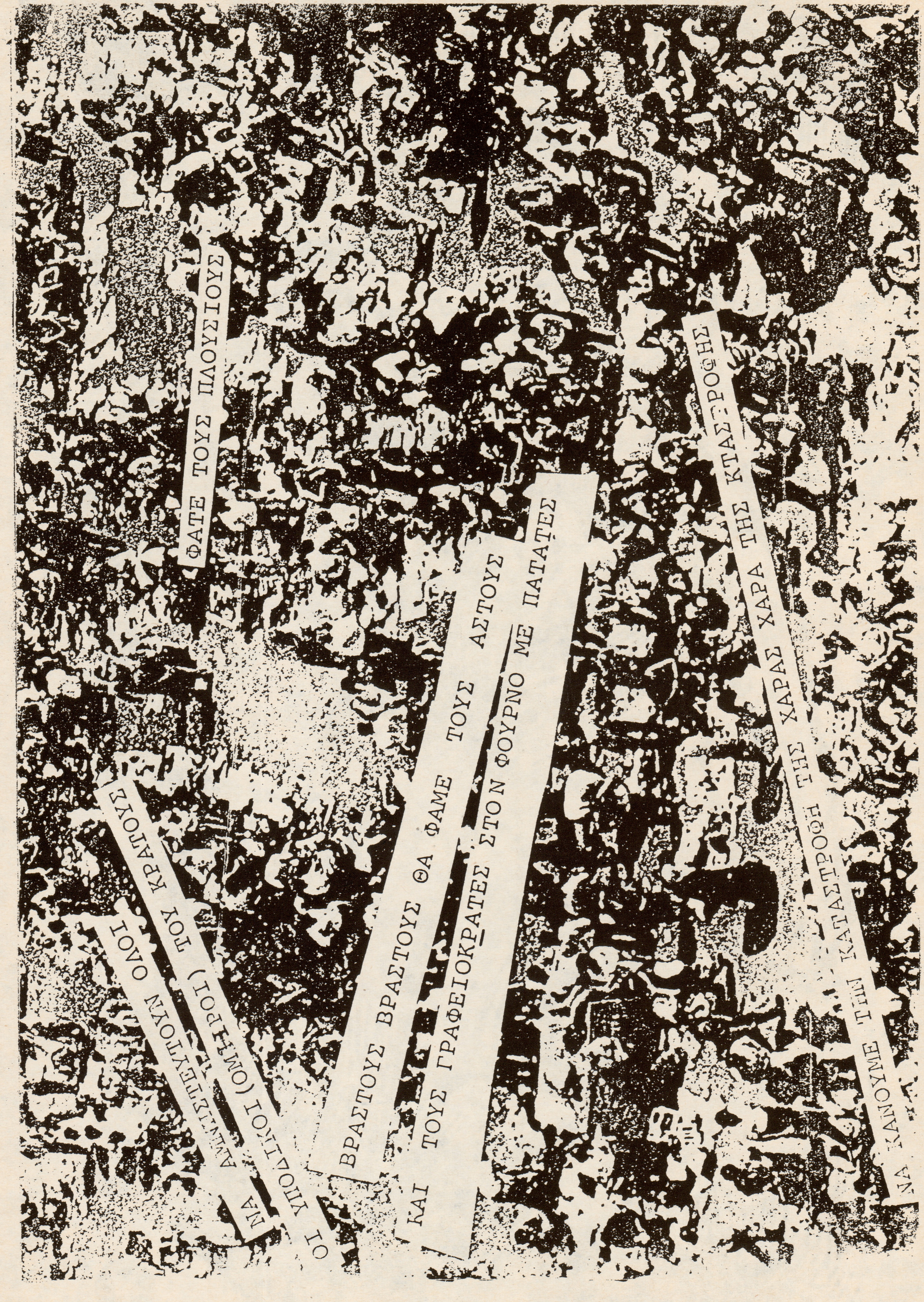
ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ
ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΥΝ ΟΛΟΙ
ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ (ΟΜΗΡΟΙ) ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΒΡΑΣΤΟΥΣ ΒΡΑΣΤΟΥΣ ΘΑ ΦΑΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΣ ΣΤΟΝ ΦΟΥΡΝΟ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ
ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΚΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ή ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Α. Εισαγωγικά

Η πρόσφατη κατάληψη του Πολυτεχνείου, ανακίνησε μια σειρά ΥΠΑΡΚΤΩΝ προβλημάτων, που αναφέρονται στη δεδομένη κατάσταση και τις προοπτικές των αναρχικών, στο συγκεκριμένο πλαίσιο της Ελληνικής κοινωνίας. Προβλήματα (ιδεολογικών οριοθετήσεων και πολιτικού λόγου) όχι καινούρια, αλλά πάντως τοποθετούμενα πλέον με ΟΞΥΤΗΤΑ.

Ο ρεφορμιστικός ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΣ (αποδιδόμενος τόσο μεγαλόστομα από την κνίτικη αυταρέσκεια του «είμαστε ο ανθός της ελληνικής νεολαίας»), που προσδιόρισε την απίθανη ΜΙΖΕΡΙΑ της αναρχικής συμμετοχής στην κατάληψη, δεν έπεσε από τον ουρανό· έκπληξη αισθάνθηκαν μόνο οι ανυποψίαστοι και οι αφελείς, όλοι όσοι, μη υπερβαίνοντας την ανεπάρκεια της κατανάλωσης συνθημάτων και την ακρισία της υποταγής στο θέαμα, δεν μπόρεσαν να διαγνώσουν την ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ δυναμική που περίκλειε η ΑΠΟΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ (ως προς τα αναρχικά προτάγματα) «γραμμή» υπεράσπισης των «4» για την υπόθεση της Καλογρέζας: καταστροφική όχι καθαυτή, αλλά εντός ενός πολιτικού, κοινωνικού και ιδεολογικού περιβάλλοντος με **αυξημένη** ικανότητα χειρισμού των τεχνικών ΑΦΟΜΟΙΩΣΗΣ.

Τον Νοέμβρη του '85, στην τότε κατάληψη του Πολυτεχνείου και του Χημείου, το Κράτος (και μάλιστα στην σοσιαλδημοκρατική του μεταμφίεση) κινητοποίησε το **σύνολο** των κατασταλτικών του εφεδρειών και εξάντλησε τις τεχνικές του «δημοκρατικής» αυτοάμυνας, για να αποτρέψει την **καταλυτική** γενίκευση μιας ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΑΚΗΣ πολιτικής έκρηξης. Πέντε χρόνια μετά, η κατάφωρη απουσία της ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗΣ **αγριότητας** και ο ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΤΙΚΟΣ **εξευγενισμός** της πρακτικής, επιτρέπουν στο Κράτος (και μάλιστα σε φάση διατάραξης των «συναινετικών» ισορροπιών) να **μανουβράρει** εξ αποστάσεως την μαζικότερη κατάληψη που έχει συμβεί ποτέ και να την οδηγήσει στην καταθλιπτική απομόνωση και τον πλήρη μαρασμό.

Εκείνοι που επιδοκίμαζαν τις συναλλαγές με τους σπεκουλάντες του καθεστωτικού Τύπου, με τους ξεπεσμένους ειδικούς της αριστερίστικης μανιπουλάτσιας, με τους διακεκριμένους πατερναλιστές της πανεπιστημιακής μιζέριας και με τους καριερίστες λογοκόπους του κοινοβουλευτικού κρετινισμού: ας μην απορούν τώρα, που η **αγαθή** τους πρόθεση κατασυκοφαντήθηκε με μια ΚΑΘΟΛΙΚΗ **απολίτικη** ένσταση περί «βάνδαλου χουλιγκανισμού» κ.λπ. Οι «αταξίες» και τα «παραστρατήματα» ΔΕΝ συγχωρούνται, όσο σάλιο κι αν καταναλώσεις!

$Α_1$

Το **πρωταρχικό** μέλημα, κάθε ΖΩΝΤΑΝΟΥ πολιτικού χώρου, είναι ο δημιουργικός συνδυασμός της ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ των δράσεών του με την **διαλεκτική** συντήρηση και ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ των **θεμελιακών** χαρακτηριστικών του. Η συμμετοχή στους κοινωνικούς αγώνες δεν είναι αυτοσκοπός (με την έννοια της αναγκαιότητας των ΕΠΙΛΟΓΩΝ στις επεμβάσεις) και δεν πρέπει να υπακούει σε ό,τι παριστάνεται ως «λογική» τους.

Η κοινωνική επανάσταση (εφόσον μπορούμε και αξίζει να μιλάμε ακόμα, γι' αυτήν) περιέχει έναν δικό της «ΔΟΓΜΑΤΙΣΜΟ»· με αυτό, υποσημαίνεται η **ευέλικτη εμμονή** στην ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ των αρχών και του λόγου, η οποία στερεί, από τους ιδεολογικούς μηχανισμούς της Κυριαρχίας (Κράτος, κομματικοσυνδικαλιστικές γραφειοκρατίες , ΜΜΕ, κ.λπ.), τα περιθώρια να παράγουν αλλοτρίωση. Το ζήτημα των συμμαχιών (που ανακύπτει φυσιολογικά σε κάθε γενικότερη ενεργητική πολιτική δράση) και της κοινωνικής «αξιοποίησης» (που αποτελεί θεμιτό κριτήριο στην ανάπτυξη των πολιτικών πρωτοβουλιών) — δεν μπορεί να διεκπεραιωθεί με όρους ιδεολογικής σύγχυσης, πολιτικής ακρισίας και οργανωτικής ανικανότητας. Διάολε! δεν απαιτείται μαρξιστικός πολιτικός επαγγελματισμός για να αναληφθεί μια εξεγερτική δραστηριότητα στη βάση του αυτοσεβασμού, της συνειδητότητας και της δημιουργίας γεγονότων με προοπτική...

Η αποτυχία, στο σημείο αυτό, **δεσμεύει** την ανάπτυξη του υποκειμένου: είτε προς μια κατεύθυνση **καιροσκοπικού** ΤΑΧΤΙΣΜΟΥ είτε προς την παρακμιακή και ανέξοδη «επαναστατικότητα» του πιο ναρκισσιστικού ΣΕΧΤΑΡΙΣΜΟΥ. Και στις δύο περιπτώσεις, η κοινωνική πάλη (θεωρημένη στη ριζική αντι-εξουσιαστική προοπτική της, μέσα από το πρίσμα της **απαιτούμενης** ΟΞΥΝΣΗΣ της σύγκρουσης) είναι οδυνηρά ΑΠΟΥΣΑ. Ο «κενός χώρος» που εξ αντικειμένου προκύπτει, κυριεύεται και ελέγχεται από ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΑ, τα οποία ισχύουν ως **παραπληρωματικά μεγέθη** της Κυριαρχίας. Στην Κατάληψη, η υστερική αποφυγή της σύγκρουσης, υποκαταστάθηκε από την άτσαλη «αιτηματολογία» και τον φορμαλιστικό «κοινωνισμό»· αυτά, όμως, κατατείνουν στην **λειτουργική** ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ των κρατικών θεσμών (Δικαιοσύνη, κυβερνητικό προσωπικό) καθώς και σε μια άτυπη ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ στην υποτιθέμενη αυθεντία της «γενικής θέλησης». Ο εμφανιζόμενος ΕΓΚΛΩΒΙΣΜΟΣ, στην ηθική και πολιτική αξιολογία της φιλοσοφίας του «Κοινωνικού Συμβόλαιου», αποδεικνύει, ότι η βαθύτερη ουσία της εν λόγω υποκατάστασης, είναι **πάντα** μια ορισμένη εκδοχή - έκδοση του ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΥ.

Εν τέλει, οι θεμελιακές έννοιες, Επανάσταση και Αντεπανάσταση, χρειάζεται να ΕΠΑΝΑΣΗΜΑΣΙΟΛΟΓΗΘΘΟΥΝ σήμερα — στο πλαίσιο που ορίζουν οι νέοι και επίκαιροι διαρθρωτικοί προσδιορισμοί της Εξουσίας. Και μιλάμε, προφανώς, για μια επανασημασιολόγηση, αποπαγιδευμένη από τη φενάκη του πολιτικού μοντερνισμού και την αναξιοπρέπεια της κοινωνικής ηττοπάθειας και, το σπουδαιότερο, οριοθετημένη **αυστηρά** σε σχέση με τα **θεμελιώδη** προτάγματα της επαναστατικής «ουτοπίας» των αναρχικών. Το γενικό πρόταγμα του ιστορικού αναρχικού εναλλακτισμού αναγνωρίζεται στην ΑΝΑΤΡΟΠΗ (με την κλιμάκωση των εξεγερτικών ΒΙΑΙΩΝ επεμβάσεων) και όχι στη διασπορά μικροεστιών «κοινωνικής αντιπολίτευσης» που θα λειτουργούν ως ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΚΕΣ «ομάδες πίεσης».

Β. Για μια γενική κατανόηση των πραγμάτων

Στην παρούσα ιστορική φάση, η ελληνική κοινωνική πραγματικότητα μπορεί να διερευνηθεί και να κατανοηθεί με τη συνδυαστική χρήση των εννοιών...

α) αναδιάρθρωση - εκσυχρονισμός
β) συναίνεση - συγκλίσεις
γ) νομιμότητα - ρεφορμισμός

Οι έννοιες αυτές δεν είναι ερμηνευτικές αφαιρέσεις αλλά τάσεις και δυναμικές, που αναφέρονται στα περιεχόμενα και τις προοπτικές του κοινωνικού, ταξικού και πολιτικού γίγνεσθαι της ελληνικής κοινωνίας.

Το πρόβλημα του αναρχικού «χώρου» (πρόβλημα τόσο της κρίσης του όσο και του ζητούμενου του αυτόνομου ΑΝΑΚΑΘΟΡΙΣΜΟΥ του) βρίσκεται, ακριβώς, στην ανάλυση των αναγκών και των μετώπων, που ορίζονται απ' αυτή τη πραγματικότητα· ανάλυση που θα αποτρέπει τη διολίσθηση προς στάσεις, πρακτικές και ερμηνείες, οι οποίες παράγουν, έστω και σε ελάχιστο επίπεδο, εγγυήσεις νομιμότητας.

B_1. ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ - ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Η περίοδος, που ακολουθεί την πτώση της επτάχρονης δικτατορίας, σημαδεύεται από την εντατικοποίηση - συστηματοποίηση των διεργασιών για μια ΣΥΝΟΛΙΚΗ αλλαγή των όρων συγκρότησης και οργάνωσης της ελληνικής κοινωνίας. Μια αλλαγή, χωρίς βέβαια δυναμική ριζικού μετασχηματισμού αλλά, ενταγμένη στα σχέδια μετεξέλιξης της παραγωγικής και πολιτικής δομής του καπιταλισμού.

Στρατηγική επιλογή, του ηγεμονικού συνασπισμού των αφεντικών, αποτελεί η **εκσυγχρονιστική αναδιάρθρωση** των δομικών συντελεστών της ελληνικής κοινωνίας. Χωρίς να θέλουμε να επιμείνουμε και να επεκταθούμε, θα πούμε, ότι το **ανολοκλήρωτο** της αστικοκαπιταλιστικής ανάπτυξης (αποτέλεσμα της οργανικής αδυναμίας του εμποροχρηματικού κεφάλαιου, μετά την επανάσταση του 1821, να αυτοπροσδιοριστεί κυριαρχικά και να μην συρθεί σε εξαναγκαστικό συμβιβασμό με την ιδιόμορφη γαιοκτημονική ολιγαρχία, καθώς και —αποτέλεσμα— της καθοριστικής πολιτικοστρατιωτικής επιρροής και ελεγκτικότητας των εκάστοτε Δυτικών υπερδυνάμεων) οριοθετείται τώρα (την τελευταία 20ετία περίπου) ως «υπέρτατη εθνική προτεραιότητα». Το «ανορθωτικό όραμα» του Χ. Τρικούπη, τα εκσυγχρονιστικά σχέδια του Ελ. Βενιζέλου, το «πατριωτικό πρόγραμμα της εθνικό-λαϊκής προόδου» του ΕΑΜ και του ΚΚΕ, οι δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις της ΕΚ του Γ. Παπανδρέου, η «ευρωπαϊκή» πολιτική της «πεφωτισμένης» Δεξιάς και του Κ. Καραμανλή, η μικροαστική «σοσιαλιστική στρατηγική» του ΠΑΣΟΚ: όλα αυτά (εκτιμώμενα όχι απολύτως, αλλά στο πλαίσιο των ποικίλων ανταγωνισμών που διαπερνούν τις εσωτερικές σχέσεις της άρχουσας τάξης), συνιστούν ΣΥΝΑΦΕΙΣ όψεις της ενιαίας εκσυγχρονιστικής στρατηγικής.

Ο ελληνικός καπιταλισμός (συνολικά ιδιομορφικός, όχι τυπικά και στατικά μεταπρατικός, με έκδηλη μικροεπεκτατική δυναμική — π.χ. στις αγορές της Μ. Ανατολής), παρόλες τις λειτουργικές δυνατότητες που τον τοποθετούν σε σχετικά ψηλές κλίμακες των λεγόμενων «αναπτυσσόμενων» χωρών, είναι λογικά και πρακτικά αδύνατον να επιβιώσει στις δεδομένες συνθήκες του ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΟΥ ανταγωνισμού των **διεθνοποιημένων** καπιταλιστικών συγκροτημάτων. Σε μια ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ οικονομία (στο εσωτερικό της οποίας οι ανταγωνιστικές τριβές θα αποκτήσουν ισχυρότερη ένταση, τώρα, με την επανάκαμψη του ιδιωτικού καπιταλισμού στις Ανατολικές χώρες) του **μέγιστου** κέρδους, βασιζόμενη άμεσα και προοπτικά στις εξαιρετικά ευαίσθητες και σύνθετες εφαρμογές των σύγχρονων θετικών επιστημών (ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗ αναδόμηση των διαδικασιών συσσώρευσης): δεν είναι νοητό και φυσικό, στο επίπεδο των κεντρικών προτεραιοτήτων του Κεφάλαιου, να θεμελιώνεται η «οικονομική δομή» σ' ένα απαρχαιωμένο, οικογενειοκεντρικό, μικρομεσαίο παραγωγικό μοντέλο. Η καπιταλιστική «ανάπτυξη», τόσο σαν οργανωμένο σύστημα οικονομικοπαραγωγικών δράσεων όσο και σαν ιδεολογία, συνέχεται αλλά και αναγνωρίζεται από το **αξιωματικό** κριτήριο της ΑΠΟΔΟΤΙΚΟΤΗΤΑΣ. Και αυτή, αφορά τόσο το επίπεδο του κέρδους από την άμεση λειτουργία της εκμεταλλευτικής σχέσης όσο και το επίπεδο των δεικτών της ανταγωνιστικότητας σε μια δεδομένη διαρρύθμιση της αγοράς. Ας δούμε κάτι. Το 1989, τα κέρδη του βιομηχανικού κεφαλαίου σημείωσαν **αύξηση 14%** έναντι 8,8% του 1988. Την ίδια χρονιά, οι επενδύσεις **αυξήθηκαν** κατά 9%. Και το εμπορικό κεφάλαιο, για το 1988, εμφανίζει κέρδη 50,2 δις από 36,2 το 1987. Αυτή η κάθετη και συνεχής ΑΥΞΗΤΙΚΗ τάση των κερδών, αντιφάσκει κραυγαλέα με τις δραματικές κορώνες της κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας περί «οξύτατης οικονομικής κρίσης» και «κινδύνων να βουλιάξει το εθνικό σκάφος»· πέρα από το γεγονός, ότι εδώ καταδείχνεται ο μονοδιάστατος ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ χαρακτήρας της Οικονομίας (που είναι η πραγματικότητα της αστικής κυριαρχίας και **καθόλου** η βασική «υλική» πραγματικότητα των καταπιεσμένων - εκμεταλλευόμενων), είναι σαφές, ότι η ουσία της «οικονομικής κρίσης» εστιάζεται στο δεύτερο επίπεδο αναφοράς της «αποδοτικότητας», όπως σημειώσαμε πριν. Τα αφεντικά (στους οικονομικούς όρους της κυριαρχίας τους) κινδυνεύουν από τους διεθνείς ανταγωνιστές τους, στη σύγχρονη διάρθρωση των παγκόσμιων οικονομικών σχέσεων. Η αντίφαση, που υποδείχτηκε προηγούμενα, είναι μη ούσα για τα «αυτονόητα» της οικονομικής επιστήμης των κυρίαρχων, αλλά για τα θύματα του Κεφάλαιου και του Κράτους προτείνει έναν ακόμη λόγο να αρνούνται τους **δικαιολογητικούς** ΜΥΘΟΥΣ της εξουσίας.

Η **οργανική** ενσωμάτωση, στον ισχυρότερο μηχανισμό αυτοάμυνας, ανάπτυξης και επέκτασης του ευρωπαϊκού Κεφάλαιου, έρχεται να ΕΠΙΚΑΘΟΡΙΣΕΙ δυναμικά το προτσές της εκσυγχρονιστικής στρατηγικής (**ακριβώς** γιατί αποτελεί ΚΟΜΒΙΚΗ ΤΟΜΗ στη **συνέχεια** που συνιστά αυτή η στρατηγική)· η πλήρης ένταξη στην ΕΟΚ, δεν ήταν «ευφυής» (τρομάρα τους!...) πρωτοβουλία κάποιου καραγκιόζη «εθνάρχη», αλλά «αναγκαιότητα» της «εκσυγχρονιστικής» μερίδας του κατεστημένου. Αυτό που αναδεικνύεται σε θεμελιακό ζητούμενο, για τα αφεντικά, είναι η δημιουργία μιας «σύγχρονης, ευέλικτης και ανταγωνιστικής» οικονομίας· δηλ. μια αναλογική **προσαρμογή** της «εθνικής» οικονομικοπαραγωγικής δομής (στο επίπεδο των καπιταλιστικών τρόπων, μέσων και σχέσεων παραγωγής - διανομής - εκμετάλλευσης) στα επίκαιρα δεδομένα των παγκόσμιων προτσές απόσπασης της υπεραξίας και οργάνωσης της οικονομικής κυριαρχίας των αφεντικών.

B_2. ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ - ΣΥΓΚΛΙΣΕΙΣ

Η εκσυγχρονιστική ΑΥΤΟΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ του συστήματος, προφανώς, δεν περιορίζεται στενά στο ειδικό επίπεδο των παραγωγικών λειτουργιών· τόσο η διαλεκτική αλληλοσυσχέτιση των επιμέρους κοινωνικών σφαιρών όσο και η ιδιαίτερη δυναμική της συγκεκριμένης διαδικασίας, καθορίζουν τη **γενίκευση** - διάχυση των περιεχομένων και των προοπτικών της. Και ας μη θεωρηθεί ότι οικειοποιούμαστε μια μαρξίζουσα οικονομιστική συλλογιστική· προσπαθούμε, απλά, να προσδιορίσουμε τις περιστάσεις όπως έχουν, δηλ. με βάση τις συγκεκριμένες διαρθρώσεις της αστικής κοινωνίας.

Από αυτή την άποψη, το πρόβλημα που τίθεται (ως προς τις πολιτικές και κοινωνικές σχέσεις, γενικά) είναι, ακριβώς, ο λειτουργικός και ποιοτικός ΑΝΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ της δομοποίησης του «Πολιτικού» και του «Κοινωνικού», σ' ένα πλαίσιο γενικής και δραστικής ΕΠΑΝΑΒΕΒΑΙΩΣΗΣ της Κρατικής κυριαρχίας· τώρα, όμως, με όρους **κλασικής** αστικοδημοκρατικής προβληματικής (θεσμικός εκσυγχρονισμός στην κατεύθυνση της «δημοκρατικής ολοκλήρωσης») και «**ανοιχτής**» κοινωνικής απεύθυνσης (η φιλοσοφία του άτεγκτου αυταρχισμού υποχωρεί). Με άλλα λόγια: αυτή η επιδιωκόμενη «σύγχρονη οικονομία» (υπερειδίκευση - αποειδίκευση της εργασίας, αύξηση της ανεργίας, διαφοροποίηση της κοινωνικής διαστρωμάτωσης με ενδυνάμωση των μεσοστρωμάτων, γενικευμένες τεχνολογικές διαμεσολαβήσεις, υπερδιεύρυνση της κατανάλωσης, γνωσιολογική χασματικότητα: όλα αυτά, σε μέτρα καθορισμένα από τα συγκεκριμένα μεγέθη και τους όρους συμμετοχής του ελληνικού καπιταλισμού στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας) δεν μπορεί, από λειτουργική - λογική - «ηθική» άποψη, να διυπάρξει διαμέσου της επιβολής (στην κλασική σημασιολόγηση της έννοιας) αλλά **μόνο** διαμέσου της ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ. Σχηματικά, θα λέγαμε, ότι η οποιαδήποτε πρακτική πυγμής (από την πλευρά των κυρίαρχων, φυσικά) αδυνατεί να μοντάρει «πολίτη» με καταναλωτική ψυχολογία, εργασιακή ηθική, οικονομιστική νοοτροπία και απολίτικη κοινωνικότητα. Το new look της κοινωνικής υπηκοοποίησης το αποδίδει η «αυτόβουλη» ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ.

Η συναίνεση (η σύνθεση των εσωτερικευμένων αντιρρήσεων σε μια θεμελιακή ΚΑΤΑΦΑΣΗ στους βασικούς ταξικούς όρους του συγκεκριμένου γίγνεσθαι) ναι μεν προκύπτει «αυτοματικά» από το ίδιο το, θεωρούμενο εδώ, προτσές, αλλά αυτό το δεδομένο ούτε απόλυτο είναι, ούτε καμιά εγγύηση σταθερότητας εξασφαλίζει καθαυτό — εφόσον δεν αίρεται μια θεμελιώδης συνθήκη, δηλ. η κοινωνικοταξική διαφοροποίηση και, επομένως, η συγκρουσιακή δυναμική που αναδεικνύεται από εδώ. Για τους πιο διαφορετικούς λόγους, με τις πιο διαφορετικές αφορμές, ανά πάσα στιγμή, τα αφεντικά διατρέχουν τον κίνδυνο να βρεθούν στο στόχαστρο μιας «απρόβλεπτης» κοινωνικής έκρηξης. Η θαυμάσια δραστηριότητα των κατοίκων της Αραβησσού, επιβεβαίωσε τη λανθάνουσα δυνατότητα για **αυτόνομες** αναφλέξεις, «εκτός προγράμματος» θα λέγαμε, που ξεπερνούν, με θετικό αυθορμητισμό, τη μιζέρια του εργατισμού και την αστική «ποντικοπαγίδα» του οικονομισμού. Επομένως, αναδεικνύεται, στο σημείο αυτό, η **πρωταρχική** αναγκαιότητα του «ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟΥ» παράγοντα· αυτός, ενσωματωμένος ιστορικά στη **θεμελιακή** ΗΓΕΜΟΝΙΑ του Κράτους, επεμβαίνει ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ - ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΑ για την τέλεια παραγωγή του επιθυμητού - σκοπούμενου αποτελεσμάτος. Για τους αναρχικούς, (γενικά και ειδικά), το πρόβλημα δεν είναι η **οποιαδήποτε** «παρέμβαση» στις οικονομικές σχέσεις και δραστηριότητες (και, κατά λογική ακολουθία, στους κοινωνικούς «ρόλους» που αυτές προσδιορίζουν - προλετάριοι, άνεργοι, κ.λπ.) αλλά η ανάδειξη του **ριζικά** αναγκαίου της ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ με το Κράτος.

[Και, αναφέρουμε παρεκβατικά ότι, αυτό ήταν ένα από τα σημεία όπου εκδηλώθηκε η σύγχυση και η ανεπάρκεια του «λόγου» της Κατάληψης του Πολυτεχνείου. Η προσπάθεια τεχνητής σύζευξης των λογικών εξεγερτικής κοινωνικής παρέμβασης με τις μυθολογικές δοξασίες περί «ταξικών υποκειμένων», έδωσε τροφή στις φαντασιώσεις του ποικιλώνυμου εργατισμού, και «μέτρησε» πολύ στη γενική στασιμότητα και αφασία. Δεν ξέρουμε αν «η εργατική τάξη πάει στον παράδεισο» (στην πραγματικότητα, δεν πάει πουθενά αλλού έξω από τον καπιταλισμό), αλλά σίγουρα η πλειοψηφία των αναρχικών της κατάληψης, με τέτοια... τρικυμία εν κρανίω, πήγε στην κόλαση της πιο αξιοθρήνητης αυτοαναίρεσης!

Ας γίνει, βέβαια, σαφές ότι με τα παραπάνω δεν υπονοείται η ανάπτυξη εργατίστικων τάσεων στον αναρχικό χώρο. Η εν λόγω «αυτοαναίρεση» ήρθε σαν απόρροια του γεγονότος ότι μεγάλα κομμάτια των αναρχικών στο Πολυτεχνείο, λειτούργησαν στο πνεύμα του πιο κομφορμιστικού εναλλακτισμού και του πιο συμβιβαστικού κοινωνισμού· καθώς τακτοποιήθηκαν μέσα στη Κατάληψην και στην ρεφορμιστική «ιδεολογία της Κατάληψης», απεμπόλησαν κάθε αυτόνομο πολιτικό προσδιορισμό και επιδίωξαν μια απολίτικη προσέγγιση του κοινωνικού περίγυρου. Η συνειδητή προσπάθεια για τη διατήρηση της Κατάληψης σ' ένα επίπεδο αποδεκτού «κοινωνικού γεγονότος», δημιούργησε τα περιθώρια για την άτυπη επικυριαρχία των αριστερών - αριστερίστικων ιδεολογημάτων και του εκφυλισμού της Κατάληψης σε πεδίο εκδήλωσης πολιτικών παιχνιδιών (ΚΝΕ Γράψα κ.λπ.).|

Το Κράτος, στην Ελλάδα, σ' αυτήν ακριβώς τη **κεντρική** δραστηριότητα και προοπτική θα αναγνωρίσει, σήμερα, το ιστορικό του νόημα. Δεν είναι, ασφαλώς, το Κράτος - διαιτητής σε μια παγιωμένη ομαλότητα ανταγωνισμών. Είναι το Κράτος - φορέας και ενεργητικός διαμορφωτής νέων δομήσεων της Κυριαρχίας, σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής οργάνωσης. Αυτή η «συμπεριφορά» (καθόλου άγνωστη, για την Ελλάδα, τα τελευταία 150 χρόνια) συνέχει τις φάσεις της μεταπολιτευτικής περιόδου, δίνοντας το **κοινό** σημείο των διάφορων στρατηγικών διαχείρισης, που έχουν διατυπωθεί, και εκδηλώνει το πλήρες νόημά της στα χρόνια μετά το 1981. Η ΠΑΣΟΚική σοσιαλδημοκρατία δημιουργεί τις απαραίτητες συνθήκες για έναν ΣΥΜΠΑΓΗ ΚΡΑΤΙΣΜΟ με **«λιγότερο κράτος»**. Κατά την περίοδο 1981-88, σημειώνεται ενδυνάμωση του κυβερνητικού συγκεντρωτισμού και αυξάνονται οι οικονομικές παρεμβάσεις του Κράτους (όχι στο πνεύμα του κρατικού ελέγχου, αλλά με στόχο την τροφοδότηση του ιδιωτικού και κοινωνικού ενδιαφέροντος για αποδοτικές οικονομικές πρωτοβουλίες: δελεαστικά κίνητρα για τους επίδοξους επενδυτές, ενίσχυση συνεταιριστικών δραστηριοτήτων, κ.λπ.)· την ίδια, ακριβώς, στιγμή, προωθείται (όχι χωρίς αντιφάσεις, ημίμετρα και «συντηρητικές» αντιδράσεις) ένα, πρωτόγνωρο για την Ελλάδα, σχέδιο **αποκέντρωσης** στη λήψη αποφάσεων (ενίσχυση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, συμβούλια - νομαρχιακά, συνοικιακά, εποπτικά, κ.λπ.), διαμέσου της οποίας η κοινωνία ΑΥΤΟΘΕΣΜΙΖΕΤΑΙ ως κυριαρχούμενη από το Κράτος.

Η συναινετική προοπτική, αφορά μια ορισμένη διαρρύθμιση των κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων, με τα παρακάτω γενικά χαρακτηριστικά:

α) ο λόγος θα είναι ΑΠΟΦΟΡΤΙΣΜΕΝΟΣ από κάθε ταξική απεύθυνση και συγκρουσιακή σημασιολόγηση· με αυτό, υποδηλώνεται ο **παραμορφωτικός** εγκλεισμός των κοινωνικών ανταγωνισμών στην **αφαίρεση** μιας «κριτικής» διαμεσολαβημένης από την αστικοδημοκρατική φιλοσοφία των «πολιτικών δικαιωμάτων». Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, το κοινωνικό κίνημα οικειοποιείται, με έναν **φενακισμένο** ριζοσπαστισμό, την πολιτική κουλτούρα της Εξουσίας, θέτοντας το ζήτημα της «κοινωνικής αυτενέργειας» με όρους ΘΕΣΜΙΚΩΝ διακανονισμών· ο «διαμαρτυρόμενος πολίτης» υποκαθιστά τον αντιστεκόμενο άνθρωπο, ο πραγματισμός της «μεταρρυθμιστικής δυνατότητας» υποκαθιστά τον εξεγερτικό αυθορμητισμό, ο ρεφορμισμός του «κοινωνικού διαλόγου» υποκαθιστά την ανατρεπτικότητα της αντιπαράθεσης.

β) Η Πολιτική θα ισχύει ως το ΑΥΤΟΝΟΜΗΜΕΝΟ προνομιακό πεδίο αναγωγής και **διευθέτησης** των κοινωνικών αντιθέσεων και εντάσεων· σ' αυτή τη βάση, ΑΝΑΒΑΘΜΙΖΕΤΑΙ ουσιαστικά η κομματικοπολιτική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Είναι αυτός ένας από τους βασικότερους τρόπους, για την εκτονωτική **διαχείριση** της όποιας δυσφορίας, για την θέσμιση της «γενικής θέλησης» ως παρακολούθημα της πολιτικής αντιπροσώπευσης, για την ΑΠΟΒΙΑΙΟΠΟΙΗΣΗ του ανθρώπινου δυναμικού που ενεργεί (πέραν των ιδεολογιών της ιδιωτικοποιημένης καθημερινότητας) με αντιεξουσιαστική ψυχολογία και βούληση.

γ). Η «συμμετοχή» θα έχει μια ΚΕΝΤΡΟΜΟΛΟ **θεσμοκεντρική** δυναμική. Με άλλα λόγια, η κοινωνία προσκαλείται (όπως είδαμε πριν, σχετικά με το «σοσιαλιστικό σχέδιο του ΠΑΣΟΚ) να συμμετάσχει σε μια διαρκή επαναδιαπραγμάτευση των όρων και των μεγεθών του καταναγκασμού της. Με αυτόν τον τρόπο, δημιουργείται η ιδεολογία των «δημοκρατικών περιθωρίων» που επιτρέπει στην Εξουσία να καταστείλει **εύκολα** κάθε ανατρεπτική «παραβατικότητα». Η παροχέτευση της κοινωνικής δυναμικής σε ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΑ θεσμικά πεδία, τείνει να προσδιορίσει για τις επαναστατικές δράσεις (στο επίπεδο της κοινωνικής συνείδησης) τον **ηθικό** αφορισμό του «τρομοκρατικού ανοσιουργήματος». Όσοι απουσιάζουν από τις «συμμετοχικές» τελετουργίες του αστικού κοινοβουλευτισμού, εγγράφονται στην ποινική κατηγορία του «αντικοινωνικού χουλιγκανισμού».

Στο σημείο αυτό, θα κάνουμε ακόμη μια αναφορά στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Πιστεύουμε, ότι κινήθηκε ΕΝΤΟΣ των βασικών περιεχομένων της συναινετικής στρατηγικής του Κράτους. Επανεκδίδοντας την Γκαντική «παθητική αντίσταση», αυτοορίστηκε ως υποκείμενο μιας **κοντρολαρισμένης** «ανυπακοής». Ο ριζοσπαστισμός της, βρήκε την **συντηρητική** του ουσία στην «παθητικοηρωική» επίκληση της «λαϊκής συμπαράστασης». Η εξεγερτική αδιαλλαξία της, αποδείχτηκε ένα ωραιότατο φούμαρο στις συνεχείς επαφές με τους πανεπιστημιακούς, τους φοιτητές, ακόμα και τη ΓΣΕΕ. Στο φόντο του αναπροσδιορισμού των σχέσεων Κράτους - Κοινωνίας (όπως εξετάστηκε πιο πάνω), θα λέγαμε ότι η Κατάληψη έκφρασε μια **προωθημένη** μορφή επαναδιαπραγμάτευσης (της μιζέριας, εννοείται) με πυρήνα της την ένσταση - «ό,τι έγινε ήταν απαράδεκτο· να μην το ξανακάνετε»! Μία επιπλέον «ευθύνη» της (και, μακροπρόθεσμα, ίσως η πιο ουσιαστική) είναι η συμβολή της στην καταδίκη της αντισυμβατικής και αντιθεσμικής πολιτικής σύγκρουσης. Χαρακτηρίζοντας (χωρίς αιδώ και περίσκεψη) «προβοκάτορες», όσους επιχειρηματολογούσαν υπέρ του να μεταφερθεί η πρωτοβουλία «στους δρόμους», καλούσε έμμεσα τους καταπιεσμένους να μπουκωθούν με το κουτόχορτο της «πολιτικής φρόνησης» και, έτσι, κλιμάκωνε ασυνείδητα τη δικής της ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ **προβοκάτσια** σε βάρος των επαναστατικών προταγμάτων. Είναι, όντως, σπουδαίο δώρο για την ιδεολογία της συναίνεσης, να μεταστρέφει την υπαρκτή δυνατότητα επίθεσης σε αμυντική υστερία και να καταθέτει, με άφθονα ρητορικά μπιχλιμπίδια, την πρόταση του «σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω».

Η συναίνεση, είναι η προωθημένη και πρακτικότερη απόδοση του συνθήματος «εθνική ομοψυχία» (που ήταν κεντρικό, για το καθεστώς, στη βάση του «κινδύνου εξ Ανατολών)· διευρύνει την αξιολογία εκείνων των μύθων και **ιδεολογικοποιεί** ΕΠΙΘΕΤΙΚΑ τις καθεστωτικές προτεραιότητες της παρούσας συγγυρίας. Δεν πρόκειται για περιστασιακή δημαγωγική ιδεολογική φόρμουλα, για ένα συμπληρωματικό εφεύρημα, αλλά για μια **κατάσταση** ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ζωής (διοχετευμένη - διακλαδωμένη σε ΟΛΑ τα μόρια της κοινωνικής καθημερινότητας), που θεσμίζει το επίκαιρο ζωτικό «ευγενές ψεύδος» (σύμφωνα με τον Πλάτωνα) της Εξουσίας και λειτουργεί σαν το στοιχείο **συνοχής** του κοινωνικού φαντασιακού στις προοπτικές της «εκσυγχρονιστικής» επανατοποθέτησης της «εξουσιαστικής ικανότητας» του συστήματος. Με άλλα λόγια (αυτό είναι που πρέπει να εμπεδώσουμε), η συναίνεση εκφράζει την ουσία και τη δυναμική της **Τάξης** του καθεστώτος σήμερα.

Η συναινετική προοπτική (στο μέτρο που αποκαθίσταται, θεσμικά και ιδεολογικά, ως εμπεδωμένη και διαρκής «κοινωνική ειρήνη»...) διαμεσολαβείται, στην εκπλήρωσή της, από ποικίλες (όχι κατ' ανάγκην σταθερές και μόνιμες) μεθοδεύσεις κοινωνικών και πολιτικών ΣΥΓΚΛΙΣΕΩΝ. Με σταθερά και **αδιαμφισβήτητα** πεδία αναφοράς — το Κοινοβούλιο καιτους συμπληρωματικούς πολιτικούς θεσμούς της Κυριαρχίας, τείνει να πραγματωθεί ένας ιστορικός **αναπροσδιορισμός** των βασικών αξιωμάτων του «κοινωνικού συμβόλαιου», με στόχο τη ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ της κοινωνικής δυναμικής. Δηλαδή, το πολιτικό σύστημα της κυριαρχίας — «δημοκρατίας» των αφεντικών, μπαίνει **στο κέντρο** της κοινωνικής οργάνωσης, όχι σαν δομική **συνιστώσα** ανάμεσα σ' άλλες, αλλά σαν ΑΝΩΤΑΤΗ συμπύκνωση του κοινωνικού βιώματος και σαν ΚΑΤΕΞΟΧΗΝ πεδίο έκφρασης και σύνθεσης του συλλογικού. Η εξέλιξη αυτή:

— **προϋποθέτει** μια γενικευμένη και διαρκή ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ μεταξύ των τάσεων του πολιτικού προσωπικού της άρχουσας τάξης (οι «συμμαχικές» κυβερνήσεις είναι μια ειδική εκδήλωση αυτής της δυναμικής) και

— **συνεπάγεται** (ως **βαρύνον** περιεχόμενο της διαλεχτικής της) μια ΡΙΖΙΚΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ του Πολιτικού απ' το Κοινωνικό: με το πρώτο να διαθέτει **κυριαρχική** ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ και να ενεργεί ως το έσχατο καταλυτικό **υποκατάστατο** της Ιστορίας, και το δεύτερο να απονευρώνεται μέσα σε μια «**τηλεκατευθυνόμενη**» αναδίπλωση - εσωτρέφεια και να υπάρχει ως **ευνουχισμένος** παραλήπτης των ελεγκτικών - αλλοτριωτικών εκπομπών μιας αποστασιοποιημένης και απρόσιτης ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΟΦΗΣ (**απόλυτη** ενίσχυση της πολιτικοθεσμικής και ιδεολογικής «καθοριστικότητας» της κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας).

Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, σημειώνεται μια καταπληκτική διάχυση (κατά κάποιον τρόπο αντισυμβατική και «αόρατη»...) της Κρατικής κυριαρχίας, η οποία (πέρα από το άμεσο επίπεδο της συμβατικής θέσμισης) μας επιτρέπει να διαγνώσουμε μια εφιαλτική ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ των **συνειδήσεων**. Μια από τις σοβαρότερες **μεταλλαγές**, που προξενούνται έτσι στη κοινωνική συνείδηση, είναι η σταδιακή αποκρυστάλλωση μιας «ηθικής της ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗΣ», που προσδιορίζει (σαν ιδεολογική προϋπόθεση) την κοινωνική συνθήκη του ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΟΥ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΙΣΜΟΥ. Η ιδιωτεύουσα και παθητικοποιημένη κοινωνία, βιώνει με κομφορμιστική παραίτηση το βάθεμα των διαχωρισμών που κατατείνουν στην αυταποξένωσή της, χωνεύεται μέσα στην ίδια της την έλλειψη πρωτοβουλίας και καταφάσκει στη **συνολική** θεσμοποίηση της λογικής του «πληρεξούσιου»· δηλαδή, αυτοακυρώνεται ως δρον συλλογικό σώμα και αυτοπαραπέμπεται σε μηχανισμούς διαμεσολάβησης και διεργασίες διεκπεραίωσης. Η ΕΤΕΡΟΝΟΜΙΑ μετατρέπεται σε συμπαγή κοινωνική ιδεολογία και οι ριζικές **υποκαταστάσεις** επικυριαρχούν (σε όλα τα επίπεδα: ιδεολογικά προτάγματα, πολιτικές αποφάσεις, ηθικές αξιολογήσεις, κοινωνικοί προσδιορισμοί, ταξικές σχέσεις κ.λπ.). Και είναι αυτό το σημείο, που εκδηλώθηκε μια **καθοριστική** ανεπάρκεια της Κατάληψης του Πολυτεχνείου: αρνούμενη κάθε διεύρυνση και εξωτερίκευση της αρχικής βασικής πρωτοβουλίας της και απευθυνόμενη στην κοινωνία με πρόταση αλληλεγγύης και συσπείρωσης περί αυτήν, ουσιαστικά **αυτοανακηρύχτηκε** «επαναστατικός πληρεξούσιος» της κοινωνίας (σε μια διαπραγμάτευση κορυφής με το Κράτος), φιλοδόξησε να λειτουργήσει σαν πολιτικό υποκατάστατό της, απούσας, γενικευμένης κοινωνικής ριζοσπαστικότητας και, εν τέλει, **ανατροφοδότησε**, με ένταση, αυτό που προσδιορίσαμε ως «γενικευμένο υποκαταστατισμό». Έτσι, ήταν φυσικό επακόλουθο η τραγική απομόνωσή της, στο μέτρο που προσαρμόστηκε στις «νομοτέλειες» της συναινετικής ηθικής και ιδεολογίας, αυτοπαιδεύτηκε σε έναν πολυαντιφαντικό **πολιτικό** προσδιορισμό και στάθηκε απελπιστικά ανίκανη να **ενεργήσει** με όρους πρόκλησης - διέγερσης των εξεγερτικών ανακλαστικών και με πνεύμα ριζοσπαστικής αυτενέργειας.

Β$_3$. ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑ - ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ

Μέσα από αυτές τις προσεγγίσεις, θέλουμε να καταστήσουμε σαφές, ότι, κατά τη δική μας ανάλυση, η ουσία του προβλήματος βρίσκεται εν τέλει στη γενίκευση και επίταση της **επίθεσης του Κράτους** ενάντια στην κοινωνία· η επίθεση δεν ενσαρκώνεται αποκλειστικά σε κάποιες στρατιωτικές - αστυνομικές επιχειρήσεις. Όσες ιδιομορφίες σημειώνονται, σε σχέση με τις ιδιοτυπίες του ελληνικού κοινωνικού χώρου, δεν αναιρούν αυτή τη θεμελιακή αλήθεια.

Το σύγχρονο Κράτος, αντανακλώντας τους επίκαιρους ιστορικούς όρους υποστάτωσης της Εξουσίας, τελειοποιεί τις καθοριστικές δυνατότητες της αυτο-κριτικής μνήμης και των σύνθετων αφομοιωτικών ελιγμών. Συνθέτοντας, σε μια σύγχρονη πράξη κυριαρχίας, την λεπτομερειοποιημένη - εξειδικευμένη γνώση, την τεχνολογία και τα κοινωνικά - ανθρωπολογικά αποτελέσματα της διάχυσης του εμπορεύματος, τείνει να παράγει - μοντάρει, σχεδιασμένα και μεθοδικά, συγκεκριμένες λογικές και πρακτικές «κοινωνικής αμφισβήτησης»: τέτοιες που και άλλοθι «δημοκρατικότητας» να προσφέρουν και αυταπάτες «επανάστασης» να καλλιεργούν. Ο διττός άξονας ανάπτυξης αυτού του **ενσωματωμένου αντίλογου** είναι:

— **η νομιμότητα** — με την έννοια της παθητικής επιβεβαίωσης των ορίων που χαράζονται από τους θεσμούς και τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του Κράτους και

- **ο ρεφορμισμός** - με την έννοια της αποσύνδεσης από το ταξικά συγκεκριμένο και της εμπλοκής σε θετικιστικές αφαιρέσεις που οδηγούν σε μια μερική —συμπληρωματική— διορθωτική δραστηριότητα.

Η τελευταία πενταετία προσφέρει ένα αξιόλογο απόθεμα περιστατικών όπου εκδηλώνεται αυτή η διεργασία. Υπό το πατερναλιστικό μειδίαμα των εκσυγχρονιστικών κυβερνητικών σχηματισμών αναδύεται ένα «εναλλακτικό κοινωνικό κίνημα» που δεν προκαλεί, δεν συγκρούεται, δεν οξύνει τις αντιθέσεις εν ονόματι της «ομαλότητας», αυτοαναφέρεται στους νόμους και τη Συνταγματική τάξη, επικαλείται τις «πολιτικές εγγυήσεις» των Δυτικών δημοκρατιών, χειραγωγεί και καταστρέφει δυναμικά λαϊκά ξεσπάσματα (Καλαμάς). Ας μην απορούμε· η «δημοκρατική μετεξέλιξη» του ελληνικού καπιταλισμού παράγει και τους μοντέρνους συνένοχους του Κράτους και του Κεφάλαιου.

Γ. Προς έναν «συναινετικό» αναρχισμό.

Με πεδίο αναφοράς την πολυαντιφαντική ιδιαιτερότητα της Ελληνικής κοινωνίας, μια αξιόλογη συζήτηση για την κοινωνική επανάσταση μπορεί να διεξαχθεί μόνο αν ξεπεραστούν οι εξής δύο όροι:

α) μια ...προκατακλυσμιαία **αναρχίζουσα** αμφισβήτηση, στα πλαίσια της οποίας οι επιμελημένες επανεκδόσεις του καθεστωτικού - αστικού φιλελευθερισμού, και μάλιστα στις πιο πρόχειρες και «ιδεολογικές» προσλήψεις τους, συνήθως οδηγούν σε μια παθητικότητα - παραίτηση, συχνά μετά από μια θεαματική έξαρση στείρου υπερακτιβισμού.

β) μια κομπλεξική σοβαροφάνεια θεμελιωμένη σε **πολιτικές** αξιώσεις - επιδιώξεις αυτοκατοχύρωσης και ουσιαστικά εγγεγραμμένη στις θεσμικές - πολιτικές παραδοχές —ή έστω ανοχές— του συστήματος.

Ωστόσο, αυτές είναι οι τάσεις που εμφανίζονται ως κυριαρχικές σε ένα πλαίσιο όπου τόσο η ρευστότητα όσο και το φαίνεσθαι της ρευστότητας καθορίζουν τελικά μια ύπνωση - απραξία. Στο επικίνδυνα γκρίζο φόντο της κρισιακών δονήσεων του πολιτικού συστήματος της Κυριαρχίας, επικίνδυνα για τους κοινωνικούς χώρους και τα ταξικά συμφέροντα των καταπιεσμένων - εκμεταλλευόμενων, οι δυνάμεις της κοινωνικής αντίστασης παραδίδονται βλακωδώς στη στειρότητα της ιδιότητας του «καμπούρης χωρίς καμπούρα». Ο ριζοσπαστισμός και η αδιαλλαξία, σαν θεμελιώδη περιεχόμενα μιας συνεπούς εξεγερτικής κοινωνικής επέμβασης, αφυδατώνονται και φυλακίζονται στα μουσεία μιας απαράδεκτης ιστορικής αμνησίας.

Βέβαια, η πρώτη τάση δεν εμφανίζεται με ισχυρές προοπτικές· αποστειρώνεται και υποχωρεί μέσα από τα άγχη και τις ενοχές μιας ετερόνομης δήθεν αυτοκριτικής. Στον άξονα μιας αφελούς και ημιμαθούς αυτογνωσίας, μάλλον ανταποκριτικής προς τις διακριτικές υποδείξεις των τσάτσων της καθεστωτικής δημοσιογραφίας και κοινωνιολογίας, δίνει το μέτρο της μιζέριας της με τη νευρωτική αγωνία της να κατακτήσει την «ηλικία της λογικής». Επιβάλλοντας ως ποινή στον εαυτό της μια βεβιασμένη αμνησία και ακρισία, γίνεται το ανήμπορο θύμα των δυναμικών της δεύτερης τάσης αλλά και ο ουσιώδης όρος του ιστορικού προσχήματος για την σταδιακή μορφοποίηση ενός εκτρωματικού «**συναινετικού αναρχισμού**».

Οι συγκλίσεις, που αντικειμενικά και ορατά μεθοδεύονται, προσανατολίζονται στη σχηματοποίηση - εγκαθίδρυση ενός «πλουραλιστικού» μετώπου **κοινωνικής αντιπολίτευσης**, το οποίο: στη μεν ρητορική του, και πάλι εν μέρει και επιλεκτικά, θα μηρυκάζει την επαγγελία της κοινωνικής επανάστασης —κατά βάθος στο πνεύμα του μαρξιστικού ντετερμινισμού— στη δε πρακτική του θα αποδυναμώνει την κοινωνική δυσφορία και θα διαφθείρει το εξεγερτικό πνεύμα, ο «ρεαλισμός» της συμβιβαστικής ωριμότητας γαρ... — με τη διάχυση - εμπέδωση μιας **θεσμικής, ή και παρα-θεσμικής, σοσιαλδημοκρατικής, μεταρυθμιστικής πολιτικότητας.**

Αυτό ακριβώς το αναρχικό(;) εκτόπλασμα εγκατέστηκε την πλαδαρότητά του στο κατειλημμένο Πολυτεχνείο. Η πλειοψηφία των αναρχικών και αντιεξουσιαστών, εκεί, έμοιαζε να... βασανίζεται από ενοχές(!), αποδεχόμενη κατά βάθος τη μικροαστική και αριστερίστικη «βιτρινολογία». Αυτή η καινοφανής όσο και παράδοξη «πολιτική ψυχανάλυση», οδήγησε στο οικτρό θέαμα των απολογητικών ρητορειών που έτειναν να συστήσουν άτυπες δηλώσεις ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗΣ. Η παράλληλη ανεπάρκεια, στο επίπεδο της κοινωνικής θεωρίας και της άμεσης πολιτικής ανάλυσης, στέρησε τον «χώρο» από κάθε εγγύηση αντίστασης απέναντι στις μεθοδεύσεις (από ένα σημείο και πέρα, καθαρές ίντριγκες) των καθιερωμένων «τεχνικών της εξουσίας», που ο βρώμικος πολιτικαντισμός τους λαφυραγωγεί πάντα τέτοια συμβάντα. Η κορύφωση της αλλοτρίωσης και της ακρισίας, οδήγησε την πλειοψηφία των συντρόφων σε μια αυτοκαταστροφική «κοινωνικότητα» και σε μια πλήρη απάρνηση - αποδόμηση της ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΗΤΑΣ τους. Οι νόμοι και οι θεσμοί (που, όντως, «καταργούνται στα οδοφράγματα« και μόνο εκεί...) έγιναν αντικείμενο μιας πολιτικής κριτικής θεμελιωμένης στην «κοινωνική επιδοκιμασία» και στο πνεύμα των «κοινωνικών καταχτήσεων». Όμως, η μετάβαση από την **ανατροπή** (πρακτική ανάδειξη των αντιπαλοτήτων που διαπερνούν το «κοινωνικό σώμα» και συνεχής **όξυνση** της σύγκρουσης) στην εξελικτική φιλοσοφία των «σταδίων», συμπυκνώνει το **καθαυτό** πολιτικό νόημα του ρεφορμισμού. Και στις σημερινές συνθήκες, είναι και πολιτικά **ασύμφορη.** Δεν είναι κριτήριο «ωριμότητας» ο **συμβιβασμός,** όπως δεν είναι κριτίριο «επαναστατικότητας» η άκριτη ακτιβίστικη «μαγκιά»...

Η ουσία της δεύτερης τάσης —που ο χρόνος ανάδειξής της, γενικά και ασαφώς έστω, εντοπίζεται στην περίοδο των διαδικασιών υπεράσπισης των «4»— βρίσκεται στη μεθοδευμένη **αποϊδεολογικοποίηση** του αναρχισμού και στην παροχέτευση της ενεργητικότητάς του σε ετεροκαθοριζόμενες διεκδικήσεις - αντιστάσεις— των οποίων η γενικά κοινωνική και ειδικά πολιτική χρησιμότητα - αναγκαιότητα δεν αμφισβητείται. Το πρόβλημα είναι ακριβώς αυτός ο «ετεροκαθορισμός», δηλαδή η απουσία ενός **αυτοτελούς** αναρχικού λόγου που με αφετηρία τις δομικές ιδιομορφίες του θα **επιλέγει αυτόνομα** τις συμμαχίες του και τις κοινές δράσεις. Ας μην ξεχνάμε ότι το μοντέλο υπεράσπισης των «4», δημιουργημένο με όρους νομικίστικους και πλαίσια αφενός μάρκετινγκ και αφετέρου πολιτικών συναλλαγών, το προσδιόρισε —σε πολιτικό επίπεδο— ο παροπλισμός και η αποσιώπηση των αναρχικών.

Η ίδια «παράδοση» έριξε τη βαρειά σκιά της και στο Πολυτεχνείο. Οι αναρχικοί, ρουφήχτηκαν από τη δίνη της πολιτικάντικης λογοκοπίας και κατακερματίστηκαν σε φενακισμένες **ιδεολογικές** κατηγορίες. Η απουσία **αυτόνομων** προταγμάτων, καθόρισε έναν ασφυκτικό εγκλεισμό σε ρεφορμιστικές **πολιτικές** σκοπιμότητες. Από το «να σώσουμε πάση θυσία τους δικούς μας» φτάσαμε, λογικά, στο «προέχει η πάση θυσία συντήρηση της κατάληψης». Και τα δύο (εκφράζοντας μια ριζική παρανόηση της μπακουνινικής «συμμαχίας ακόμα και με τον διάβολο»...) είχαν ως αποτέλεσμα την ιδεολογική αποδόμηση του αναρχισμού, την επίταση της σύγχυσης, την ενίσχυση των αριστερών πολιτικοϊδεολογικών στερεοτύπων.

Σε μια Ελλάδα που ακόμα αδυνατεί να παράγει τον εαυτό της —και επομένως αυτοερμηνεύεται μέσα από ιδεολογικά στερεότυπα— το μέλλον των επαναστικών ιδεών, από την άποψη της σπέκουλας του Κράτους και του Κεφάλαιου, δεν μπορεί παρά να σχεδιαστεί με μια διπλή αναγωγή: στο **παρελθόν** και στα **διεθνή πρότυπα**. Κάτι ανάλογο, άλλωστε, παρατηρείται και στο σκανδαλώδες προσκήνιο της «επίσημης εθνικής πολιτικής», όπου το μέτρο της γενικής πλήξης και μιζέριας το δίνουν οι **κεντρομόλες** έριδες των βετεράνων του εμφύλιου, των πρωταγωνιστών του '65 και των νέων αστέρων της εκμοντερνισμένης σοσιαλδημοκρατίας και του λαϊκίστικου νεολιμπεραλισμού. Τα αφεντικά έχουν ανάγκη από μια «επανάσταση» εξουσιοδοτημένη σε «δοκιμασμένους επιτελικούς» και, προφανώς, προσαρμοσμένη στους νέους όρους συσσώρευσης και στους νέους τρόπους κοινωνικού ελέγχου. Το μοναδικό εμπόδιο σε μια τέτοια κατεύθυνση ήταν —και παραμένει— ο αναρχικός επαναστατικός χώρος· η δική του **ιδεολογική και πολιτική παγίδευση** διευκολύνει τη γρήγορη εφαρμογή των σύγχρονων εμπνεύσεων της Αντεπανάστασης.

Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να πούμε ότι η **ορατη προοπτική του ρεφορμιστικού εκφυλισμού** ενσαρκώνεται και προωθείται μέσα από τις εξής συνθήκες:

α) **ουραγοποίηση του αναρχισμού** σε σχέση με τον ανώδυνο και αταξικό εναλλακτισμό που αναδύθηκε στο κοινωνικό προσκήνιο της Δ. Ευρώπης κατά τις φάσεις υποχώρησης-μεταξέλιξης των κινημάτων «αμφισβήτησης». Γίναμε μάρτυρες μιας μίζερης κατατριβής αναρχικών με τις φλυαρίες και τον καμουφλαρισμένο τεχνοκρατισμό της ρεφορμιστικής οικολογίας καθώς και με τον χριστιανίζοντα δημοκρατισμό-ουμανισμό των περιπτώσεων αντιρρησιών συνείδησης. Η συνοχή της επαναστατικής σκέψης κατακερματίστηκε — με μια κοντόθωρη **πολιτική** άλγεβρα — σε πεδία «σύγκρουσης» οριοθετημένα από τις επίκαιρες προτεραιότητες της κρατικοκαπιταλιστικής ανάπτυξης, διεθνικά και εθνικά.

β) **εξάρτηση του αναρχισμού** από το υπνωτικό δόγμα της «νόμιμης ριζοσπαστικότητας» ενός ηλικιωμένου νεοαριστερισμού τον οποίο «ξεπερνά» μόνο για ένα περιστασικαό «τσαμπουκά στους δρόμους» — στην ίδια θεαματική λογική που καθορίζει η ελληνική εκδοχή της εμπορευματικής κυριαρχίας. Η Καλογρέζα —ως έκφραση του γεγονότος ότι η συντριβή των αναρχικών συνιστά τη θεμελιώδη διαμεσολάβηση για το **ριζικό** χτύπημα των **ποιοτικών** κοινωνικών αντιστάσεων — έγινε ένας ακόμα μπαλαντέρ στα επιδέξια χέρια των κρατιστών ως προς τις προοπτικές που διάνοιξε η σοσιαλδημοκρατική —στην πλατύτερη σημασία της— πρόταση - στρατηγική διαχείρισης του Κράτους στη δεκαετία του '80.

Τα προβλήματα, που προκύπτουν από αυτές τις εξελίξεις, δεν περιορίζονται στο όποιο φάσμα καλύπτει η αναρχική παρουσία στην Ελλάδα. Αυτό που πλέον τείνει να τεθεί σε κατάσταση εξοντωτικής καραντίνας είναι η —διαρκής— επικαιρότητα της κοινωνικής επανάστασης. Και, τουλάχιστον καταρχήν, αυτό είναι που πρέπει να μελετηθεί και να κατανοηθεί. Δηλαδή, οι τρόποι με τους οποίους οδηγούνται οι καταπιεσμένοι τόσο σε μια αφοπλιστική ψυχολογία ματαιότητας όσο και σε έναν απόλυτο εγκλωβισμό στα προαπαντημένα διλήμματα που σκηνοθετούν οι ιδεολογικοί μηχανισμοί της Κυριαρχίας.

Η κρίση του Α-Α χώρου, έρχεται να σηματοδοτήσει με τον δικό της τρόπο, ευρύτερες και βαθύτερες κοινωνικές διεργασίες που συγκλίνουν προοπτικά στον ριζικό ανακαθορισμό των δυναμικών, των σταθερών και των ορίων της καθεστωτικής νομιμότητας. Και ας μη λησμονάμε ότι η κεντρική στόχευση ενός επαναστατικού σχεδίου είναι ακριβώς η **ουσιαστική υπέρβαση** αυτής της νομιμότητας. Και αυτό δεν το εγγυώνται, ούτε οι γραφικές καινοτομίες τύπου STOP THE SITY, ούτε οι ανισοτιμιακές απευθύνσεις σε «διακεκριμένους παράγοντες της δημόσιας ζωής», ούτε οι παραχωρητικές συναλλαγές με τα μαραμένα άνθη των πάλαι ποτέ ακτινοβολούντων αριστερίστικων κήπων, ούτε η κοινωνιστική προσαρμογή στο προσδοκώμενο εύγε της «κοινής γνώμης».

Δ. Ο επαναστατικός αναρχισμός — σαν ζητούμενο και σαν ανάγκη

Πέρα από κάθε πληκτικό υποκειμενισμό, είναι η ίδια η κοινωνική πραγματικότητα, της σημερινής Ελλάδας, που οριοθετεί ως πιεστικά επίκαιρο και επίκαιρα πιεστικό το ...παμπάλαιο δίλημμα «μεταρρύθμιση ή επανάσταση». Και το οριοθετεί άμεσα, ας πούμε «εδώ και τώρα», δηλαδή όχι στη διάσταση ενός μαξιμαλιστικού ιδεολογισμού —με όλες τις διαλυτικές αντιφάσεις που αυτός προσδιορίζει για τα άμεσα πολιτικά γεγονότα—, αλλά σαν ανοιχτό προβληματισμό σε σχέση με την οργάνωση των κοινωνικών αγώνων ενάντια στα σημερινά σχέδια της κρατικοκαπιταλιστικής κυριαρχίας.

Έχει παρέλθει ανεπιστρεπτί η «Μπελ Επόκ» ενός κοινωνικού κινήματος που ανακύκλωνε γεροντικές ψευδαισθήσεις «ανάπτυξης», παραδομένο ηλίθια στην ισχύ των γεγονότων. Σήμερα ζούμε το κατάφωρο ψέμα μιας εποχής που δημιουργεί τα νέα σύνορα της Κυριαρχίας θεσμίζοντας ως «επαναστατική αντιπρόταση» την φλύαρη συμβιβαστικότητα του εγκεκριμένου νομικισμού και τη γελοία διαλλακτικότητα του αφομοιώσιμου εναλλακτισμού. Ο Λαλιώτης προσδιορίζει τη ρεφορμιστική κοινωνικοποίηση του Κράτους ως «κοινωνία των πολιτών» και ο Ανδρουλάκης αποκηρρύσει τα γκουλάγκ με την ευκολία που του παρέχει ο τυχοδιωκτισμός των Κάουτσκι-Μπερνστάιν, αριστεριστές και εναλλακτικοί νομιμοποιούν με την υποψηφιότητά τους τις κρίσιμες για το καθεστώς εκλογές του Ιούνη και Νοέμβρη και ο Καραμπελιάς πιάνει τα όριά του υψώνοντας τα φλάμπουρα ενός κραυγαλέου εθνικισμού στην Κύπρο, η Μπουρδάρα και ο Κόρακας πρωτοπορούν στην υπεράσπιση των «4» και η εφημερίδα Επικαιρότητα υιοθετεί το σύνθημα «οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη»...

Η ουσία του ψέματος βρίσκεται στην **πλήρη απουσία εξεγερτικών κοινωνικών αντιστάσεων** και στο καναλιζάρισμα του κοινωνικού κινήματος των εκμεταλλευόμενων - καταπιεσμένων διαμέσου της εμφύτευσης εντός του **εναλλακτικών μηχανισμών - αυτο-καταστολής.**

Δ_1

Μέσα στους νέους, για την Ελλάδα, τρόπους οργάνωσης του κοινωνικού ελέγχου και μπλοκαρίσματος της ταξικής πάλης, εγκλωβίζεται και ο αναρχικός χώρος. Ωστόσο, είναι ο μόνος χώρος που μπορεί αυτή τη στιγμή, να δομήσει μια αξιόπιστη θεωρία και Πράξη επαναστατικής κοινωνικής δράσης. Και ο μόνος τρόπος για να το πετύχει αυτό είναι να επιχειρήσει αναλύσεις ξεκινώντας από έξω —κοινωνία— **προς τα μέσα** —εαυτός του—, και όχι αντίστροφα· η σύνεση που απαιτείται για κάτι τέτοιο, σίγουρα δεν έχει καμιά σχέση με τον οπορτουνίστικο φιλοτομαρισμό που έχει ξεχαρβαλώσει τα πάντα τον τελευταίο καιρό. Εν τέλει, κάτι έχει να μας πει ο Προυντόν, όταν γράφει «οι μεγάλοι είναι μεγάλοι επειδή εμείς είμαστε γονατιστοί».

Δ_2

Είναι μια ανομολόγητη αλήθεια και είναι κάτι που πρέπει να κατατεθεί ενώπιον όλων όσοι, οχυρώνονται, μικρόψυχα και απερίσκεπτα, πίσω από την αγοραία ειρωνία, την όψιμη σωφροσύνη και την ύπουλη φημολογία του νεοφανούς ρεφορμισμού· οι ιδέες της κοινωνικής επανάστασης, οι συνθέσεις που επαναφέρουν την ταξική πάλη στο προσκήνιο της κοινωνικής σκέψης και δράσης, οι πρακτικές που επιμένουν σε μια ρηξιακή αντίληψη των κοινωνικών και πολιτικών επεμβάσεων —είναι οι ιδέες, οι συνθέσεις και οι προοπτικές που προσδιορίζουν την τάση του **επαναστατικού αναρχισμού.**

Και μιλάμε για «τάση» υπονοώντας μια συγκεκριμένη θεώρηση των κοινωνικοταξικών ανταγωνισμών, στα πλαίσια της οποίας οι άμεσες πρακτικές συνέχονται από τα στοιχεία:
— **της ριζικής αντιθεσμικότητας,** —αναγωγή στην ιστορική νομιμότητα των επαναστατικών συγκρούσεων σε όλα τα επίπεδα εκδήλωσης των ταξικών αντιθέσεων.
— **της εξεγεργικής αυτενέργειας,** —ενίσχυση της άμεσης δράσης και ανατροφοδότηση κάθε αντιπολιτικής - αντιγραφειοκρατικής εκδήλωσης.
— **του ειδικού ρεαλισμού της κοινωνικής ταξικής πάλης,** — δημιουργία της δυνατότητας μέσα από την μεθοδική τελειοποίηση της δράσης.

Το κεντρικό ζητούμενο, απ' αυτή την άποψη, είναι η **σχεδιασμένη πρόκληση εμπλοκών** σε κάθε απόπειρα καθεστωτικών διευθετήσεων. Αυτό σημαίνει την οργανωμένη εξεγερτική άρνηση της νομιμότητας που πατρονάρουν οι δικηγόροι, οι δημοσιογράφοι, οι γραφειοκράτες και όλοι οι μοντέρνοι τεχνικοί της κοινωνικής αναισθητοποίησης. Η ουσία της κοινωνικής επανάστασης δεν εντοπίζεται —κατά μια απλοϊκή και επικίνδυνα μεταφυσική βίωση της επιθυμίας— στο «κρίσιμο σημείο» της εξέγερσης αλλά στο ίδιο το γίγνεσθαι των σύνθετων κοινωνικών αντιστάσεων — για τις οποίες, αυτό που έχει σημασία είναι η ποιοτική αντιστοιχία με τις αποδιδόμενες προτεραιότητες ως προς τα επίπεδα και τους όρους οργάνωσης της κυριαρχίας του Κράτους και του Κεφάλαιου. Και δεν εννοούμε εδώ μια ενσωματώσιμη ανταπόκριση στα πεδία ανταγωνισμού που ορίζει η Εξουσία αλλά μια συγκεκριμένη ανάλυση των επίκαιρων ιστορικών όρων που καθορίζουν την επιβολή της, με στόχο μια πράξη που: θα αποσταθεροποιεί τους μηχανισμούς της (φυσικούς και θεσμικούς) θα καταφέρνει ουσιαστικά χτυπήματα στην ιδεολογική και πολιτική συνοχή της, θα καταστρέφει τους διαύλους επικοινωνίας της με το κοινωνικό σώμα.

Δ_3

Ένα από τα θεμελιώδη γνωρίσματα μιας **επαναστατικής** πρακτικής είναι η λειτουργικότητα σε σχέση με την επιθυμητή και επιδιωκόμενη **αποσταθεροποίηση** των ισορροπιών και ομαλοτήτων που δημιουργούν οι πολιτικοί, ιδεολογικοί και θεσμικοί μηχανισμοί της Εξουσίας. Η Τάξη, θεωρημένη ως επιβλημένο καθολικό μοντέλο συλλογικότητας, είναι, μέσα στο παρόν, η δομική προϋπόθεση για την ασφαλή και πλήρη αναπαραγωγή της Εξουσιαστικής κατάστασης. Η σχεδιασμένη επίθεση στο νόημα, τα δηλωτικά σύμβολα και τις πρακτικές εκφάνσεις της Τάξης, υπήρξε ανέκαθεν ουσιώδης συνθήκη κάθε επαναστατικής κοινωνικής ανατροπής.

Η Θεωρία (που αντανακλά και ανασυνθέτει, στο πεδίο της σκέψης, τους επαναστατικούς όρους που ενυπάρχουν στην ιστορική περίσταση) εκπληρώνει την πολιτική της δραστικότητα (χωρίς την οποία εκφυλίζεται σε σχολαστικό βυζαντινισμό) στο μέτρο που **κατανοεί και αποσαφηνίζει το είδος και τη δυναμική της συγκεκριμένης υπάρχουσας Τάξης,** και επομένως (με μια αυτονόητη αναγωγή στην απελευθερωνόμενη και απελευθερωτική έμπνευση και πρωτοβουλία των καταπιεσμένων) «προτείνει» ένα ρεαλιστικό (ιστορικά και όχι απλώς λογικά) πλαίσιο εκδηλώσεων της επαναστατικής Πράξης.

Είναι προφανές ότι η επαναστατική Πράξη δεν μπορεί να είναι «πολιτική» και, επίσης, δεν μπορεί να περιέχει καμμιά θετική αλήθεια εφόσον παραμένει επαληθευόμενη μόνο και κύρια μέσα από τα εσωτερικά της στερεότυπα.

α) **Η επαναστατική Πράξη δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι «πολιτική»** στον βαθμό που με την πολιτικότητα υπονοείται μια **υποταχτική** σχέση προς τις «μάζες». Το κίνητρο της δράσης δεν είναι η προσέλκυση των ανθρώπων, με την έννοια της ανάπτυξης **οριοθετημένων μαζικών συσπειρώσεων** γύρω από έναν επεξεργασμένο προγραμματικό πόλο. Ένα τέτοιο ζητούμενο αναιρεί εξαρχής το προσδοκώμενο αναρχικό περιεχόμενο της κοινωνικής επανάστασης που θεμελιώνεται στην αυθόρμητη ανατρεπτική δραστηριότητα των ανθρώπινων συνόλων μέσα από την ίδια τη δική τους συνείδηση της ανάγκης για **ριζική** καταστροφή των εξουσιαστικών συνθηκών και θεσμίσεων (άλλωστε, καμιά «ανάγκη» δεν νοείται αντικειμενικά σαν τέτοια έξω από την ενεργητική βούληση του ανθρώπινου παράγοντα). Αυτή η λογική, δηλ. της μαζικής συσπείρωσης, ρητά ή ανομολόγητα, διαπερνά τις απόψεις που (διαμέσου της άσκησης μιας **κρυπτοφατριαστικής** κριτικής στις εμπλοκές και τις ανεπάρκειες της αναρχικής παρουσίας στην Ελλάδα) εστιάζουν την ανάλυση τους των προτεραιοτήτων στην «δουλειά μέσα στον λαό». Ωστόσο, η πολιτικότητα της αναρχικής κοινωνικής κριτικής αναδεικνύει την ιδιομορφική της λειτουργικότητα εκεί ακριβώς όπου η **επανάσταση καλείται να αποδείξει ότι αποτελεί την απόλυτη διαλεκτική Άρνηση:** η δράση «μέσα στον λαό», **ξεπερνά** τα επίπεδα επαλήθευσης της «λαϊκής βούλησης» όπως αυτά συγκροτούνται και συναρθρώνονται (εντός της συναινετικής καθημερινότητας) από την αδιάκοπη ενέργεια των εξουσιαστικών επιβολών. Αυτό το ξεπέρασμα δεν σημαίνει ελιτίστικη αποστροφή σε σχέση με τις όποιες καθυστερήσεις των «μαζών» (αυτήν μάλλον θα την ανακαλύψουμε στην «πολιτική» συμπεριφορά του αναρχικού διαφωτιστή της συνοικίας) σημαίνει όμως επαναστατική υπέρβαση της Νομιμότητας και της Λογικότητας που έχουν επιβληθεί ως «ιστορικές κανονικότητες» για λογιαριασμό των ιδιοκτητών και των εμπόρων. Είναι προφανές ότι με την παραπάνω προβληματική αναστέλλονται οι παρωθήσεις για την ανάπτυξη απολογητικών συμπεριφορών και λόγων: **η δικαιοσύνη της εξουσιαστικής καθημερινότητας δεν προβλέπει επιείκεια για τους αναρχικούς** όσο αυτοί δεν κατρακυλάνε στις γραφικότητες του ρεφορμιστικού εναλλακτισμού είτε στα κομπογιαννίτικα τερτίπια ενός εξουσιαστικοφανούς νεοαριστερισμού. Η επαναστατική Πράξη, χωρίς τον ραφινάτο σουσουδισμό της μπαρόβιας ιντελιγκέντσιας, δεν ανταποκρίνεται σε προϊσχύονται ερεθίσματα, αλλά **προκαλεί τέτοια,** δημιουργεί συνθήκες.

β) **Η επαναστατική Πράξη δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι «ιδεολογική»** στον βαθμό που με τον όρο ιδεολογία δηλώνεται, στην καλύτερη περίπτωση, μια μαξιμαλιστική συμβολική **καταγγελία** της πραγματικότητας και δεν ενισχύεται η λειτουργική ρήξη με τα άμεσα δεδομένα της Κυριαρχίας — θεωρημένα, ασφαλώς, μέσα στο γίγνεσθαι που τα οργανώνει σταθεροποιητικά μέσα στο χρόνο. Η **ιδεολογική καθαρότητα** της επαναστατικής Πράξης είναι, οπωσδήποτε, αναγκαία, όχι όμως σαν πρακτική εφαρμογή αντιγραφικού χαρακτήρα μιας άγονης εξηγητικής σχέσης με τα κείμενα αλλά σαν προϊόν μιας ουσιαστικής **ανάλυσης του συγκεκριμένου** στη βάση των αρχών της **εξελισσόμενης Θεωρίας.** Η μονολιθική ιδεολογική λειτουργία, καταγράφοντας απλώς μια αφηρημένη ιστορική διάσταση, πάει να εκβιάσει τις εξελίξεις με ορμητήριο τον αυτοεπιβεβαιωνόμενο εγωϊσμό μιας αποκλεισμένης «επαναστατικής αυθεντίας». Ο σεχταριστικός χαρακτήρας μιας τέτοιας λειτουργίας οδηγεί πράγματι σε μια πράξη θεαματική που ενδυναμώνει αποφασιστικά τις εμπεδωμένες συνθήκες των οργανωμένων διαχωρισμών. Το **ξεπέρασμα της «ιδεολογικότητας»** είναι ζητούμενο, από την άποψη του σύγχρονου επαναστατικού σχεδίου που **δεν θα καταστρώνεται** αλλά θα πραγματώνεται.

Δ_4

Είναι λάθος να διεκδικήσουμε την οικειοποίηση αυτού του κόσμου· κάτι τέτοιο, ούτε σωστό —από την άποψη των ιδεολογικών αιτημάτων του αναρχισμού— ούτε και δυνατό είναι —από την άποψη της λειτουργικής - τεχνικής - διοικητικής οργάνωσης της σημερινής κοινωνίας. Μεθοδεύοντας την πραγμάτωση του ιστορικού - ταξικού αιτήματος της **καταστροφής**, ο επαναστατικός αναρχισμός συγκροτείται και αναπτύσσεται σε σχέση με: — τη συστηματική ανάλυση και αποκάλυψη των αληθινών κοινωνικών - ταξικών περιεχομένων των γενικών διαδικασιών της εκσυγχρονιστικής ανασυγκρότησης.

— την επιθετική αποστασιοποίηση από κάθε πρόταση και πράξη ρεφορμιστικού αναπροσδιορισμού των όρων συγκρότησης του κοινωνικού - ταξικού κινήματος.

— την επίμονη καλλιέργεια όρων εκτροπής από την νομιμότητα του νέου «κοινωνικού συμβόλαιου» με καθαρές κοινωνικές απευθύνσεις.

— την σχεδιασμένη και μεθοδική επίθεση στους κρίκους της κοινωνικής συναίνεσης σε ένα πλαίσιο δράσεων βασισμένο στην πραχτική της εξεγερτικής απόπειρας.

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το κείμενο αυτό, όπως είναι προφανές, δεν αφορά μια συνολική κριτική θεώρηση της Κατάληψης του Πολυτεχνείου. Και τούτο, όχι γιατί υποτιμούμε τη σημαντικότητα του συμβάντος, αλλά γιατί εκτιμούμε, ότι είναι πιο σωστό και χρήσιμο να διερευνάται και να αξιολογείται το όλο του γίγνεσθαι, όπου εγγράφεται το κάθε ξεχωριστό γεγονός. Απ' αυτή την άποψη, και κατά την κρίση μας, υπάρχει η ανάγκη να προσδιοριστεί η δυναμική των ρεφορμιστικών τάσεων, που (εδώ και αρκετό καιρό) ισχυροποιούνται ανησυχητικά στο εσωτερικό του αναρχικού «χώρου» και οι οποίες έκαναν μια καθοριστική κατάθεση του λόγου τους στο πλαίσιο της Κατάληψης.

Οι πολιτικές περιστάσεις, που ακολούθησαν επί 17 ημέρες την 26 Γενάρη, συνέχονταν, γενικά, από την πραγματική παράσταση των ιδεών της εναλλακτικότητας, του αριστερισμού και της α-συγκρουσιακής ελευθεριακότητας. Αν το πρόβλημα είχε μια γενική θεωρητική διάσταση, θα μπορούσαμε και να μην αποδώσουμε ιδιαίτερη έμφαση. Ωστόσο, εδώ παρεμβάλλεται κάτι πιο ουσιαστικό. Η πολιτική ταυτότητα της γενικής αναρχικής παρουσίας - δράσης στην ελληνική κοινωνία· η Κατάληψη, πιστεύουμε, ήρθε να πιστοποιήσει την κρισιακή αναδίπλωση του αναρχικού «χώρου» και την αλλοτρίωσή του από μια σοβαρή νόθευση της «καθαρότητάς» του με ουσίες (ιδέες) αντλημένες από τη δεξαμενή της αριστερής πολιτικότητας και του ελευθεριακού κοινωνισμού.

Η γενική συμφωνία, στο δεδομένο της κρίσης, είναι υποχρεωμένη να γονιμοποιηθεί, μέσα σε ένα κλίμα νηφάλιου προβληματισμού. Αυτό σημαίνει, ότι αποκτείται μια θετική επαναπροσέγγιση των αποσαφηνισμένων προταγμάτων της αναρχικής εξεγερτικής (αντι-)πολιτικής. Δεν μας είναι απαραίτητοι, οι βετεράνοι της αχρειότητας του πολιτικαντισμού, οι κουτοπόνηροι των τεχνικών διάκρισης μεταξύ «ταχτικής» και «στρατηγικής», οι όψιμοι θαυμαστές των ιδεολογημάτων που προτάσσουν την «πραγματικότητα» του λεγόμενου Καπιταλιστικού Τρόπου Παραγωγής, οι βολεψάκηδες του φιλελευθερισμού που αποσιωπά και ξορκίζει τον κοινωνικό ανταγωνισμό. Για μας, το πρόβλημα βρίσκεται στην συγκρουσιακή ανάδειξη της πρωταρχικότητας της αντιπαλότητας Κράτους - Κοινωνίας. Είναι καιρός να επικυρωθεί πρακτικά το τέλος των ιδεολογιών και η άρνηση των κοινωνικών και πολιτικών μεσολαβήσεων. Όσοι διακρίνουν εδώ έναν εγκεφαλικό θεωρητικισμό, προφανώς αδυνατούν να αποκολληθούν από την λογική του «πολιτικού ρεαλισμού»· και είναι αυτή ακριβώς αυτή η λογιστική λογική που, κατασυκοφαντώντας το δημιουργικό αυθόρμητο της 26 Γενάρη, διάνοιξε τη λεωφόρο της αλαλάζουσας ηττοπάθειας και του γραφειοκρατικού εκφυλισμού. Δεν υπάρχουν «αθώοι» και «ένοχοι». Υπάρχει το πλατύ πεδίο των κοινωνικών αγώνων, όπου οι αναρχικοί έχουν κάθε λόγο να συμμετέχουν, όχι με πνεύμα προσαρμοστικό και ταχτικίστικο, αλλά με σαφή αντιθεσμικό - αντιοικονομικό - αντιπολιτικό λόγο και με αποκλειστική έμφαση στην αντικρατική - αντιεξουσιαστική εξεγερτικότητα. Η Κατάληψη, μας «διδάσκει», κυρίως, τι πρέπει να αποφεύγουμε.

Η αθώωση του μπάτσου δολοφόνου Μελίστα δεν είναι μόνο μια προκλητική ενέργεια. Είναι μια απόδειξη των προθέσεων του κράτους που θέλει τα κατασταλτικά του όργανα να χρησιμοποιούν ελεύθερα και χωρίς προσκόμματα τα όπλα τους απέναντι σ' όποιον αντιστέκεται. Και όχι μόνο αυτό αλλά αποτελεί και μια επιβράβευση της καταστολής στους κοινωνικούς αγώνες.

Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η αθώωση γίνεται σε μια στιγμή που όλα τα κόμματα έχουν αναλάβει να σώσουν το κράτος των αφεντικών επιβάλλοντας μια σειρά από οικονομικά και πολιτικά μέτρα ενάντια στους εκμεταλλευόμενους. Δείχνει τις προθέσεις για καταστολή των κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων με την προσπάθεια εγκληματικοποίησής τους.

Μέσα σ' αυτά εντάσσεται η πρόσφατη απειλή και εφαρμογή της καταστολής των καταλήψεων (Λ. Αμαλίας, Υπουργείο Παιδείας, Υπουργείο Γεωργίας), των απεργιών (η απειλή πολιτικής επιστράτευσης, η χρησιμοποίηση του Στρατού σαν απεργοσπαστικού μηχανισμού).

Είναι βέβαιο ότι το κράτος και το κεφάλαιο προκειμένου να συγκροτήσουν τις νέες συνθήκες κυριαρχίας και εκμετάλλευσης ενάντια στους εργάτες, τους εργαζόμενους, τους νεολαίους, τους άνεργους χρειάζονται πέρα από τον αποπροσανατολισμό και τη χειραγώγηση και την καταστολή.

Η παραμονή μας στο Πολυτεχνείο δεν γίνεται για να απαιτήσει από την αστική δικαιοσύνη να καταδικάσει το Μελίστα — πράγμα άλλωστε που είναι έξω από το ρόλο της.

Είμαστε εδώ για να καταδείξουμε τη φύση της εξουσίας και των συγκεκριμένων μεθοδεύσεών της στην τωρινή περίοδο.

Συμπαραστεκόμαστε στους κοινωνικούς - ταξικούς αγώνες των προλετάριων που αντιστέκονται στην πολιτικής συναίνεση, τον εκσυχρονισμό της εκμετάλλευσης και της καταστολής και θα παραμείνουμε εδώ δείχνοντας ότι η κοινωνική αντίσταση δεν καταστέλλεται.

ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ

ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΛΟΓΟ ΝΑ ΔΙΣΤΑΖΟΥΜΕ
ΑΥΤΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΛΟΓΟ ΝΑ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΗΣΥΧΟΙ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΣ ΟΤΑΝ ΣΙΩΠΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Η αθώωση του μπάτσου Μελίστα είναι η ηθική και νομική δικαίωση που παρείχε η «δικαιοσύνη» στην πισώπλατη δολοφονία του Μ. Καλτέζα. Το κράτος αφού με όργανό του τον μπάτσο Μελίστα εκτέλεσε μια αποτρόπαιη δολοφονία, στη συνέχεια έρχεται μέσω της «δικαιοσύνης» του να αυτοαθωωθεί και να αυτοδικαιωθεί. Δεν περιμέναμε και τίποτα καλύτερο από την εγκληματική «δικαιοσύνη» των αφεντικών. Όμως η αθωωτική αυτή απόφαση προκάλεσε την άγρια αγανάκτησή μας γιατί εξευτέλισε με τον πιο απροσχημάτιστο τρόπο την αξία της ζωής μας και αποκάλυψε τις διαθέσεις της εξουσίας για την αντιμετώπιση των αναρχικών - αντιεξουσιαστών αγωνιστών. Γιατί η απόφαση αυτή παρέχει την πλήρη πολιτική και νομική κάλυψη στους μπάτσους για να κάνουν χρήση στο μέλλον των πιο βίαιων και κατασταλτικών μεθόδων ενάντια μας. Κατά συνέπεια αποτελεί προϋπόθεση επόμενων δολοφονιών. Η ουσιαστική επιβράβευση μιας τέτοιας δολοφονίας δεν στρέφεται όμως αποκλειστικά ενάντια στο κομμάτι του κοινωνικού κινήματος που αποτελούν οι αναρχικοί. Στρέφεται ενάντια και σε ολόκληρη την κοινωνία και εντάσσεται στη συνολική εκμεταλλευτική και κατασταλτική επίθεση του κράτους και των αφεντικών για την επιβολή των νέων όρων της κυριαρχίας τους.

Απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτήν την νέα και στυγνότερη κυριαρχία είναι η καταστολή κι η τρομοκράτηση εκείνων των κομματιών της κοινωνίας που δεν συναινούν - πειθαρχούν στο βάθεμα της εκμετάλλευσής τους.

Ήδη την βία του κράτους και των μηχανισμών του την έχουν βιώσει την βιώνουν στους αγώνες τους οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι αγρότες, οι νεολαίοι, οι φοιτητές.

Η αναμενόμενη όξυνση αυτής της επίθεσης ενάντια στα οικονομικά και κοινωνικά συμφέροντα πλατιών στρωμάτων (εργαζόμενων και νεολαίων) είναι πιθανόν να γεννήσει μια σειρά κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις. Γι' αυτό το κράτος και το κεφάλαιο προετοιμάζονται —σε όλα τα επίπεδα— για την απελευθέρωση των πιο βίαιων και τρομοκρατικών μεθόδων τους ενάντια σε όσους αντιστέκονται.

Απ' την μεριά μας για να μην αντιμετωπίσουμε κατακερματισμένοι —κοινωνικά και ταξικά— την επίθεση των αφεντικών, απαραίτητος όρος είναι η επιλογή της αυτοάμυνας και της αλληλεγγύης μεταξύ των διαφόρων αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας.

Μ' αφετηρία λοιπόν την έμπρακτη διαμαρτυρία μας για την δολοφονία του Καλτεζά, σε μια συγκυρία ταξικών αγώνων (απεργιών που συκοφαντούνται και αντιμετωπίζουν την απειλή πολιτικών επιστρατεύσεων και σε μια περίοδο συνολικής καπιταλιστικής επίθεσης: ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΜΕ ΧΩΡΙΣ ΜΑΧΗ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

ΓΙΑΤΙ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΟΣΩΝ ΥΦΙΣΤΑΝΤΑΙ ΤΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, ΓΙΑΤΙ Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΕΝΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ - ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΠΕΡΝΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ.

Αναρχική ομάδα «ΡΗΞΗ»

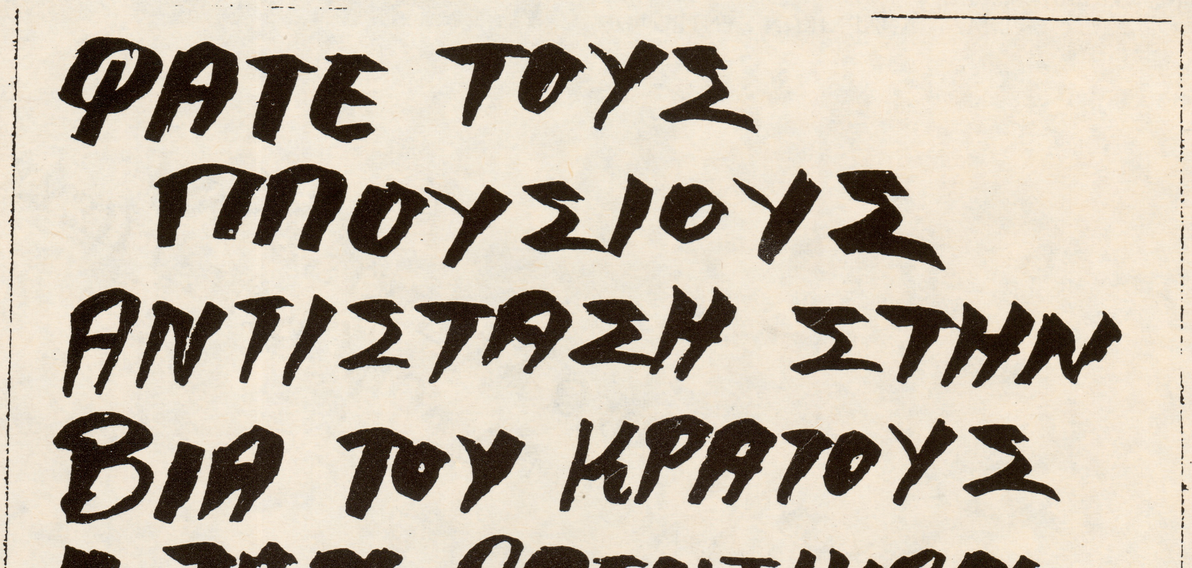

ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ
ΠΠΟΥΣΙΟΥΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ
ΒΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
& ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Ό ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η αθώωση του δολοφόνου Μελίστα, είναι σίγουρα η κορυφή του παγόβουνου· αυτό που προέχει είναι η υπεράσπιση της ουσίας και της αλήθειας. Το ξέρουμε· οι υπάλληλοι των αφεντικών είναι πάντα «αθώοι». Όσοι δεν το ξέρουν ακόμα, τους δίνεται τώρα η ευκαιρία να σώσουν την αξιοπρέπειά τους αντιστεκόμενοι στη γενική «δικαιοσύνη» της κτηνωδίας του Κράτους. Όσοι δεν έχουν λησμονήσει την αξιοπρέπεια και την ελευθερία, έχουν μπροστά τόυς το παγόβουνο. Ό,τι απομένει, είναι να ξεπαράσουμε την οργισμένη διαμαρτυρία και να ξαναβρούμε την προοπτική της διαρκούς κοινωνικής σύγκρουσης. Η κατάληψη της 26ης του Γενάρη έχει όλα τα περιθώρια να ξεπεράσει την «παράδοση» και να αποτελέσει ένα θετικό προηγούμενο δημιουργικής αναρχικής αντι-πολιτικής.

Η «συναίνεση» δείχνει το πρόσωπό της. Είναι το πρόσωπο του μπάτσου - εκτελεστή και των «αξιότιμων» καθαρμάτων που τον αθώωσαν, κρίνοντας ότι αποτελεί «κοινωφελές έργο» η δολοφονία ενός νεαρού αναρχικού. Τα αφεντικά αποφασίζουν να εντείνουν τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις, σε μια εποχή που εντείνεται η οικονομική εκμετάλλευση και γιγαντώνεται η πολιτική απατεωνιά. Είναι πρόθυμοι και έτοιμοι να εξοντώσουν κάθε πρακτική αντίστασης που δεν είναι συνδικαλιστικό αλισβερίσι και ψευτοαπεργιακά πανηγύρια. Η κατάληψη της 26ης του Γενάρη έχει την υποχρέωση και τη δυνατότητα να συνδεθεί με όσους υφίστανται τις «οικονομικές βδέλλες» και τις «πολιτικές χειροπέδες» του αστικού εκσυγχρονισμού.

Ας οργανώσουμε εσωτερικά την Κατάληψη με όρους διάρκειας. Ενάντια στην ευκαιριακότητα και την απαντητικότητα. Είμαστε πολλοί!

Δεν αρκούν τα δάκρυα και οι αφορισμοί. Όσοι αισθάνονται να τους προσβάλλει και να τους απειλεί η «συναινετική» βαρβαρότητα των θεσμών της Κυριαρχίας, ας το δείξουν ΤΩΡΑ.

Απεργίες, εμπρησμοί, επιθέσεις...

ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Ας μη χαθεί η ευκαιρία μιας Κατάληψης, που απόψε κάνει τα αφεντικά να μην έχουν λόγο να κοιμούνται ήσυχα.

ΜΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ της Κατάληψης

ΖΗΤΩ Η 26η ΓΕΝΑΡΗ

Η σημερινή μέρα θα γραφεί με τεράστια κόκκινα γράμματα στο πάνθεον της ιστορίας των αγώνων των καταπιεσμένων για τη χειραφέτηση και την ανάκτηση της χαμένης ανθρώπινης αξιοπρέπειάς τους.

Είναι η μέρα που το κράτος παραδέχεται δημόσια την ύπαρξη του διαρκούς μέσα στους αιώνες αδυσώπητου κοινωνικού πολέμου.

Η αθώωση του εκπαιδευμένου δολοφόνου Μελίστα δε σημαίνει τίποτα λιγότερο από την παραδοχή της αρχής που βασιλεύει άτυπα σε όλους τους πολέμους, διακρατικούς και κοινωνικούς.

Τη «ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ» αλλά και την αναγκαιότητα της χρήσης κάθε μέσου που μπορεί να φέρει τη «νίκη».

ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ ο μπάτσος να σκοτώνει αυτόν που προσπαθεί να ανατρέψει τη δομή της κοινωνίας που τον εκπαιδεύει να την προστατεύει όσο άδικη, βρώμικη και εγκληματική και αν είναι αυτή.

ΔΙΚΑΙΟΥΝΤΑΙ όμως και οι καταπιεσμένοι να αντισταθούν και να τιμωρήσουν με θάνατο αυτούς που γενιές ολόκληρες τους ρουφάνε το αίμα, το μυαλό, την αξιοπρέπεια, τη ζωή.

ΔΙΚΑΙΟΥΝΤΑΙ οι καταπιεσμένοι να τιμωρήσουν και αυτούς που συνειδητά τάχθηκαν με την πλευρά των εχθρών της τάξης τους.

ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ ΜΙΑ Η ΠΟΙΝΗ: ΘΑΝΑΤΟΣ.
ΝΑ ΞΑΝΑΟΠΛΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΟΜΑΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΖΩΟΠΥΡΩΣΗ
ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΣΗΜΕΡΑ ΞΑΝΑΣΚΟΤΩΣΑΝ
ΤΟΝ ΜΙΧΑΛΗ
ΟΣΟ Η ΒΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΘΑ
ΛΕΓΕΤΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΘΑ
ΕΙΝΑΙ Η ΒΙΑ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ
ΒΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Ο μπάτσος δολοφόνος κρίθηκε αθώος! Οι δικαστικοί υπάλληλοι του Κράτους, με μια προκλητική ενέργειά τους, δικαιώνουν και ανάβουν το πράσινο φως στον κάθε Μελίστα να πυροβολεί και να εκτελεί οποιονδήποτε αντιστέκεται. Το νομικό και πολιτικό προηγούμενο που δημιουργείται, επιτρέπει την κλιμάκωση της «αθώας» πλέον, εξόντωσης μαθητών, εργατών, διαδηλωτών, απεργών, καταληψιών... Αυτή η προκλητική απόφαση δίνει με σαφήνεια την πραγματική φύση της Δικαιοσύνης. Κάθε άλλο παρά «τυφλός» μηχανισμός, χρησιμοποιεί δύο μέτρα και δύο σταθμά, ανάλογα με την κοινωνική, ταξική, οικονομική και ιδεολογική θέση του «κατηγορούμενου». Η παρούσα ενέργεια (τόσο εξώφθαλμη υπεράσπιση κυρίαρχων συμφερόντων και αξιών), αποκτά μια σοβαρή σημασία, στον βαθμό που εκδηλώνει την πρόθεση των αφεντικών να εντείνουν τις προσπάθειες καταστολής των κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων, που προκαλούνται με οξύτητα σήμερα από τις εκσυγχρονιστικές επιλογές του κεφάλαιου. Ο εγγενής αυταρχισμός της Δικαιοσύνης, η βάναυση αντιλαϊκότητα των δικαστών, αποκτούν βιαιότερη και επιθετικότερη διάσταση στο πλαίσιο της επείγουσας ανάγκης του Κράτους και του Κεφάλαιου να επιβάλλουν στην κοινωνία «σιγή νεκροταφείου», εξοντώνοντας τα πιο ριζοσπαστικά και μαχητικά τμήματά της, που αρνούνται να συμμορφωθούν με την οικονομική εκμετάλλευση και τον κοινοβουλευτικό αυταρχισμό.

Δίπλα στην εκδήλωση, πρόσφατα, άμεσης κρατικής τρομοκρατίας (υπ. Παιδείας, υπ. Γεωργίας, κατάληψης Λεωφ. Αμαλίας), και στην ίδια «γραμμή» σκλήρυνσης, εγγράφονται και οι επικείμενες δίκες των 2 κοινωνικών αγωνιστών Χ. Μαρίνου και Κλ. Σμυρναίου και του αναρχικού Γκίρμπα που συνεχίζει να βρίσκεται προφυλακισμένος για την παλιότερη κατάληψη της ΦΜΣ Θεσ/νίκης.

Αντιστεκόμαστε στην επίθεση του Κράτους και του Κεφάλαιου (που κομβικό σημείο της είναι η αθώωση του ένστολου εγκληματία), με την πρακτική της Κατάληψης του ΕΜΠ, που σαν κεντρικό στόχο της έχει να λειτουργήσει σαν χώρος αντιπληροφόρησης και σαν πόλος συσπείρωσης των κοινωνικών - ταξικών δυνάμεων που τα συμφέροντά τους βρίσκονται στους αντίποδες εκείνων της Κυριαρχίας. Οι «παραδοσιακές» πρακτικές διαμαρτυρίας έχουν αποδείξει τον ανώδυνο και αναποτελεσματικό χαρακτήρα τους. Πηγαίνοντας πέρα από την ριζική τους ανεπάρκεια, πιστεύουμε ότι ο μόνος τρόπος για τη θετική και δημιουργική ανάπτυξη των αντικρατικών και αντικαπιταλιστικών αγώνων, είναι η αυτοοργάνωση και η άμεση αντιθεσμική δράση των ίδιων των θυμάτων του κρατικού δεσποτισμού και της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Αυτό είναι το πνεύμα που διαπερνά την παρούσα Κατάληψη· δεν χρειαζόμαστε μεσάζοντες και ειδικούς για να αναπτύξουμε την αυτοάμυνά μας και να κατακτήσουμε την ελευθερία μας.

Αυτή η κατάληψη, ούτε είναι, ούτε θέλει να γίνει εφήμερο πολιτικό συμβάν.

Απευθυνόμαστε στην κοινωνία, σε όλους όσους αισθάνονται να απειλούνται από την κρατική επίθεση, σε όλους όσους υφίστανται τις οικονομικές βδέλλες και τις πολιτικές χειροπέδες του «συναινετικού εκσυγχρονισμού», τους καλούμε να εκδηλώσουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους, να ενεργοποιηθούν για τη δημιουργία ανάλογων εξεγερτικών κοινωνικών και πολιτικών γεγονότων. Κανείς δεν μπορεί να υποδείξει «πολιτική». Μπορεί όμως, να επιβάλλεται να αναπτυχθεί ένα δίκτυο ενεργητικών αντιστάσεων στη βάση της οργανικής αλληλεγγύης. Η Κατάληψη δεν δείχνει κανένα δρόμο. Αξιοποιεί, όμως, την ευκαιρία για αλληλοστηριζόμενες δραστηριότητες, που θα επικαλούνται τα αυτόνομα κοινωνικά κινήματα και θα ξεφεύγουν από τη λογική της διαπραγμάτευσης με το Κράτος και τους συνεταίρους του.

Όσο για την λογοκοπία των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης: είναι γνωστή η σταθερή τους επιδίωξη να μετατοπίσουν το κέντρο της προσοχής, από την κοινωνική και πολιτική σημασία των γεγονότων στο επίπεδο του θεάματος. Το ίδιο επιχειρείται και σήμερα με προφανή στόχο την παραγωγή ψευδών ειδήσεων που θα κρύβουν την πραγματικότητα της κοινωνικής σύγκρουσης. Στο ίδιο μήκος κύματος, παραπλανητικής υποκριτικής δημοκρατικότητας και ανέξοδου ρητορικού ανθρωπισμού, τα «προοδευτικά» κόμματα σπεύδουν να αποστασιοποιηθούν από ένα σκάνδαλο που τα ίδια δημιούργησαν. Ποντάρουν όλοι τους στην κατευθυνόμενη ακρισία για να επιβιώσουν.

Η Κατάληψη είναι μια προσπάθεια για την ανατροπή των στημένων παιχνιδιών.

Εμείς δεν έχουμε λόγο να ανησυχούμε και να διστάζουμε.
Αυτοί δεν έχουν λόγο να κοιμούνται ήσυχοι.

27 ΓΕΝΑΡΗ

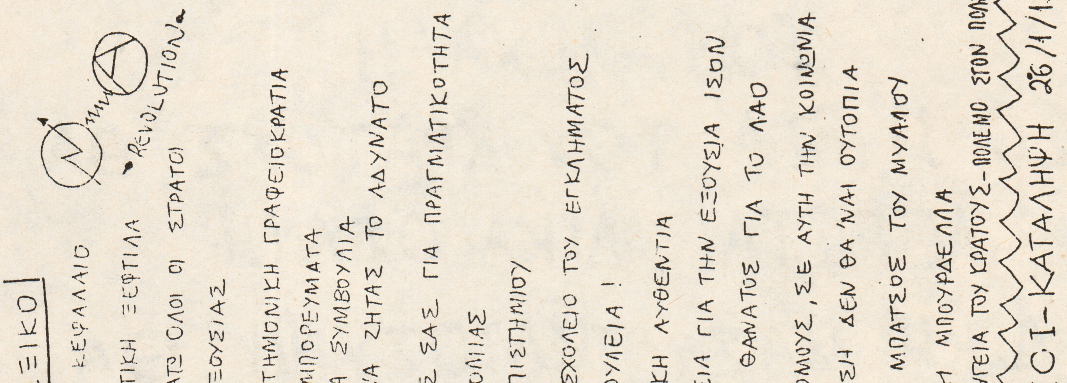
REVOLUTION

ΣΥΝΘΗΜΑΤΟ-ΛΕΞΙΚΟ

ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΟΣ ΟΥΤΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΦΥΣΤΕ ΤΗΝ' ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΞΕΦΤΙΛΑ
ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ ΚΑΤΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ
ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΔΙΑΛΥΣΤΕ ΤΗΝ' ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΙΑΛΥΣΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ
ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ-ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ
ΝΑ 'ΣΑΙ ΡΕΑΛΙΣΤΗΣ-ΝΑ ΖΗΤΑΣ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ
ΠΑΡΤΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΣΑΣ ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
Η ΦΥΛΑΚΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ
ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ !
ΚΑΤΩ Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΥΘΕΝΤΙΑ
SECCURITATE : ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΙΣΩΝ
ΘΑΝΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ
ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ' ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΜΙΑ ΜΕΡΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΘΑ 'ΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΠΑΤΣΟΣ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ
ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΠΟΥΡΔΕΛΛΑ
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ-ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ-ΚΑΤΑΛΗΨΗ 26/1/1990

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΛΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΑΛΤΑΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΟΥΣ

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ : ΘΥΡΑ 21 ΑΕΚ
ΘΥΡΑ 4 ΠΑΟΚ

ΤΑΚΙΜΙΑ ΣΤΟ ΧΑΒΑΛΕ ΚΑΙ ΣΤΗ ΠΑΡΑΖΑΛΗ
ΜΕ ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΣΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ ΤΟΥ ΜΠΑΤΣΟΥ ΤΟΥ ΜΠΑΤΣΟΥ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ !
ΤΡΩΝΕ ΠΙΝΟΥΝ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ !
ΟΙ ΚΟΥΦΑΛΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΣΤΟΛΕΣ .
ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΠΟΥ ΣΑΣ ΜΑΝΤΡΩΝΟΥΝ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΝ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ.
ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΠΟΥ ΡΙΧΝΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤ ΣΤΙΣ ΕΞΕΔΡΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΜΑΤΟΚΥΛΗΣΟΥΝ.
ΑΘΩΩΣΑΝ ΤΟΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟ ΤΟΥ 15ΧΡΟΝΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΛΤΕΖΑ...
ΔΩΣΑΝ ΓΡΑΜΜΗ : ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΝΑ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΑΝ ΤΟ ΧΑΛΑΖΙ. ΣΤΟΧΟΣ ΕΜΕΙΣ..
ΕΜΕΙΣ ΡΕ ΜΑΓΚΕΣ ΤΑ ΡΕΜΑΛΙΑ..ΤΑ ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ..ΟΙ ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΙ..
ΤΑ ΚΛΕΦΤΡΟΝΙΑ..ΟΙ ΧΑΣΙΚΛΗΔΕΣ..ΟΙ ΜΗΧΑΝΟΒΙΟΙ..ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ..ΟΙ ΑΛΗΤΟΒΙΟΙ..
Η ΑΓΡΙΑ ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΙΠΟΙ ΜΕ ΤΑ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ.
Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΛΟΙΠΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΗ ΜΑΣ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ..
ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΡΜΙΑ ΜΑΣ!
ΤΑ ΚΟΥΜΠΟΥΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΚΛΟΠ ΝΑ ΤΑ ΒΑΛΟΥΝ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΞΕΡΟΥΝ!
ΠΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΟΤΑΝ ΤΟΥΣ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΜΑΣ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΑΝΤΕΡΑ ΞΕΡΝΑΜΕ !

ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΞΕΚΟΛΑΤΕ ΓΙΑΤΙ ΟΥΤΕ ΤΟΥΡΚΟΙ ΟΥΤΕ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΕΙΣΤΕ ΚΑΙ Ο ΚΟΙΝΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΓΕΛΑΕΙ ΚΑΙ ΤΡΙΒΕΙ ΤΑ ΒΡΩΜΕΡΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟ ΠΟΛΕΜΟ.

ΑΥΤΗ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ
ΕΛΑΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΨΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΕΔΩΠΕΡΑ!!!

ΜΕΣΚΑΛΕΡΟ
ΜΙΑ ΚΑΘΟΛΟΥ ΤΥΧΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΑΘΗΝΑ 28 Ιανουαριου 1990

PEACE
AND
LOVE

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Καταλάβαμε το Πολυτεχνείο,το βράδυ της περασμένης Παρασκευής ως απάντηση στην αθώωση του δολοφόνου αστυνομικού Μελίστα γιατί πιστεύουμε ότι η απόφαση της αστικής δικαιοσύνης,νομιμοποιεί την κρατική τρομοκρατία.Δικαιώνει και ανάβει το πράσινο φως στον κάθε Μελίστα να πυροβολεί και να εκτελεί οποιονδήποτε αντιστέκεται.

Το νομικό και πολιτικό προηγούμενο που δημιουργείται,επιτρέπει την κλιμάκωση της "αθώας" πλέον εξόντωσης νέων,εργατών,διαδηλωτών, απεργών,καταληψιών...Αυτή η ενέργεια εκδηλώνει την πρόθεση της εξουσίας να εντείνει τις προσπάθειες καταστολής των κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων και να επιβάλλει στην κοινωνία μια σιγή "νεκροταφείου",εξοντώνοντας τα πιο ριζοσπαστικά και μαχητικά τμήματά της.

Αντιστεκόμαστε στην επίθεση κράτους και κεφαλαίου που εντάσσεται σ'ένα ευρύτερο κλίμα ενάντια στα κοινωνικά στρώματα με την κατάληψη, η οποία λειτουργεί ως χώρος αντιπληροφόρησης και σύνδεσης με αυτά.

Απευθυνόμαστε σε όλα τα δραστηριοποιημένα και ευαισθητοποιημένα κοινωνικά κομμάτια(απεργούς,καταληψίες στέγης-εργοστασίων κλπ) Καλούμε όσους θέλουν να εκδηλώσουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους,να ενεργοποιηθούν για τη δημιουργία ανάλογων εξεγερτικών κοινωνικών και πολιτικών γεγονότων.

Στο χώρο της κατάληψης πραγματοποιούνται μια σειρά δραστηριοτήτων όπως:έκδοση κειμένων-προκηρύξεων,συζητήσεις με τον κόσμο.Έχει γίνει μια ανοιχτή συναυλία και μια ανοιχτή συζήτηση με απεργούς και καταληψίες εργάτες.

Καταγγέλουμε την πρακτική υποβάθμισης των στόχων και συκοφάντησης της κατάληψης του ΕΜΠ από μερίδα του τύπου.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 28.1.1990

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:Οποιεσδήποτε ανακοινώσεις και προκηρύξεις που κυκλοφορούν χωρίς να υπογράφονται η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ,δεν εκφράζουν τις απόψεις και αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης της Κατάληψης του Πολυτεχνείου.

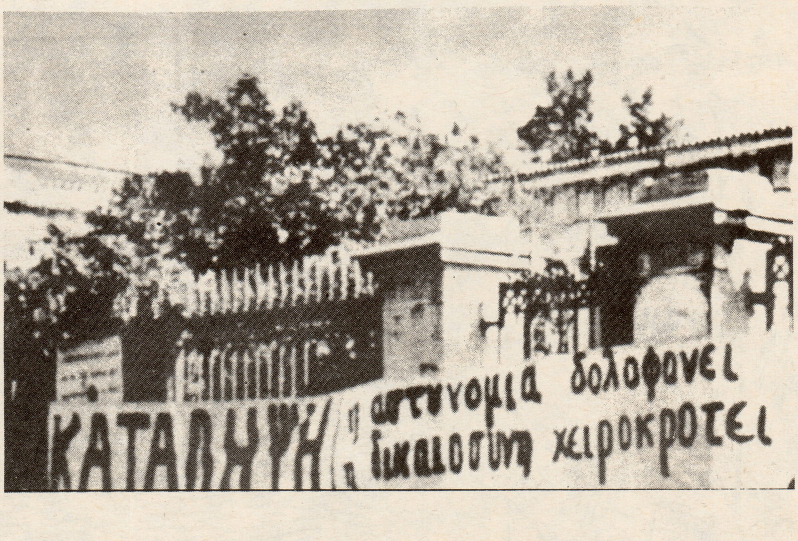

Κάποτε πριν από πολλά χρόνια η έννοια "έγκλημα" ή "αδίκημα" δεν ήταν ίδια με με την σημερινή.Τό "έγκλημα" Η ΤΟ "αδκημα" ήταν κάτι που αφορούσε μόνο τον δράστη και το θύμα ή το πολύ πολύ τις οικογένειές τους και οπωσδήποτε όχι κάποιο αφηρημένο "κοινωνικό σύνολο.Δεν υπήρχαννούτε αστυνομία ούτε δικαστές ούτε φυλακές.Τοο δίκαιο το απένειμε ο καθέναq μόνος του και κανείς δεν αποφάσιζε εν ονόματι κάποιου άλλου.

Βέβαια,το σύστημα αυτό ήταν κάθε άλλο παρά απαλλανμένο από καταχρήσεις και υπερβολές.Ο νόμος της ζούγκλας ήταν ο μοναδικός νόμος που λειτουτγούσε,πάντα προς όφελος του ισχυρότερου.

Αργότερα,η θρησκεία άρχισε να παρεμβαίνει σε αυτού πτου είδους την απονομή του δικαίου φυσικά γιά δικό της καθαρά όφελος.Για πρώτη φορά,άγραφτοί ή γραπτοί νόμοι ορίζουν τους τρόπους επίλυσης των μεταξύ των ατόμων διαφορών. Αυτό,όμως,δεν είναι το σημαντικό.Το σημαντικό είναι το ότι γιΑ πρώτη φορά, στην ανθρώπινη ιστορία,το "έγκλημα" ή το "άδικο" είναι μιά συγκεκριμένη πράξη που προσβάλλει όχι το θύμα αλλά κάποιον αφηρημένο θεό και κάποιους αφηρημένους θείους νόμους.Ετσι το δίκαιο δεν απονέμεται από το θύμά γιά λογαριασμό του,αλλά από κάποιον διαιτητή σττο όνομα του θεού.

Ο διαιτητής αυτός,είναι ο πρώτος δικαστής.Την εξουσία του την αντλεί όχι μόνο απο τον θεό,αλλά κι από τους ενδιαφερόμενους,δηλαδή από τον δράστη και το θύμα που τον επιλέγουν γιά να τους λύσει τις διαφορές. Ο διαιτητής δεν λογοδοτεί μόνο στον θεό,αλλά ως ένα σημείο ,έστω και μικρό,λογοδοτεί και στον δράστη και στο θύμα.Αφού όμως θεός δεν υπάρχει,είναι φανερό ότι ο διαιτητής δεν ελέγχεται παρά μόνο από την συνείδησή του,που εξαρτάται από το πόσα θα του "στάξει" ο κάθε διάδικος'κι από τι μπορεί να του κάνει αυτός που θα αισθανθεί αδικημένος από την απόφαση.

Προς το συμφέρον λοιπόν του διαιτητή ,αλλά και προς το συμφέρον της Θρησκείας ,που σιγά σιγά οργανώνεται σε ιερατείο κι εκκλησία,και με την ανοχή των ατίμων,που βλέπουν ότι ο θεσμός δεν δουλεύει,αλλά αντίθετα,οδηγεί και πάλι στον νόμο του ισχυρατέρου,το κοινωνικό σύνολο αφερεί από τος άμεσα ενδιαφερόμενους το δικάιωμα της επιλογής του διαιτητή.Ο τελευταίος υποδεικνύεται έτσι από το ιερατείο και μεταβάλλεται σε δικαστή,σε ιεροδικαστή γιά την ακρίβεια.

Θ ιεροδικαστή λοιπόν,επιλύει τις διαφορές μεταξύ των ατόμων με μοναδικό γνώμονα το συμφέρον του ιερατείου.Οι αποφάσεις παίρνονται πάντα στο όνομα του θεού και θεσπίζονται νέου είδους ποινές:η φυλάκιση (και βέβαι ο φυλακισμένος δουλεύει γι'ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ή γιά το κοινωνικό σύνολο ή,σπανιότερα γιά το θύμα) και τα πρόστιμα (σε χρήμα ή είδος ή με την μορφή προσφοράς κ'αποιας θυσίας στο θεό). Α

Με τον καιρό,ο θεός αντικαθίσταται από τον επι γής εκπρόσωπό του τον βασιλιά Η κατάσταση σε ότι αφορά το δίκαιο και την απονομή του παραμένει βασικά η ίδια. Ο βασιλιάς όμως,στο θέμα της καταπίεσης των υπηκόων του είναι πολλές φορές σκληρότερος από την εκκλησία με την οποία άλλωστε δεν είναι διατεθειμένος να μοιράζεται τις εισπράξεις του.

Κι έρχονται εποχές που οι βασιλείες, μ'α μία καταρρέουν κι αντικαθίστανται.από τις "δημοκρατίες".Οι δικαστές δεν είνει πιό όργανα του Θεού ή του αντιπροσώπου του. Τώρα πια είναι "λειτουργοί". Οι αποφάσεις τους εκδίδονται στο όνομα της " δημοκρατίας" ή του ίδιου του "λαού".

Κανείς, βέβαια, δεν αμφιβάλλει ότι οι δικαστές, όσο κι αν είναι "λειτουργοί" δεν παύουν να είναι όργανα. Είναι όργανα του κόμματος, που κάθε φορά βρίσκεται στην κυβέρνηση. Κι αφού τα κόμματα στην ουσία δεν είναι, παρά οι διάφορες όψεις της άρχουσας αστικής τάξης, οι δικαστές δεν είναι παρά όργανά τους. Μαζί με τους αστυνομικούς και το στρατό, είναι τα κύρια στηρίγματα και οι κύριοι εκφραστές της. Γι'αυτό το λόγο, άλλωστε, εδώ κι έναν περίπου αιώνα, α'όλα τα κράτη οι νομοθέτες έχουν ορίσει την περίφημη "ανεξαρτησία" της δικαιοσύνης, κι έχουν παραχωρήσει στους δικαστές αυξημένα προνόμια, σε σχέση με τους άλλους δημόσιους υπάλληλους. Έτσι λοιπόν, οι δικαστές είναι, όχι απλά μόνιμοι, αλλά και "ισόβιοι", δηλαδή ακόμα και να καταργηθεί η θέση τους, αυτοί εξακολουθούν να την κατέχουν (!) και να παίρνουν τον ανάλογο μισθό (με τον οποίο θα ζούσαν άνετα δύο οικογένειες). Ακόμα περισσότερο με νόμους έχει οριστεί ότι οι δικαστές δεν λογοδοτούν ποτέ και σε κανένα (άλλο βέβαια το ότι για να διοριστούν και να προαχθούν, γλύφουν κυριολεκτικά την εξουσία). Τέλος, με συνταγματική διάταξη, απαγορεύεται ακόμη και η άσκηση κριτικής στις αποφάσεις τους. Αυτό το τελευταίο, βέβαια, είναι και το μεγάλο κόλπο της εξουσίας, που μολονότι αυτή υπαγορεύει τις αποφάσεις μέσα ή και έξω από τα πλαίσια του νόμου, με τον τρόπο αυτό αποποιείται κάθε ευθύνη.

Οι δικαστές, λοιπόν, δεν είναι τίποτα άλλο από μια συμμορία φασιστών, αφού δεν εκλέγονται, δεν λογοδοτούν και δεν κρίνονται. Κι αυτή η συμμορία δεν εχει φυσικά στο μυαλό της τίποτε άλλο, από το πώς θα πάρει στα χέρια της κι όλες τις άλλες εξουσίες. Κι αυτό το επιδιώκουν με την προώθηση δικαστών σε θέσεις με νομοθετικές αρμοδιότητες (βλέπε Σαρτζετάκης, Στασινόπουλος, Σταμάτης) με εκβιασμούς στους πολιτικάντηδες (κάλυψη σκανδάλων, εξόντωση πολιτικών αντιπάλων), με την συγκέντρωση πλούτου (από νόμιμες πηγές, όπως τα επιδόματα και οι φορολογικές απαλλαγές, αλλά και από λαδώματα κ.λ.π. , και με τον προσεταιρισμό της ένοπλης κρατικής δύναμης.

Έτσι λοιπόν, οι ανθρώπινες κοινωνίες, φοβούμενες μήπως καταντήσουν ζούγκλα, δημιούργησαν τους δικαστές για να τους λύνουν αυτοί, με τρόπο ομαλό και αποδεκτό, από τους περισσότερους, τις μεταξύ τους διαφορές. Οι δικαστές όμως, εξελίχτηκαν σε στυγνούς εξουσιαστές, σφετεριστές, δικτάτορες. Αδιαφορούν παντελώς για την επίλυση των ανθρώπινων προβλημάτων. Το "έγκλημα" και το "άδικο" το έκαναν "άρθρα του ποινικού κώδικα", που τα ερμηνεύουν σύμφωνα με τα συμφέροντά τους και με τα βίτσια τους. Όσο για το "δίκαιο", αυτό βέβαια το έχουν γράψει στα παλιά τους τα παπούτσια.

Κι έτσι, οι ανθρώπινες κοινωνίες κατάντησαν τελικά ζούγκλα, και η μόνη διαφορά είναι ότι τώρα πια έχουν βάλει και κάποιους κεχαγιάδες στο κεφάλι τους.

ΕΜΕΙΣ, ΣΑΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ, ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ το νόμο της ζούγκλας, που πιστεύουμε ότι επικρατεί στη σύγχρονη κοινωνία. Ξέρουμε καλά ότι αυτό το νόμο της ζούγκλας μας τον έχει επιβάλλει η εξουσία, η εξουσία αυτή που με το μανδύα της "δημοκρατίας" λέει πως ήρθε για να τον καταργήσει. ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ λοιπόν, ούτε αυτή την εξουσία, ούτε την "προστασία" της. Δεν πιστεύουμε στην ιδιοκτησία και στο κέρδος, και γι'αυτό ΔΕΝ ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΑΔΙΚΗΜΑ τις πράξεις προσβολής τους.

Δεν πιστεύουμε πως η κοινωνία έχει προοδεύσει με την επιβολή ποινών, και γι' αυτό ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΙΜΩΡΙΑ κανενός. Αρνούμαστε στον οποιονδήποτε να αποφασίζει και να κρίνει για λογαριασμό και στο όνομα άλλων, τις πράξεις οποιουδήποτε και γι' αυτό ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΑ ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ~~ΜΕ~~ ΕΜΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΡΟΛΟ.

ΣΑΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ πιστεύουμε σε μια κοινωνία ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑ βασισμένη στην ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ."

Πιστεύουμε πως η κοινωνία πρέπει να αποβλέπει στην κάλυψη των αναγκών που τα μεμονωμένα άτομα δεν μπορούν να καλύψουν.

Πιστεύουμε πως η κοινωνία είναι το σύνολο των ανθρώπων που θέλουν να την απαρτίζουν και όχι κάποιος αφηρημένος και ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΘΕΣΜΟΣ, όπως προσπαθούν να την εμφανίσουν κάποιοι ,"ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ"που φτάνουν ακόμα και να τις οποδίδουν ιδιότητες αυτοτελούς εμβίου όντος.

Πιστεύουμε πως η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΛΟΠΗ και πως και Η ΚΛΟΠΗ ΕΙΝΑΙ ΙΔΟΚΤΗΣΙΑ.

Τα ΑΤΟΜΑ, όπως και η κοινωνία ,ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΚΑΝΕΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ πάνω σε έμψυχα ή άψυχα αντικείμενα.

Πιστεύουμε στο δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΑ ΔΙΑΘΕΣΙΜΑ ΑΓΑΘΑ.

Πιστεύουμε στην κοινή Χρήση και ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΚΤΗΜΟΣΥΝΗ.

Πιστεύουμε στο δικαίωμα κάθε ανθρώπου να είναι ελεύθερος και να ασκεί την ελευθερία του απεριόριστα, προστατεύοντάς την με κάθε μέσο από οποιονδήποτε και οτιδήποτε.

Πιστεύουμε στο δικαίωμα κάθε ανθρώπου στη ζωή.

Κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα να υπερασπιστεί την ζωή του με κάθε μέσο.

ΕΤΣΙ ΛΟΙΠΟΝ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΑΘΩΩΣΗ ΤΟΥ ΕΝ ΨΥΧΡΩ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΜΕΛΙΣΤΑ, ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΤΙΜΩΡΗΣΟΥΜΕ. ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΑΠΟΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ ΚΙ ΟΤΙ ΑΥΤΟΔΙΚΟΥΜΕ.

ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΑΦΟΥ Ο ΜΕΛΙΣΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΟΠΛΙΣΜΕΝΟΣ ΑΣΚΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ.

ΜΗ ΖΗΤΑΤΕ ΤΗΝ "ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ" ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ .

ΡΙΞΤΕ ΣΤΟΝ ΜΕΛΙΣΤΑ ΠΡΙΝ ΣΑΣ ΡΙΞΕΙ ΕΚΕΙΝΟΣ.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΝΟΜΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ.

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΑΤΟΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

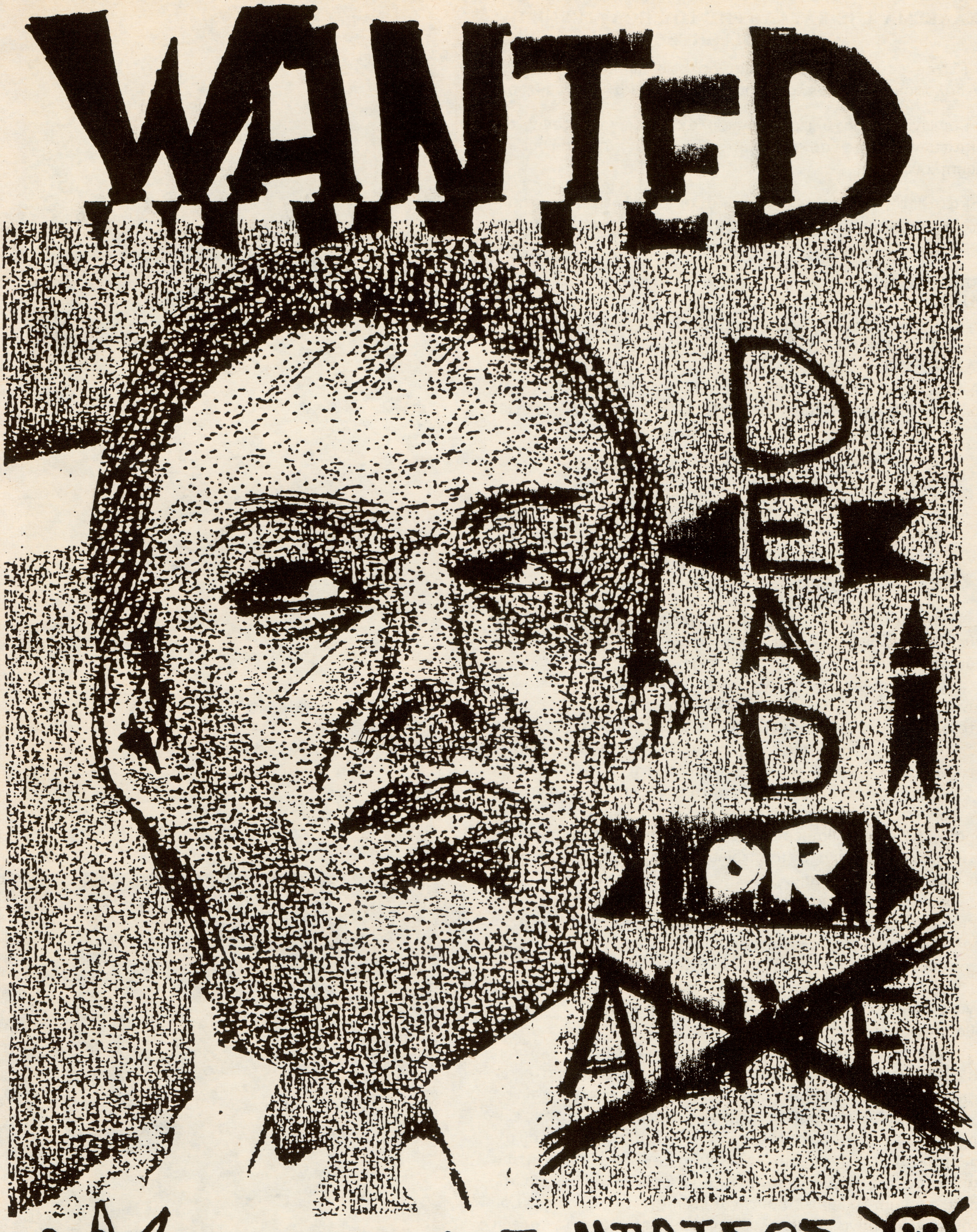
WANTED
DEAD
OR
~~ALIVE~~
ΚΑΛΟΣ ΜΠΑΤΣΟΣ
ΕΙΝΑΙ Ο ΝΕΚΡΟΣ ΜΠΑΤΣΟΣ

ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Ο 15 χρονος μαθητής Καλτέζας δολοφονήθηκε.
Οι δολοφόνοι του κυκλοφορούν ελεύθεροι και δικαιωμένοι.

Η κοινωνία των σχολείων, των φυλακών, των μπάτσων, των δικαστών και της νάρκωσης μας θέλει καθυποταγμένους και σιωπηλούς.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου και οι καταλήψεις σε κάποια σχολεία με αφορμή τη δολοφονία του Καλτέζα πολεμούν την κρατική καταστολή και αυθαιρεσία.

Στηρίζουμε κάθε κατάληψη σχολείων και οποιαδήποτε μορφή πάλης.
Ας αντισταθούμε στην κοινωνία της μόλυνσης και του θανάτου.
ΟΛΟΙ-ΕΣ ΣΕ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΟΛΟΙ-ΕΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΩΩΣΗ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΜΕΛΙΣΤΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΜΟΡΦΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου εκφράζει την αλληλεγγύη της στους καταληψίες της Φιλοσοφικής Θεσ/νίκης.

Συμπαραστεκόμαστε σε όλους εκείνους που έμπρακτα αντιστέκονται στη νομιμοποίηση της κρατικής τρομοκρατίας σύμφωνα με την απόφαση αθώωσης του ένστολου φονιά του κράτους από την αστική δικαιοσύνη.

Απευθυνόμαστε σ' όλους όσους αισθάνονται να απειλούνται από την επίθεση του «συναινετικού εκσυγχρονισμού» και τους καλούμε να ενεργοποιηθούν για τη δημιουργία ανάλογων εξεγερτικών κοινωνικών και πολιτικών γεγονότων.

Η κατάληψη του Ε.Μ.Π.

ΑΙΣΧΟΣ!

15 χρονών μαθητής νεκρός και ένοχος
Ένοπλος δολοφόνος αθώος και ελεύθερος

Η δικαιοσύνη σαν μηχανισμός διαιώνισης του κυρίαρχου καθεστώτος έδειξε για μια ακόμη φορά το πραγματικό της πρόσωπο.

Είναι αυτοί που πολύ εύκολα και απροκάλυπτα καταδικάζουν οποιονδήποτε αντιστέκεται (Μιχάλης Καλτεζάς: εις θάνατον) και αθωώνει ένοπλους δολοφόνους (Μελίστας) δίνοντας έτσι το δικαίωμα στον κάθε μπάτσο να πυροβολεί όποτε αυτός κρίνει κλιμακώνοντας έτσι την κρατική καταστολή.

Πιστεύουμε ότι η καταστολή αυτή δεν είναι ξεκομμένη από την οξύτατη καταπίεση στο χώρο του σχολείου: αποβολές, απουσίες, βαθμοί, αυθαιρεσίες, αυταρχικότητα των καθηγητών· αντίθετα αποσκοπεί στην ισοπέδωση κάθε μορφής αντίστασης και ελεύθερης έκφρασης.

Μέσα από την συστηματική προβολή μονοδιάστατων προτύπων και απόψεων, ως μέσο αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας, προετοιμάζει τους αυριανούς Μελίστες, φροντίζοντας παράλληλα να εξοντώνει κάθε Καλτεζά.

Θεωρούμε αναγκαίο να αντισταθούμε δυναμικά και συλλογικά σε ότι καθυποτάσσει και χειραγωγεί τη ζωντάνια του αυθορμητισμού μας.

Καλούμε οποιονδήποτε θεωρεί ότι έχει δικαίωμα ύπαρξης και δεν θέλει να είναι το επόμενο θύμα, να αντιδράσει στο χώρο που κινείται, προωθώντας έτσι τους κοινωνικούς αγώνες.

Παράλληλα να σταθεί ενεργητικά αλληλέγγυος στους εξεγερμένους καταληψίες του Πολυτεχνείου και σ' αυτούς που αντισκέκονται σε άλλα μέρη της Ελλάδας και που δεν απαιτούν από την αστική δικαιοσύνη να καταδικάσει τον δολοφόνο Μελίστα, πράγμα άλλωστε που είναι έξω από το ρόλο της. Βρίσκονται εκεί για να καταδείξουν τη φύση της εξουσίας και των συγκεκριμένων μεθοδεύσεών της στην τωρινή περίοδο.

Ομάδα μαθητών που συμμετέχουν
στην κατάληψη του Πολυτεχνείου

Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΩΝΑΣΗ

Πολιτισμός τους ΕΚΜΕΤΑΛΕΥΣΗ ΜΑΣ.

Τό "πολιτιστικό" κέντρο που θά φτιάξει τό ίδρυμα Ωνάση στην Αμαλίας 56 είναι μια απάτη.

·Για ποιό πολιτισμό μιλάνε όταν στην Αμαλίας 56 λειτουργούσε ήδη αυτοδιαχειριζόμενο πολιτ. κέντρο μέ συναυλίες εκθέσεις ταινίες κλπ;

·Όταν η πρώτη "πολιτιστική" τους εκδήλωση ίσως η μοναδική είναι η εισβολή των ΕΚΑΜ ΜΑΤ ΜΕΑ, οι συλλήψεις των 10 καταληψιών μέ σκοπό την τρομοκράτηση όλων όσων έχουν αντίστοιχες πρακτικές.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΠΗΓΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ ΜΑΣ

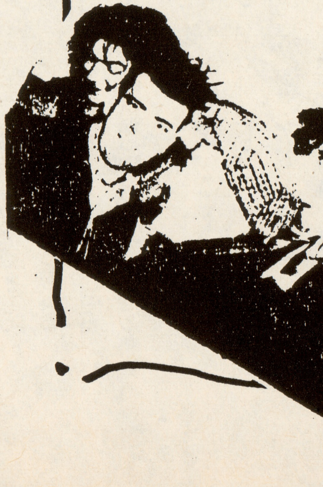

Η ΑΥΤΟΕΚΦΡΑΣΗ ΜΑΣ
ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΠΟΛΑΥΣΗ &
ΤΗ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

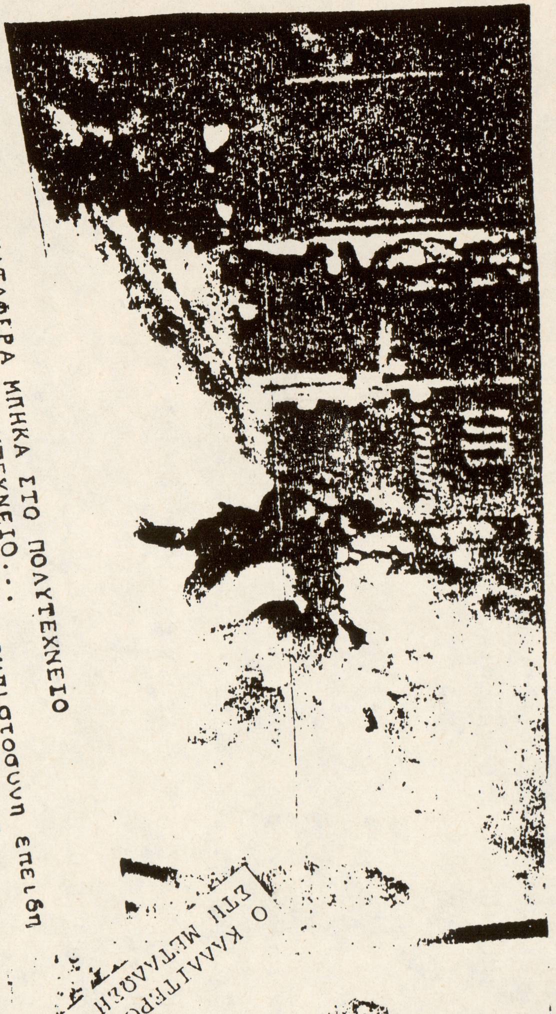

ΜΠΑΜΠΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑ ΜΠΗΚΑ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ...ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ...
Το ξερω οτι δεν μου εχεις και πολυ εμπιστοσυνη επειδη
εχει συμβει και στο παρελθον, αλλα μην ανησυχεις
ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ ΘΑ ΜΕΙΝΩ.

Φιλιά ο γιός σου

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΕΑΥΤΟΣ ΜΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝΕΤ.
ΣΤΗ ΜΕΤΑΛΛΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΛΥΣΣΑΣ.

8

Αυτή τη φορά το παράκαναν!

Ο γερο-Φώντας απειλεί να "πατάξει" όποιον δεν υποταγεί στά εθνοσωτήρια μέτρα του.

Πάνοπλες δυνάμεις ΕΚΑΜ και ΜΑΤ εκκενώνουν την κατάληψη της Λ. Αμαλίας 56 συλλαμβάνοντας 9 καταληψίες.

Η δικαιοσύνη των Τσάτσων, του Γκιωνάκη, του Κοσκωτά αθωώνει το δολοφόνο Μελίστα πατώντας τη σκανδάλη εναντίον όλων μας. Τα κόμματα είτε επικροτούν (ΝΔ) είτε υποκρίνονται. Μήν ξεχνάμε οτι ο Μελίστας έμεινε ατιμώρητος επι ΠΑΣΟΚ και οτι ο Συνασπισμός άφησε ελεύθερο το Μελίστα μόλις τον περασμένο Οκτώβρη.

Οι πολιτικοί, οι βιομήχανοι, οι μπάτσοι, οι εκδότες, οι πανεπιστημιακοί, όλοι αυτοί που ζουν σε βάρος μας, μας θέλουν πειθήνιους υπηρέτες των βίτσιων τους.

Δεν θα τους κάνουμε τη χάρη.

Την Παρασκευή το ποτήρι ξεχείλησε. Δεν υπάρχουν πιά για κανέναν περιθώρια ουδετερότητας. Ή με το κράτος, την εκμετάλλευση, τη μόλυνση, την τρομοκρατία, το ψέμα και το Μελίστα θα είσαι ή με την κοινωνία, την αντίσταση, τους ανθρώπους, την ελευθερία και τον Μιχάλη.

Όσοι επιλέγουν τις εξετάσεις και το όνειρο της "καρριέρας" ή της "καλής θέσης", είναι άξιοι της μοίρας τους. Άν δεν απογοητευτούν οικτρά, θα εξασφαλίσουν το αιώνιο μίσος μας.

Εμείς θα συνεχίσουμε την αντίσταση στο πνίξιμο των επιθυμιών μας, θα συνεχίσουμε τις καταλήψεις, μετατρέποντας τους χώρους αποβλάκωσης σε χώρους εξέγερσης. Η αιχμή του δόρατος της τεχνοκρατίας, το Πολυτεχνείο, έγινε ήδη χώρος σύγκρουσης και κέντρο αντιπληροφόρησης.

Το κέντρο της κυριαρχίας της οικονομίας, η ΑΣΟΕΕ, να γίνει χώρος απομυθοποίησης της οικονομίας.

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΜΠ

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΜΑΖΙΚΕΣ ΣΕ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ-ΣΧΟΛΕΣ

ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΤΟΥΣ

Ομάδα ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ
στην ΑΣΟΕΕ

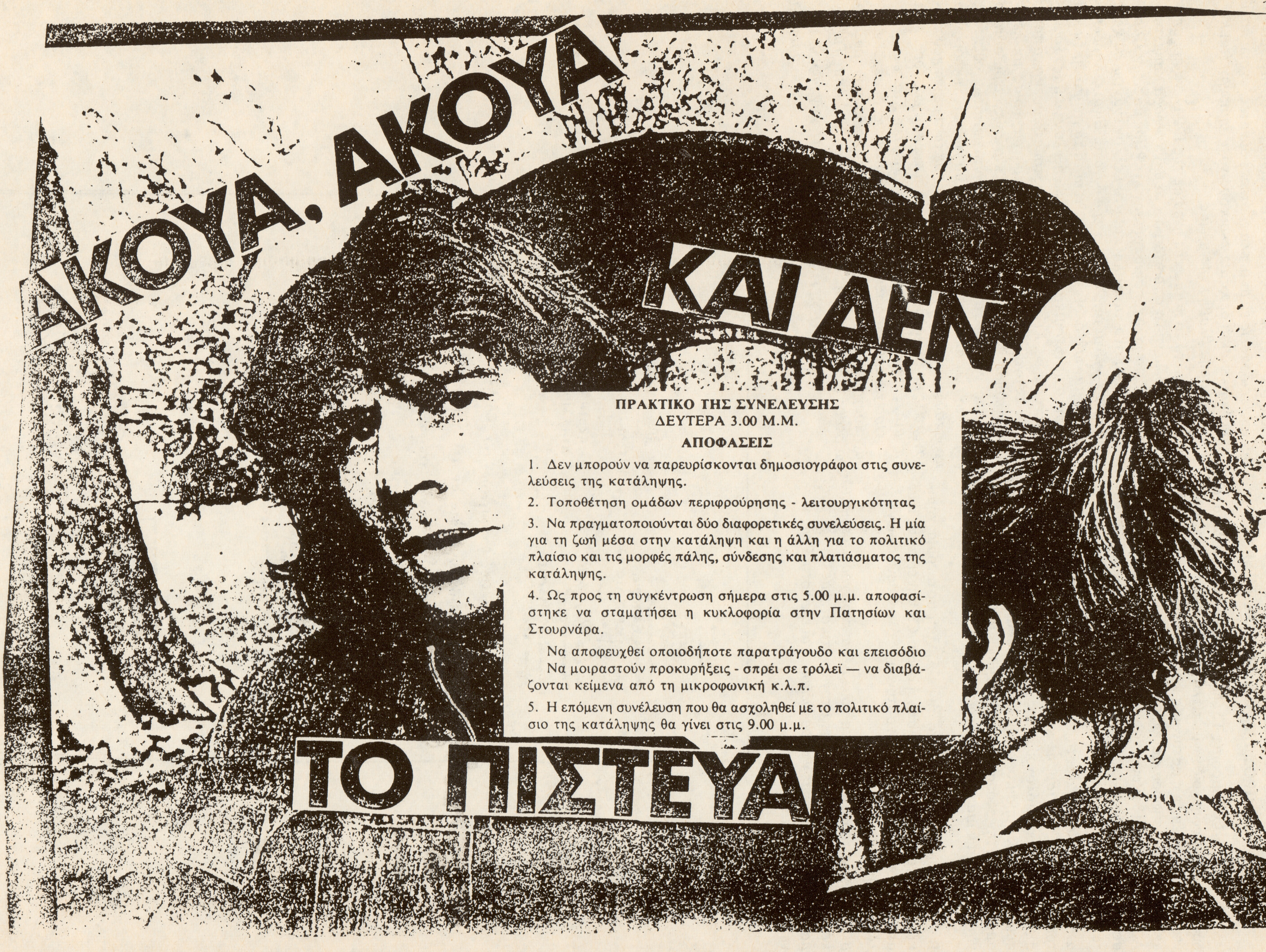

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ 3.00 Μ.Μ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

1. Δεν μπορούν να παρευρίσκονται δημοσιογράφοι στις συνελεύσεις της κατάληψης.

2. Τοποθέτηση ομάδων περιφρούρησης - λειτουργικότητας

3. Να πραγματοποιούνται δύο διαφορετικές συνελεύσεις. Η μία για τη ζωή μέσα στην κατάληψη και η άλλη για το πολιτικό πλαίσιο και τις μορφές πάλης, σύνδεσης και πλατιάσματος της κατάληψης.

4. Ως προς τη συγκέντρωση σήμερα στις 5.00 μ.μ. αποφασίστηκε να σταματήσει η κυκλοφορία στην Πατησίων και Στουρνάρα.

Να αποφευχθεί οποιοδήποτε παρατράγουδο και επεισόδιο
Να μοιραστούν προκυρήξεις - σπρέι σε τρόλεϊ — να διαβάζονται κείμενα από τη μικροφωνική κ.λ.π.

5. Η επόμενη συνέλευση που θα ασχοληθεί με το πολιτικό πλαίσιο της κατάληψης θα γίνει στις 9.00 μ.μ.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΥΠ. ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΤΗΣ 29/1/90 (ΣΕ ΕΝΑ ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ)

Το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης με αφορμή δημοσιεύματα δύο ημερήσιων εφημερίδων με τίτλο «ΚΥΑΝΙΟ στις δακρυγόνες βόμβες που έριξε η αστυνομία κατά των διαδηλωτών» και «Και τώρα θανατηφόρα ασφυξιογόνα», ανακοινώνει τα εξής:
Α. Χημικά μέσα (δακρυγόνα) χρησιμοποιούνται από όλες τις αστυνομίες του κόσμου, για την αντιμετώπιση επικινδύνων καταστάσεων.

α. Ναι! Όλα τα καθεστώτα της γης από τους χασάπηδες του τρίτου κόσμου, του Ισραήλ και της Ρουμανίας του Τσαουσέσκου μέχρι τους ομόλογούς τους με τα δημοκρατικά προσωπεία στη δύση, χρησιμοποιούν χημικά μέσα εξόντωσης όσων αμφισβητούν την εξουσία τους. Η χημική ή μη γενοκτονία είναι κρυφή επιθυμία κάθε κράτους.

Β. Τα χρησιμοποιούμενα από την ελληνική αστυνομία χημικά μέσα, περιέχουν την ερεθιστική ουσία CS και είναι τα ίδια με αυτά που χρησιμοποιούν οι αστυνομίες όλων των χωρών μελών της Ε.Ο.Κ.

β. Αν όντως τούτα τα χημικά τους μέσα περιέχουν ερεθιστικές ουσίες τότε —εν όψει της υπογεννητικότητας της χώρας μας— τους προτείνουμε να προσθέσουν και ερεθιστικά της γενετήσιας επιθυμίας.

Γ. Από την μέχρι τώρα χρήση των ουσιών αυτών έχει γίνει αποδεκτό ότι οι προκαλούμενες στον ανθρώπινο οργανισμό δυσμενείς επιδράσεις είναι οι ελαφρότερες δυνατές, έχουν πολύ μικρή διάρκεια και σε καμιά περίπτωση δεν δημιουργείται κίνδυνος σοβαρής βλάβης της υγείας.

γ. Είναι κωμικό το θέαμα της ηγεσίας της ΕΛΑΣ να προσπαθεί απολογούμενη να αποδείξει ότι τα θανατηφόρα και μεταλλακτικά αέρια που χρησιμοποίησαν εναντίον μας την Παρασκευή —όπως στο παρελθόν και στο μέλλον ενάντια σε κάθε εξεγερμένο— είναι τα... ελαφρότερα δυνατά. Είναι ξεκαρδιστικό το θέαμα γιατί όλοι γνωρίζουν ότι αυτά τα ανυπόληπτα και λαομίσητα αστυνομικά ανδρείκελα θα ήθελαν να μας έχουν εξοντώσει όλους. Κι αυτό γιατί είναι πιστοί στα αφεντικά τους, τους πανούργους καρατερίστες της ιλαροτραγωδίας που λέγεται διαχείριση της ελληνικής εξουσίας και τους, περισσότερο ή λιγότερο, νόμιμους απατεώνες συμπρωταγωνιστές τους, τους φορείς του κεφάλαιου. Ξέρουμε ότι θα μας ήθελαν νεκρούς: Το προσπαθούν άλλωστε χρόνια τώρα, είτε με την ηρωΐνη που πουλάνε, είτε με τα γκλόμπς, τα αέρια και τις σφαίρες τους. Μια απ' αυτές σκότωσε το σύντροφό μας Μιχάλη Καλτέζα.

Όσο για την απόδειξη των ισχυρισμών τους, δεν έχουν παρά να οργανώσουν ...δημόσια επίδειξη των προϊόντων τους πάνω στους συγγραφείς της ανακοίνωσης του Υπ. Δημ. Τάξης.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ
30/1/90

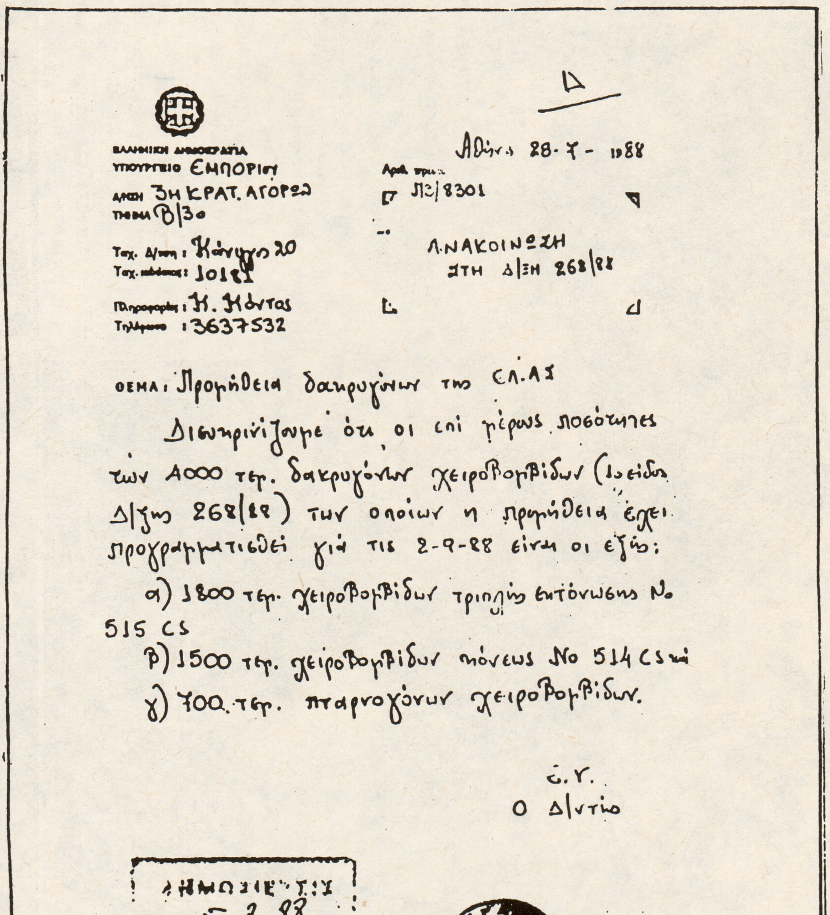

Δ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΜΠΟΡΙΟΥ
Δ/ΝΣΗ 3Η ΚΡΑΤ. ΑΓΟΡΩΝ
ΤΜΗΜΑ Β/3ο

Ταχ. Δ/νση: Κάνιγγος 20
Ταχ. Κώδικας: 10181

Πληροφορίες: Κ. Κόντας
Τηλέφωνο: 3637532

Αθήνα 28-7-1988
Αριθ. πρωτ.: Λ3/8301

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ
ΣΤΗ Δ/ΞΗ 268/88

ΘΕΜΑ: Προμήθεια δακρυγόνων της ΕΛ.ΑΣ

Διευκρινίζουμε ότι οι επί μέρους ποσότητες των 4000 τεμ. δακρυγόνων χειροβομβίδων (1ο είδος Δ/ξης 268/88) των οποίων η προμήθεια έχει προγραμματισθεί γιά τις 2-9-88 είναι οι εξής:

α) 1800 τεμ. χειροβομβίδων τριπλής εκτόνωσης Νο 515 CS
β) 1500 τεμ. χειροβομβίδων κόνεως Νο 514 CS και
γ) 700 τεμ. πταρνογόνων χειροβομβίδων.

Ε.Υ.
Ο Δ/ντής

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ
5-8-88

δωρογιάννης

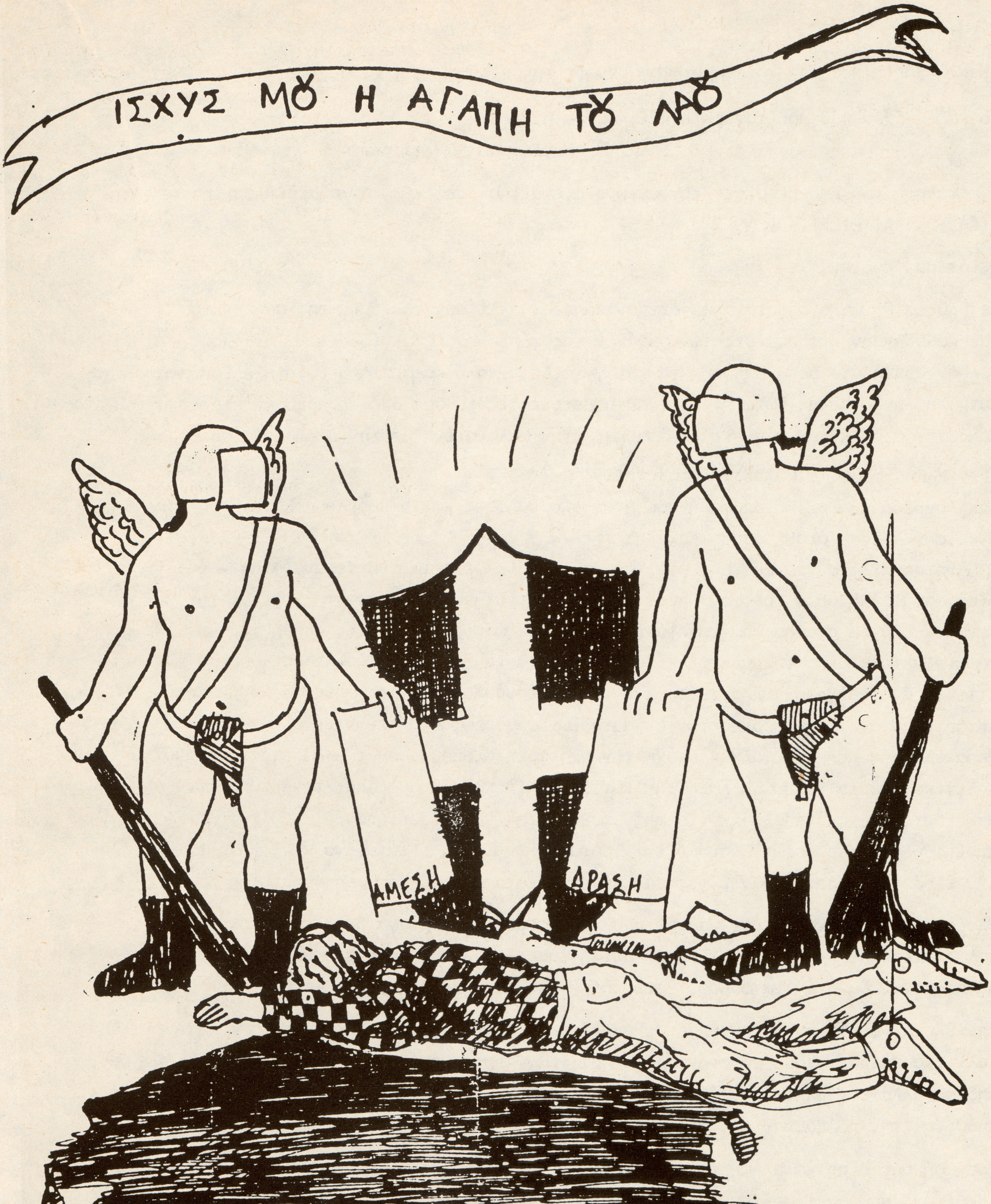
ΙΣΧΥΣ ΜȢ Η ΑΓΑΠΗ ΤȢ ΛΑȢ
ΑΜΕΣΗ
ΔΡΑΣΗ

Α.Σ.Κ.Τ.
ΚΑΤΑΛΗΨΗ '90

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Το καλώς έχον που κρείτον εστί και νόμου.

Μενάνδρου Καρχηδονίω

Η κατάληψη του ΕΜΠ εκφράζει την έντονη αγανάκτησή της για την ανακοίνωση της ΕΝΩΣΗΣ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΝ.

Αξιότιμοι κύριοι,

Με βαθειά θλίψη διαπιστώνουμε ότι αν κάποιοι οπλίζουν τα χέρια της αστυνομίας και καθοδηγούν τις σφαίρες των οργάνων της,είστε εσείς οι ίδιοι που στο πρόσφατο παρελθόν θρηνήσατε δικά σας θύματα και γνωρίζετε πολύ καλά πως η ύψιστη ελευθερία είναι αυτή της ανθρώπινης ζωής ή μήπως αυτή μετριέται για σας όπως μετρήθηκε στη δίκη του Μελίστα, στην Κίνα, στην Τιμισοάρα και στην Παλαιστίνη με την εφαρμογή του νόμου και της τάξης των κρατούντων θεσμών;

Απειλούμεθα κύριοι. Η απόφασή σας ήταν σκανδαλώδης και η πρόκληση κατά "του περί δικαίου" λαϊκού αισθήματος, μεγάλη.

Ο Πόντιος Πιλάτος ένιψε τα χέρια του στο νερό, εσείς τα νίβετε στο αίμα ενός 15χρονου παιδιού, στο αίμα όσων δολοφονήθηκαν και τραυματίστηκαν παραμένοντας αδικαίωτοι και όσων έπονται. Σωρεία σκανδαλωδών αποφάσεων έχετε εκδώσει, ας μην τις απαριθμήσουμε. Ποιά είναι τα ανεξάρτητα δικαστήρια που λειτουργούν κατά το "Σύνταγμα και τους νόμους" κύριοι; Πολιτικές σκοπιμότητες υπηρετείτε και το έχετε ομολογήσει πολλάκις. Ξέρουμε πολύ καλά πώς καταρτίζονται οι συνθέσεις των δικαστηρίων σας, πώς μεθοδεύονται οι αποφάσεις. Παρακολουθήσαμε με μεγάλη προσοχή την πρόσφατη διαπόμπευση του σώματός σας από τα μεγάλα πολιτικά κόμματα (ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΟΣΚΩΤΑ, ΚΟΥΤΣΟΓΙΩΡΓΑ κλπ.) καθώς και την προσπάθειά σας να αναβαθμίσετε τη χαμένη αξιοπιστία της ανεξάρτητης "δικαιοσύνης" σας που καταρρακώθηκε στην εκδίκαση των υποθέσεων Νάσιουτζικ, Τσάτσων, Γκιωνάκη, Γιαταγάνα κλπ. ΚΑΙ ΕΡΩΤΑΜΕ: Αυτή την έξοδο επιλέξατε έναντι της επικείμενης κατάρρευσης της φερεγγυότητάς σας.

Οποία υποκρισία να θέτετε το ερώτημα από ποιούς θέλουμε να δικάζονται οι πολίτες. Δηλαδή τι υπονοείτε κύριοι; Μήπως ότι η ευαισθησία σας περί του κύρους της δικαιοσύνης είναι δυνατόν να ωθήσει έστω και έναν από εσάς σε παραίτηση;

Επιτέλους, έχετε αναρωτηθεί σε τι επικίνδυνες στενωπούς εξωθείτε εσείς και τα ανώτερα πολιτικά κλιμάκια όχι μόνο μεγάλο μέρος νέων κυριευμένων από αισθήματα απόγνωσης και αηδίας αλλά και πλειοψηφικές κοινωνικές ομάδες με πρακτικό αποτέλεσμα την κοινωνική απάθεια, την πρέζα και την αλλοτρίωση.

Προχωρήσαμε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου σαν ελάχιστη πράξη αυτοάμυνας. Η έλλειψη δικαίωσής μας θα θέσει ευθέως το ζήτημα της αυτοδικίας και ως εκ τούτου διερωτώμεθα:
Ποιοί έχουν συμφέρον από μια τέτοια εξέλιξη των πραγμάτων;
Εκεί είναι το ζήτημα κύριοι και αυτό το ερώτημα θέτουμε ενώπιόν σας και ενώπιον της Ελληνικής Κοινωνίας. ΑΝΑΜΕΝΟΥΜΕ.

ΜΕΤΑ ΤΙΜΗΣ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Η Γενική Συνέλευση της κατάληψης του Ε.Μ.Π., δηλώνει τη συμπαράστασή της στην κατάληψη του εργοστασίου Μπερκσάιρ και στις κινητοποιήσεις των εκτάκτων του Δημοσίου, των εργαζομένων στην τράπεζα "Πίστεως", στους οικοδόμους και στους εργαζόμενους του εργοστασίου "Αιγαίον". Η επιβολή του κράτους και του κεφάλαιου σήμερα, είναι το ξεπέρασμα της κρίσης σε βάρος των εργαζόμενων και των προλετάριων με την επιβολή της λιτότητας στο όνομα της "εθνικής οικονομίας" και την ένταση της καταστολής προκειμένου να αποφευχθούν οι κοινωνικές αντιστάσεις. Γι αυτό και η αθώωση του Μελίστα δεν ήταν τυχαία, αλλά έρχεται να νομιμοποιήσει τους κουκουλοφόρους του κράτους, να σκοτώνουν νεολαίους, εργάτες, άνεργους.

Η απάντησή μας πρέπει να είναι άμεση και δυναμική με αυτοοργάνωση και άμεση δράση.

Η ανάδειξη της ταξικότητας της κοινωνίας, νομιμοποιεί οποιαδήποτε μορφή πάλης.

Αλληλεγγύη στις απεργιακές κινητοποιήσεις.

Γ.Σ. ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ-ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

την ΠΕΜΠΤΗ 1/2/90

στην ΑΙΘΟΥΣΑ ΓΚΙΝΗ.

4 ώρα

Όχι δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία η δικαστική απόφαση της αστικής δικαιοσύνης για την απαλαγή του μπάτσου Μελίστα. Το κράτος και το κεφάλαιο της κυριαρχίας δείχνει τι προθέσεις κατασταλτικές έχει σε όποιον αντιστέκεται. Απο παλιά υπάρχει ένας πολύ μεγάλος κατάλογος ατιμωρισίας κρατικών δολοφόνων.

1976 μπάτσος πυροβολεί τον στρατιώτη Βαρσαμά καμία δίωξη εναντίον του.

1978 θάνατος του αγωνιστή γιατρού Τσιρώνη μετά από εισβολή πάνοπλων κρατικών δολοφόνων. Τον ίδιο χρόνο πέντε μπάτσοι σκοτώνουν τον Σπυρόπουλο. Αθωώνονται οι μπάτσοι από το Μικτό κακουργιοδικείο γιατί το θύμα έπεσε στη φορά της σφαίρας.

Σκοτώνεται από σφαίρα η μικροπωλίτρια Τσιβίκα.

1980 Δολοφονούνται από πρωτοπαλήκαρα ματατζήδων Κουμής Κανελοπούλου. Το ίδιο βράδυ πυροβολούνται πολλοί πολίτες οι υπεύθυνοι απαλάχτηκαν λόγω αμφιβολιών. Και πόσες άλλες κρατικές δολοφονίες θα μπορούσε να προσθέσει κανείς.

ΜΕ ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΣΤΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ.

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΚΟΜΑΤΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΑΣ ΩΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΚΟ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑ.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΚΙΝΗΣΗ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ.

ΤΡΩΝΕ, ΠΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Επειδή η δικαιοσύνη δεν βλέπει.
Επειδή ο Καλτεζάς δε ζει.
Επειδή ο φόβος έγινε η αρχή της νομιμότητας.
Επειδή κάπου υπάρχουν όρια.
Επειδή αντιστεκόμαστε στο φόβο που θέλουν να μας επιβάλλουν.
Καταλάβαμε το Ε.Μ.Π. ως έσχατη πράξη αυτοάμυνας και αξιοπρέπειας.

Καλούμε όλους τους εργαζομένους, τους κοινωνικούς φορείς και όλους όσους δεν πιστεύουν ότι ο Καλτεζάς αυτοκτόνησε πέφτοντας πάνω στη σφαίρα του Μελίστα; να συμπαρασταθούν έμπρακτα στην κατάληψη του Ε.Μ.Π. φέρνοντας ιδέες και ό,τι άλλο θα μπορούσε να είναι χρήσιμο στον κοινό αγώνα ενάντια στην εκφασισμό της κοινωνίας και στο μίσος μιάς γερασμένης και φοβισμένης εξουσίας που θρέφεται από το αίμα των νέων της.

ΝΑ ΑΦΟΠΛΙΣΤΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

...Και μην παραιτηθεί κανένας Υπουργός όπως ο Κουτσόγιωργας, ο Τσούρας κι ο Λαλιώτης όταν δολοφόνησαν το δεκαπεντάχρονο σύντροφό μας Μιχάλη Καλτεζά!

ΤΟ ΕΡΓΟ ΕΧΕΙ ΞΑΝΑΠΑΙΧΤΕΙ.ΤΟ ΞΕΡΟΥΜΕ ΟΛΟΙ.

Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

Με αφορμη την αθωωση του μπατσου δολοφονου Μελιστα και επειδη πιστευουμε οτι η καταστολη στο χωρο του σχολειου ειναι αμεσα συνδεμενη με την κρατικη αυθερεσια γενικοτερα, θεωρουμε οτι σαν μαθητες πρεπει να αντισταθουμε δυναμικα. πιστευουμε οτι ειναι αναγκαιο να ωργανωθουμε συλογικα εναντια σε οτι καθυποτασει τη ζωτικοτητα και τον αυθορμητισμο μας. Προτεινουμε συμπαρασταση στους καταληψιες του Πολυτεχειου με δυναμικες κινητοποιησεις(καταληψεις, αποχες, πορειες, κλεισιμο δρομων),θετοντας συγχρονως ενα [illegible] πλαισιο μαθιτικων αιτηματων, που αποβλεπουν στην δημιουργια μιας αυτοοργανωμενης, αυτοδιευθηνομενης σχολικης κοινωνιας που προωθηται με την επιτευξη των παρακατω αιτηματων.:

1.ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΜΕΛΟΥΣ(ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ) ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΠΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΕΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ.

2.ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΑΠΟΥΣΙΩΝ--ΑΠΟΒΟΛΩΝ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΑ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΠΟΙΝΗΣ.

3.ΚΑΤΑΡΓΗΣΗΔΙΑΚΡΙΣΗΣ "ΚΑΛΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ" ΜΑΘΗΤΩΝ(ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΜΟΡΦΗ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ).

5..ΑΣΥΛΟ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ.

ΗΑυτοδιευθύνση μεσα στα σχολεια θετει τις βασεις για την Αυτοδιευθύνση της κοινωνιας.

Καλεσμα για μαθητικη πορια την Παρασκευη στις 4μ.μ(Χωρος συγκεντρωσης ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ.

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΜΑΘΗΤΩΝ ΠΟΥ ΣΥΜΕΤΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΟΝΤΑΙ

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΕΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ.

Ξεκίνημα πολύ παλιό γεμάτο όνειρα, ελπίδες, χαρά αλλά χωρίς σκέψη για το τέλος. Το τέλος που είναι καθημερινό μαζί με τα ξεκινήματα και τις εκρήξεις. Συμφιλίωση με το ωραίο αλλά όχι μόνιμο. Αντίθετα, στεγνή λογική που υπολογίζει, συνθλίβει, σκοτώνει, και όμως προσπάθεια τρελλή για ζωή που θέλουμε να συνεχίζει χωρίς τέλος. Γιατί δε βλέπουμε το θανατηφόρο δόκανο της ξερής λογικής που κομματιάζει, ταξινομεί και που μεθοδεύεται από την πρώτη στιγμή που αναπνέουμε χωρίς να το βιώνουμε ώστε να το διαλέγουμε. Μας το φυτεύουνε μέσα στην ψυχή, εξολοθρεύοντας τη λαχτάρα και τον αυθορμητισμό για το πλησίασμα της ελευθερίας που έχουμε από την πρώτη μέρα αλλά βάρβαρα μας την ξεριζώνουν μαζί με την ελπίδα να την ξανασυναντήσουμε. Τότε όλα γίνονται τρέξιμο, ξέφρενος αγώνας, αγωνία, που φτιάχνει τέρατα ονειρικά, μυθικά, αλλά τραγικά υπαρκτά. Χάσιμο μοναδικό, αλλά όχι τελικό όπως θέλουν να μας πείσουν. Γιατί, για να πείσουν γίνονται βάρβαροι, αλλά τότε πεθαίνουν μαζί μας. Κι όμως και αυτοί οι ίδιοι επειδή θέλουν να ζήσουν, να συναντήσουν τη χαμένη ελευθερία, που τόσο όμορφα αγκάλιαζε τα όνειρα και τις ελπίδες, που κάποτε πλημμύριζαν και τη δική τους καθημερινότητα. Και ήταν τόσο ωραία, τόσο ονειρική και συνάμα τόσο αληθινή. Αν αυτοί όμως λησμόνησαν τα δεκαπέντε τους χρόνια, αν πάντα τα σκοτώνουν για μια ακόμη φορά, είναι μέσα στα δικά μας όνειρα που τελικά θα καούν.

……………………………………………

Τι θα κάνουμε τώρα πια χωρίς βαρβάρους;

Οι μπάτσοι άφαντοι κι όμως κάτι δεν πηγαίνει καλά στις συνελεύσεις. Το Πολυτεχνείο δεν είναι μια διαμαρτυρία για τον Μιχάλη. Δεν είναι πολύ περισσότερο ένα πάρτυ που απλά κράτησε λίγο περισσότερο. Είναι η ίδια η έκφραση της αυτοάμυνάς μας, της εξεγερσής μας και των ονείρων μας. Και όμως οι συνελεύσεις μας μοιάζουν κουρασμένες και κενές, ήδη στην έκτη μέρα της κατάληψης. Δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς τους βαρβάρους;

Επειδή δεν είναι ουτοπία η αυτοοργάνωση της ζωής μας. Επειδή δεν μας ενώνει μόνο η μιζέρια που μας επιβάλλουν. Και επειδή τελικά εξέγερση δεν είναι μόνο η απαλλοτρίωση ενός χώρου και η σύγκρουση, χωρίς την αίσθηση της προοπτικής.

Γι' αυτό:

- Να ανακαταλάβουμε το σπίτι της Αμαλίας.
- Να συνδεθούμε με τις καταλήψεις και τις απεργίες των εργατών, μπορεί οι δικές τους συγκρούσεις να μην γίνονται με μποτίλιες, όμως οι καταλήψεις τους δεν διαφέρουν και πολύ από τις δικές μας.
- Να αξιοποιήσουμε το δυναμικό των μαθητών· μέσα στην δικιά τους μιζέρια προτείνουν την δικιά τους δυναμική.
- Να εκμεταλλευτούμε τη δουλειά που με τόσο κόπο έστησαν οι συνοικιακές ομάδες των συντρόφων.
- Να επικοινωνήσουμε με τον κόσμο γύρω και έξω από το Πολυτεχνείο, στήννοντας πηγαδάκια και μοιράζοντας προκυρήξεις.
- Να εκδώσουμε (επιτέλους) αφίσσα της κατάληψης και δελτίο τύπου.
- Να οργανωθούμε σε ομάδες δουλειάς (ραδιοφωνικός σταθμός, ζωγραφική, συναυλίες, μικροφωνική, προκυρήξεις, ανεφοδιασμός, καθαριότητα, περιφρούρηση) κατά τομείς, με ελεύθερη συμμετοχή του καθένα.

Σύντροφοι και φίλοι. Μπορεί αυτό το κείμενο να είναι ατελές και πρόχειρο, γραμμένο στο πόδι. Όμως αποτελεί μια έκφραση της αγωνίας μας γι' αυτή την κατάληψη που δεν αξιοποιεί την ίδια τη δυναμική της. Είναι κρίμα να χάσουμε και αυτή την ευκαιρία.

ΜΙΑ ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 31/1/1990

ΠΡΑΧΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ - ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΑΞΙΩΜΑ: Οι «ταραχοποιοί» είναι παντού.

ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ: Οργανώστε τους «ταραχοποιούς» — ανατρέψτε τους «αντι-ταραχοποιούς».

ΔΕΔΟΜΕΝΑ:

α) Η λήξη των όσων συζητούνται μέχρι σήμερα και η έναρξη συζητήσεων πάνω σε θέματα που πραγματικά αφορούν τους ταραχοποιούς — που είναι παντού.

β) Η πραχτική απόδειξη του ότι ο εχθρός —που καθημερινά οργανώνει τη συζήτηση για πράγματα που δεν αφορούν κανένα— θα αποδειχθεί αδύναμος — ή τουλάχιστον δυνητικά αδύναμος, απέναντι στους ταραχοποιούς.

γ) Οι ταραχοποιοί γενικεύουν την αποδιάρθρωση της συζήτησης που διεξάγεται σ' ολόκληρη την κοινωνία.

δ) Οι ταραχοποιοί οργανώνουν την νέα συζήτηση που διεξάγεται πια σ' ολόκληρη την κοινωνία.

Σύντροφοι, αν τα παραπάνω είναι για όλους κοινά, για να φτάσουμε στο ζητούμενο δεν έχουμε παρά να χρησιμοποιήσουμε τα εξής δεδομένα-προϋποθέσεις: α),β) που μπορούν να υλοποιηθούν από αυτούς που είναι ΤΩΡΑ εδώ, και γ), δ) **και** από αυτούς που δεν είναι ΑΚΟΜΑ εδώ.

Για το α) απαιτείται η οργάνωση των μέσων που ήδη χρησιμοποιούνται από μας, ή παρέχει τη δυνατότητα ο μηχανισμός των αντιταραχοποιών να χρησιμοποιηθούν (συζήτηση στους γύρω χώρους, σε ήδη ενεργοποιημένους μαθητικούς, φοιτητικούς, εργατικούς, οικολογικούς χώρους, έκδοση καθημερινά προκήρυξης και δελτίου τύπου, λειτουργία ραδιοφωνικού σταθμού κ.ά.)

Για το β) η ανάπτυξη πρακτικών που είναι άμεσα εφαρμόσιμες από το σύνολο του πληθυσμού και καταδείχνουν την αδυναμία του εχθρού να θέτει σε κίνηση τους μηχανισμούς του. Δηλ. ενέργειες κοινωνικού σαμποτάζ.

Σύντροφοι, η οργάνωση του χάους **ΜΠΟΡΕΙ** να οδηγήσει στην ανάδυση μιας άλλης αρμονίας. (είναι πιθανό).

1. Να συγκροτηθεί επιτροπή υλοποίησης προτάσεων άμεσης αποδιοργάνωσης της α-κοινωνικής ψευτο-ζωής δηλ. κοινωνικό σαμποτάζ - αντιπληροφόρηση (μπλοκάρισμα δημόσιων υπηρεσιών, σταμάτημα της κυκλοφορίας σε κομβικά σημεία της πόλης, υποχρεωτική αργία εργαζομένων κ.ά.) που θα διεκπεραιώνει ιδέες που προτείνονται κατευθείαν στην ίδια και θα εκθέτει προς έγκριση στη Γ.Σ. **μόνο** το γενικό τους σχέδιο όπως τα παραδείγματα που αναφέρονται πιο πάνω.
2. Να συγκροτηθεί ομάδα για πρώτες βοήθειες και να δημιουργηθεί χώρος κατάλληλος για ιατρείο.
3. Να συγκροτηθεί ομάδα αυτοάμυνας από τα δακρυγόνα (εξοπλισμός σε μάσκες - γάντια) για εξουδετέρωση ή επιστροφή στον αποστολέα.
4. Ομάδα έκδοσης αφισών και άλλων εντύπων - αξιοποίηση των πιθανά υπαρχόντων εκδοτικών μέσων.
5. Ομάδα τύπου.
6. Ομάδα αντιπληροφόρησης (ΑΜΕΣΗ έκδοση αφίσας με τους στόχους και τα αιτήματα των καταληψιών — ανάλογα τρυκ, οργάνωση της διανομής τους σε χώρους με οποιαδήποτε αγωνιστική κινητοποίηση).

ΜΙΑ ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ 31/1/90

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

+10 Προσωπα που πρεπει να αποφευγουν τα παιδια σας

α) πολιτικους (ψευτες, κλευτες)

β) μπατσους (πληρωμενοι φονιαδες νταβαδες)

γ) παπαδες (κανουν την δουλεια ολων των αλλι και σας γαμουν την ψυχη)

δ) το χαφιε της γειτονιας σας

ε) τους Υιαπιες (προσοχη θα σας αφαιρεσουν καθε συναισθημα και θα το αντικαταστησουν με μοδα και λιγη κοκα)

ΧΩΡΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΗΤΑΝ ΚΑΛΟ ΝΑ ΜΗΝ ΚΟΛΑΝΕ

Σχολεια, εκκλησιες, το λιβινγκ ρουμ με την εγχρωμη σας

Αστυνομικες κλουβες και περιπολικα χωρις να κρατανε τα απαραιτητα (καλσυκια, μολοτωφ, πετρες, χρησιμοποιηστε αναλογα τη φαντασια σας)

Την πλατεια Καλλιθεας- (άσπρη σκονη νεκρα ονειρα και πολυ ντογκλα)

Την πλατεια Κολωνακιου -ηλιθιος καταναλωτισμος, μικροαστισμος.

ΧΩΡΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΣΥΧΝΑ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΤΟΝΤΑΙ

Καταληψεις, διαδηλωσεις, συναυλιες, την πλατεια εξαρχειων.

Εκει θα δουν και θα συναντησουν. Πανκια, Φρικια, Αναρχικους, Ροκαμπιλαδες (ολοι τους ωραιοι σωστά άτομα, ψυχεδελικές προσωπικότητες) μαζί τους μπορούν να συζητήσουν, να μαστουρώσουν, να διασκεδάσουν.

Διευθύνσεις μπορείτε να ζητήσετε από αυτούς που μοιράζουν αυτό το ΦΑΝΖΙΝΑΚΙ;
ΚΑΙ
Πληροφορίες

ΟΣΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΕΛΙΣΤΑ ΘΑ ΦΡΟΝΤΙΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΟΥ ΑΞΙΖΕΙ

ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΝΑ ΦΟΒΑΣΤΕ(ο δεύτερος θάνατος τού Μιχάλη Καλτεζά)

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26ΓΕΝΑΡΗ ΤΟΥ 1990,ΤΟ ΜΙΚΤΟ ΟΡΚΩΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΡΦΩΣΕ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΡΦΙ ΣΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΛΤΕΖΑ,ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΡΑΞΗ ΠΟΥ ΚΡΑΤΗΣΕ ΠΕΝΤΕ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ.ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΕΠΑΙΞΑΝ ΤΟΝ ΡΟΛΟ ΤΟΥΣ ΣΑΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ ΗΘΟΠΟΙΟΙ.Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ.Η ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ.Η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΦΟΝΙΑ.ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ,ΗΣΥΧΟΣ ΤΩΡΑ ΠΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΗ,ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ.ΜΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΕΤΟΙΜΗΣ ΝΑ ΡΙΞΕΙ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΑ ΠΟΥ ΘΑ ΦΟΡΑΕΙ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙ Η ΜΑΝΤΗΛΙ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ.

ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 85 ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ.ΑΝ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΤΙ ΤΩΡΑ,ΑΥΡΙΟ ΘΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΠΑΙΔΙ.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΔΙΚΑΙΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ,ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΠΙΣΩΠΛΑΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ;

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ,ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΚΗ,ΒΑΦΤΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΘΥΤΗ ΘΥΜΑ;

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΠΕΡΙΦΡΟΝΩΝΤΑΣ ΚΑΘΕ ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΠΕΙΛΩΝΤΑΣ ΔΙΑ ΝΟΜΟΥ ΟΠΟΙΟΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΕΙ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ" ΤΟΥΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΤΑΘΜΩΝ;

ΠΟΙΟΙ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ,ΔΙΨΑΣΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑ,ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ;

ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΟΙΩΘΟΥΝ ΤΥΨΕΙΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΗΣΥΧΟΙ.ΠΑΡΤΕ ΤΟΥΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΚΑΙ ΠΕΙΤΕ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗ ΣΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΥΠΟΠΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ,ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΤΡΗΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥΣ.ΘΥΜΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΟΤΙ ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΜΑΥΡΟ,ΟΥΤΕ ΝΑ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΜΙΑΝ ΑΝΑΝΔΡΗ,ΣΤΥΓΕΡΗ ΚΑΙ ΕΝ ΨΥΧΡΩ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

ΘΥΜΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΕΛΟΣ,ΠΩΣ "ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ,ΟΡΓΗ ΘΕΟΥ".

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΑΤΖΑΚΗΣ 3630623
ΕΦΕΤΕΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ 8623033
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ 8030966
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΑΒΟΛΕΑΣ 6710331
ΕΝΟΡΚΟΙ: ΘΑΝΟΣ ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΙΔΑΚΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΥΚΟΥΡΕΖΟΣ 7225962,7231303 (οικία)
3607983,3607995
3607913,3607914 (γραφείο)

ΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

Εμείς, οι καταληψίες του Πολυτεχνείου, στην μεγίστη πλειοψηφία μας φοιτητές, νεαροί- νεαρές εργάτες και υπάλληλοι, μαθητές και άεργοι ή άνεργοι:

α. Απαιτούμε, όχι τις γνωστές παραιτήσεις του Υπουργού δικαιοσύνης ή του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, αλλά να βγούν στη Τηλεόραση οι Εφέτες- Δικαστές Ν. Χατζάκης, Γ. Σμυρναίος και Απ. Καραγιαννόπουλος. Και να ζητήσουν ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΓΝΩΜΗ, όχι σε μας ούτε γιά μας, αλλά προκειμένου να ικανοποιηθεί το καταρρακωθέν αίσθημα Δικαίου των πολιτικών αρχηγών και των τηλεθεατών.

β. Απαιτούμε οι πολίτες-ένορκοι Μ. Παπαμιχαήλ, Μ. Γουρλομάτης, Β. Θάνος και Ν. Σαριδάκης να σηκωθούν και να έρθουν στην κατάληψή μας, προκειμένου να συζητήσουν πολιτισμένα μαζί μας το σκεπτικό της απόφασής τους.

γ. Απαιτούμε την ολική αμνηστία και απαλλαγή όλων των κατηγορουμένων ή και καταδικασμένων για την Κοινωνική Αντίσταση και τους αγώνες της τελευταίας 10ετίας.

Μέχρι την ικανοποίηση των παραπάνω αιτημάτων μας δηλώνουμε ότι δεν έχουμε κανένα λόγο να εγκαταλείψουμε τις καταλήψεις και τους αγώνες μας.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Σύντροφοι

΄Οσοι διαβάζουν εφημερίδες, όσοι αντιλαμβάνονται την καθημερινή πραγματικότητα, όσοι δεν πάσχουν από το σύνδρομο του «πολιτικού ρεαλισμού» (=«μη μιλάς, μη γελάς, κινδυνεύει η Ελλάς...»!): καταλαβαίνουν, τώρα, ότι η κατάληψη βαδίζει προς την ΗΤΤΑ. Δεν είμαστε τυφλοί (ούτε υστερόβουλοι καιροσκόποι), για να μην μπορούμε να διαπιστώσουμε, ότι η Κατάληψη της 26 Γενάρη έχει ΑΠΟΜΟΝΩΘΕΙ από την κοινωνία. ΄Οσοι αποτιμούν την αξία της με κριτήρια το μέγεθος των συνελεύσεων, δεν αντιλαμβάνονται ότι τα περιστατικά τσούρμα των «τουριστών» και των περίεργων δεν σημαίνουν αύξηση κοινωνικής επιρροής και εμβέλειας αλλά ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗΣ του εξεγερτικού λόγου. Αν, η Κατάληψη, είχε αποκρυσταλλώσει ένα σαφές σχέδιο δυναμικών επεμβάσεων στην κοινωνική σύγκρουση, από τα αμφιθέατρα θα απουσίαζαν όλες οι πασιφίστριες δεσποινίδες και όλοι οι φλύαροι ταχτικιστές, που τώρα κάνουν καθεστώς την εσωστρέφεια, τη νωθρότητα, το φόβο, τον πραχτικισμό και τον πολιτικαντισμό.

΄Οταν, την περασμένη Παρασκευή, συγκρουστήκαμε άγρια με τους πάνοπλους συνάδελφους του Μελίστα, χωρίς θεωρητικά σλόγκαν και πολιτικάντικες μαλακίες, εκφράζοντας μόνο την επιθυμία και την ανάγκη της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ, καταφέραμε μια γερή γροθιά στα μούτρα της «συναίνεσης» και της «κοινωνικής ειρήνης». Η Κατάληψη ενσάρκωνε αυτό ακριβώς το πνεύμα: την ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ της ανοιχτής αντιπαράθεσης με το Κράτος και τ' αφεντικά. Οι εξελίξεις, που ακολούθησαν, εκτρέψανε τα πράγματα από την αρχική, αυθόρμητη προοπτική τους. ΓΙΑΤΙ; Απολιθώματα ξεπεσμένων ιδεολογιών, φαφλατάδες μικροαστοί, και αναρχικοί που μοιάζουν να ντρέπονται (!) για τις ιδέες τους: χρησιμοποιώντας κλασικές μεθόδους ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ (σοφιστικά ιδεολογήματα, κινδυνολογία, «αρχή της πλειοψηφίας», κ.λ.π.), κάνανε την Κατάληψη να κλειστεί στον εαυτό της, την αποκόψανε από τους ζωντανούς κοινωνικούς χώρους, τη στεγνώσανε από κάθε δημιουργικό αυθορμητισμό. ΄Ολοι αυτοί, που απουσίαζαν το βράδυ της Παρασκευής, τώρα οικειοποιούνται και διαφθείρουν το ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ εκείνης της βίαιης αναμέτρησης, και μάλιστα έχουν το φοβερό θράσος να μας προσβάλλουν και να μας συκοφαντούν· «φτύνοντας» εμάς, επιδιώκουν να εκφυλίσουν μια ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ενέργεια σε περιστασιακό, ρεφορμιστικό, πολιτικάντικο συμβάν.

Σύντροφοι,

Για μας, η Κατάληψη είναι ΜΕΣΟ και όχι αυτοσκοπός· δεν «χωθήκαμε στο Πολυτεχνείο για να «τη βρούμε», ούτε για να διαπραγματευτούμε με το Κράτος, ούτε για να αποσπάσουμε τα εύγε της «κυρά - Κατίνας». Θέλαμε και ΘΕΛΟΥΜΕ να λειτουργήσει η Κατάληψη σαν ορμητήριο ΕΠΙΘΕΤΙΚΩΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ. Δεν έχουμε κανένα λόγο να ξεπουλήσουμε την ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΒΙΑ (και οδομαχίες, και σαμποτάζ, και... και...) εν ονόματι μιας «αποδεκτής πολιτικότητας»· το «πάμε καλά», που ξεφωνίζουν οι καρεκλορίτορες, σημαίνει ότι θριαμβεύει η ευπρέπεια και ότι από την κοινωνική σύγκρουση καθηλωνόμαστε στην πολιτική αταξία. ΄Εχουμε χάσει πολύτιμο χρόνο! Είναι φανερό, ότι οι πρωτοβουλίες περνάνε στα χέρια του Κράτους, ότι η πρώτη εύνοια μετατρέπεται σε δυσφορία. ΓΙΑΤΙ; Ο μόνος τρόπος, για να αξιοποιούσαμε με προοπτική το αρχικό βασικό δίκιο μας, ήταν να εκμεταλλευτούμε, ΑΜΕΣΑ και ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΑΚΑ, τα εσωτερικά ρήγματα στο μπλόκ εξουσίας, τη διάχυτη κοινωνική κατακραυγή, το μούδιασμα και τον αιφνιδιασμό του Κράτους. Τίποτα δεν έγινε όπως έπρεπε! Η ηττοπάθεια οδήγησε στην αμηχανία, η αμηχανία οδήγησε στον σεχταρισμό, ο «ρεαλισμός» οδήγησε στην αδράνεια, οι πολιτικές σκοπιμότητες οδήγησαν σε πολύωρες κουβεντούλες για τα μαγειρεία. Είχαμε τη πρωτοβουλία και την αφήσαμε να πάει στο διάολο από μια απίθανη πολιτική μυωπία.

Την ίδια ώρα, που οι «συνελευσιαζόμενοι» (οι εκ των υστέρων παριστάνοντες τους καταληψίες) συναγωνίζονταν σε αρλούμπες (με σημείο σύγκλισης τον φόβο του πεζοδρομίου και την συντήρηση της «καταληψούλας μας») για να κερδίσουν θαυμαστές και οπαδούς: το Κράτος μας περιθωριοποιούσε και μας καταχωρούσε στα «αζήτητα»! Δεν υπάρχει μεγαλύτερη βλακεία (αν όχι προβοκάτσια), από το να κοιτάς τον αφαλό σου κλειδαμπαρωμένος στην «επαναστατική γκαρσονιέρα σου», την ώρα που η κοινωνία βρίσκεται σε κατάσταση κλιμακούμενου αναβρασμού.

Σύντροφοι,

ΕΙΧΑΜΕ ΔΙΚΙΟ, όταν προτείναμε τη στρατηγική της έντασης. Τώρα, φαίνεται να ΣΥΡΟΜΑΣΤΕ σε μορφή και χρόνο σύγκρουσης, που επιλέγονται από το Κράτος και «ζυμώνονται» από τους τσάτσους διαμορφωτές της «κοινωνικής γνώμης». Με τους συντρόφους, που μας χωρίζουν διαφορετικές εκτιμήσεις, και μπορούμε και πρέπει να επικοινωνήσουμε, στη βάση της συντροφικής αλληλεγγύης και της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗΣ αντι-πολιτικής. Είναι καιρός να αντισταθούμε ΚΑΙ στην ίδια την Κατάληψη· στους θεσμολάτρες δικηγορίσκους, στους «ευέλικτους» κομματικούς, στους ψύχραιμους ιδιωτικούς υπάλληλους, στους επαγγελματίες ηθοποιούς των αμφιθεάτρων, σε όλους αυτούς —που εισβάλλανε στο Πολυτεχνείο, και, διεκδικώντας τη ψήφο της «κυρά-Κατίνας», τείνουν να μετατρέψουν την Κατάληψη σε ασυνάρτητη κυρά - Κατίνα! ΄Οσοι μας είπαν «προβοκάτορες» κι «αλήτες», ας απολογηθούν για την μετριοπάθειά τους. Η εξέλιξη των γεγονότων, αποδεικνύει, ότι ΕΧΟΥΜΕ ΔΙΚΙΟ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ!

Μια ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ από την Κατάληψη

ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Αναίρεση της δίκης του Μελίστα.

Να αποφυλακιστούνε και να σταματήσει κάθε δίωξη όλων όσων διώκονται για τη συμμετοχή τους στους κοινωνικούς αγώνες.

(Επιτροπή κατοίκων Αραβησσού, καταλήψεις στέγης, απεργοί Μπεργκσάιρ).

Να καταργηθούν τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ.

Να αφοπλιστεί η αστυνομία.

Να καταργηθεί ο ΕΚΑΜ.

Να βρεθούν οι υπεύθυνοι της δολοφονίας του Μιχάλη Πρέκα, του Ιάκωβου Κουμή και της Σταματίνας Κανελλοπούλου και όσων έχουν δολοφονηθεί από το κράτος.

Να καταργηθεί η Υπηρεσία Προστασίας Πολιτεύματος και να δοθεί στη δημοσιότητα το υλικό της.

Να αποφυλακιστούν ο Παλαιστίνιος αγωνιστής Χαμντάν, ο Γιάννης Γκίρμπας.

Να αρθούν οι διώξεις εναντίον των Χ. Μαρίνου και Κ. Σμυρναίου που δικάζονται στις 5/2/90.

Απαιτούμε όχι τις γνωστές παραιτήσεις του Υπουργού Δικαιοσύνης ή του Υπουργού Δημόσιας τάξης αλλά να βγουν στην τηλεόραση οι Εφέτες δικαστές Ν. Χατζάκης, Γ. Σμυρναίος και Α. Καραγιαννόπουλος και να ζητήσουν δημόσια συγνώμη όχι σε μας ούτε για μας, αλλά προκειμένου να ικανοποιηθεί το καταρρακωθέν αίσθημα δικαίου των πολιτικών αρχηγών και των τηλεθεατών.

Απαιτούμε οι πολίτες ένορκοι Μ. Παπαμιχαήλ, Μ. Γουρλωμάτης, Β. Θάνος και Ν. Σαριδάκης να σηκωθούν και να έρθουν στην Κατάληψή μας προκειμένου να συζητήσουν πολιτισμένα μαζί μας το σκεπτικό της απόφασής τους.

" ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ "

Με αφορμή την κατάφορη αδικία της δικαιοσύνης η οποια για μια ακόμα φορά δικαίωσε τις **αμερόληπτες** λήψεις αποφάσεων για τις οποίες χαρακτηρίζεται επικροτώντας την δολοφονία του Μιχάλη Καλτέζα εμεις οι μαθητές των 30-39 λυκείων αποφασίσαμε την κατάληψη των κτηριακών εγκαταστάσεων των σχολείων μας έχοντας γνώση οτι:

1) Η δικαστική εξουσία αποκαλύπτει συνέχεια το τρομακτικό της προσωπείο καταπατώντας τα δικαιώματα των " **ελεύθερων πολιτών** ".
2) Ως νέοι οι οποίοι ετοιμαζόμαστε να βγούμε σε μια κοινωνία περναμε ενα σηματντικό χρονικό διαστημα κάθε μέρα βιώνοντας φασιστικούς τροπους αντιμετώπισης από τους καθηγητές οι οποίοι στην συμτριπτική τους πλειοψηφία αποτελουν την εκφραση της αποδιοργανωμένης και ελλειπέστατης ελληνικής παιδείας.
3) Οι περισσότεροι καθηγητές οι οποίοι έχουν στα χέρια τους το δυναμικό της αυριανής κοινωνίας είναι ανευθυνοι, αυταρχικοί και κάτοχοι ελάχιστων γνώσεων ως προς το παιδαγωγικό περιεχόμενο της εργασίας τους.

Ετσι βασιζόμενοι πάνω σε αυτές τις διαπιστώσεις αγωνιζόμαστε για:

1) Μια δικαστική εξουσία που θα δρα αμερόληπτα και θα έχει ως στοχο της την πραγματική απόδοση της δικαιοσύνης.
2) Την άρτια κατάρτηση των καθηγητών μας οι οποίοι θα είναι απαραίτητο να εργάζονται έχοντας γνώση το πόσο υψηλό κοινωνικό έργο επιτελούν.
3) Την κατάργηση της " **κοινωνικά αποδεκτής** " εμφανισης των μαθητών μεσα στα σχολεία.
4) Την επαναφορά της 5ης δέσμης η οποία θα προσφέρεται για τους μαθητές που δεν θέλουν να συνεχίσουν τις σπουδές τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση δημιουργώντας αυτόματα και υψηλότερο επίπεδο των δεσμών που θα οδηγούν στα ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Ατενίζοντας λοιπόν το μέλλον, με αισιοδοξία εμείς οι νέοι φορείς ελπίδας για την πρόοδο και την ευημερία, σας καλούμε να μας υποστηρίξετε για να δημιουργήσουμε όλοι μαζί μια δυναμική ομάδα η οποία θα ευαισθητοποιήσει την κοινή γνώμη και θα γενικεύσει τους αγώνες ολων μας για μια πιο ανθρώπινη ζωή.

Σας ευχαριστούμε

Καταληψίες μαθητές

ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΟΣΟΥΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ.

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΟΣΟΥΣ ΘΕΩΡΟΥΝ ΚΟΙΝΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΚΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΟΣΟΥΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΠΟΒΛΑΚΩΣΕΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ . ΩΣΤΕ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΤΙΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΕΣ ΤΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΙΧΜΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑΣ.

Η ΚΟΙΝΗ ΑΠΕΙΛΗ ΠΡΕΠΕΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΝΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΘΕΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΜΑΖΙΚΑ.

ΕΙΜΕΘΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΕΥΘΥΝΩΝ ΜΑΣ.

ΜΙΑ ΚΛΙΚΑ ΑΠΑΤΕΩΝΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΠΤΩΝ, ΕΝΑ ΚΛΕΙΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΙ ΞΕΔΙΑΝΤΡΟΠΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ.

ΤΡΩΝΕ, ΠΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΧΡΕΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ :22 ΔΙΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ.

ΥΠΕΡΚΕΡΔΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΕΓΑΛΟΑΣΤΩΝ ΔΙΟΧΕΤΕΥΜΕΝΑ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ : 39 ΔΙΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΣΑΤΣΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗΔΕΣ, ΣΤΟΥΣ ΚΟΣΚΩΤΑΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΤΖΑΚΙΑ.

ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΞΙΑ ΣΤΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΩΣ.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΦΑΓΟΠΟΤΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΜΙΑΣ ΠΑΘΗΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΡΡΩΣΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ..

ΤΟ ΞΑΝΑΛΕΜΕ : ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΚΛΕΦΤΕΣ, ΑΛΗΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ.

ΠΟΙΟΣ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΠΙΑ; ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΑΔΕΙΑΣΑΝ ΤΑ ΤΑΜΕΙΑ ΚΑΙ ΕΧΟΥΝ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ.

ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΥΠΟΚΡΙΤΕΣ.

ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΛΗΤΕΣ ΚΟΠΤΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ.

ΤΡΩΝΕ, ΠΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ.

ΑΘΩΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΕΛΙΣΤΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΝ ΘΡΑΣΥΤΑΤΑ ΤΟ ΛΑΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ 1990 -1992, ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΤΑ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΕΝΕΥΟΥΝ.

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΝΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΠΛΙΖΟΥΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ.

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΓΙ'ΑΥΤΟ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΨΥΧΡΑΙΜΟΙ, ΕΝΩ ΑΥΤΟΙ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΠΑΝΙΚΟΒΑΛΛΟΝΤΑΙ!

ΑΣ ΒΑΘΥΝΟΥΜΕ ΤΟ ΡΗΓΜΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕ 'ΜΑΣ.

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΤΟΥΝ ΚΑΙ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ.

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΞΑΠΛΩΘΟΥΝ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ.

Ο ΚΟΙΝΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΑΚΟΝΙΖΕΙ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ. ΕΠΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ
ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 1990

ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ – ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

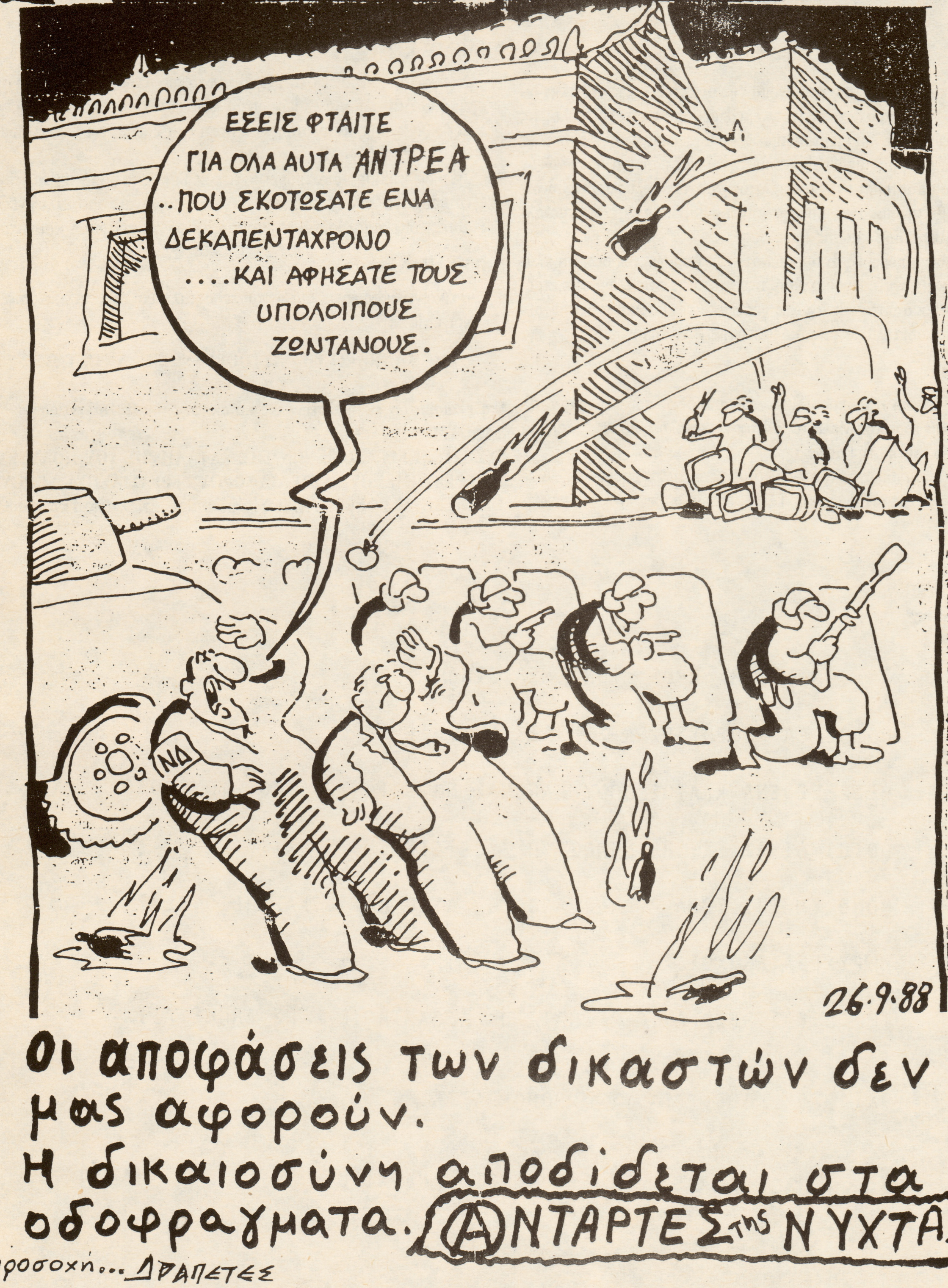
ΕΣΕΙΣ ΦΤΑΙΤΕ ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΑΝΤΡΕΑ ..ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΑΤΕ ΕΝΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΟ ....ΚΑΙ ΑΦΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ.
ΝΔ

26.9.88

Οι αποφάσεις των δικαστών δεν μας αφορούν.
Η δικαιοσύνη αποδίδεται στα οδοφραγματα. ⒶΝΤΑΡΤΕΣ της ΝΥΧΤΑΣ

προσοχή... ΔΡΑΠΕΤΕΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

ΜΕ ΑΠΕΡΓΙΕΣ - ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

Οι εργαζόμενοι που συμμετέχουμε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ:

- Την αθώωση του δολοφόνου Μελίστα
- Την πολιτική επιστράτευση και τη συκοφάντηση των απεργιακών αγώνων.
- Τις βάναυσες επιθέσεις των ΜΑΤ ενάντια σε νέους (εισβολή στην κατάληψη της λεωφόρου Αμαλίας, περικύκλωση του Υπ. Παιδείας) και σπουδαστές.

ΞΕΡΟΥΜΕ:

Ότι το κράτος και το κεφάλαιο στο όνομα της ανάπτυξης της «εθνικής οικονομίας» και της «παραγωγικότητας» επιχειρούν να υποτάξουν όλες τις κοινωνικές αντιστάσεις και κινητοποιήσεις, να μας πείσουν ότι η δική τους κρίση είναι και δική μας υπόθεση και με τη «συναίνεση» να μας κάνουν να δεχτούμε αδιαμαρτύρητα την άγρια λιτότητα, τις απολύσεις, τη σύνδεση του μισθού με την παραγωγικότητα, την πιο βάρβαρη εντέλει εκμετάλλευση της δουλειάς μας και της ζωής μας.

Ότι η επίθεση αυτή μπορεί να αντιμετωπιστεί: Σε όποιους χώρους και κλάδους, εργάτες και εργαζόμενοι πήραμε τις τύχες μας στα χέρια μας, προχωρήσαμε σε αποφασιστικούς αγώνες μέσα από την ταξική ενότητα, αυτοοργάνωση και αδιαλλαξία μας, καταφέραμε να νικήσουμε.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ:

Την υποκριτική στάση των «προοδευτικών» κομμάτων που ενώ διαμαρτύρονται για την αθώωση του Μελίστα, καταγγέλουν όλους όσους έμπρακτα αντιστέκονται σ' αυτήν την αθώωση.

Την αντεργατική και απεργοσπαστική στάση τόσο των «οικουμενικών» υπουργών, όσο και της οικουμενικής ΓΣΕΕ, επειδή οι μεν πρώτοι υπογράφουν τα διατάγματα για την επιστράτευση των οδοκαθαριστών (Κατριβάνος), και το ξεπούλημα των προβληματικών (Γιάνναρος), η δε ΓΣΕΕ κάνει κάθε τι για το σπάσιμο των απεργιών και την εκτόνωση της αγανάκτησής μας.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ:

- Στους απεργιακούς αγώνες όλων των συναδέλφων μας.
- Στους εργάτες και στις εργάτριες της «Μπερκσάϊρ», του «Αιγαίου», της «Λίντνερ».
- Στους έκτακτους του δημοσίου και των ΟΤΑ.
- Στους απεργούς της Τράπεζας Πίστεως.

ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ:

Ότι η κατάληψη του Πολυτεχνείου αποτελεί έμπρακτη απάντηση στην κρατική καταστολή και τρομοκρατία και ταυτόχρονα κομμάτι της γενικότερης κοινωνικής αντίστασης απέναντι στα σχέδια του κεφαλαίου και του κράτους.

Ότι η δυσφήμιση και οι συκοφαντίες σε βάρος της από την κυβέρνηση και τα κόμματα, την τηλεόραση και τον Τύπο, είναι τόσο «αληθινές» όσο κι αυτές που εξαπολύονται σε βάρος απεργών, διαδηλωτών και καταληψιών.

ΕΜΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑΜΕ:

Αντικοινωνικοί είναι αυτοί που εκμεταλλεύονται και καταπιέζουν την κοινωνία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Στα πλαίσια των εκδηλώσεων της κατάληψης του Πολυτεχνείου
ΚΑΛΟΥΜΕ:
ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΜΕ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, ώρα 8μ.μ., στο κτίριο Γκίνη, αίθουσα 20

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΕΛΙΣΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΕ ΔΙΚΑΣΗ;

ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΟΠΟΥ ΚΑΘΕΝΑΣ ΠΑΙΖΕΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΡΟΛΟ.

ΠΟΙΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ; Η ΜΗΠΩΣ Η ΣΥΝΕΙΔΙΣΗ ΣΟΥ; ΟΧΙ.

ΜΟΝΟ ΕΜΕΙΣ. ΤΩΡΑ ΠΕΡΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΚΑΙ ΚΗΡΥΣΕΣΑΙ ΕΝΟΧΟΣ.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΦΟ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

ΟΧΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ.

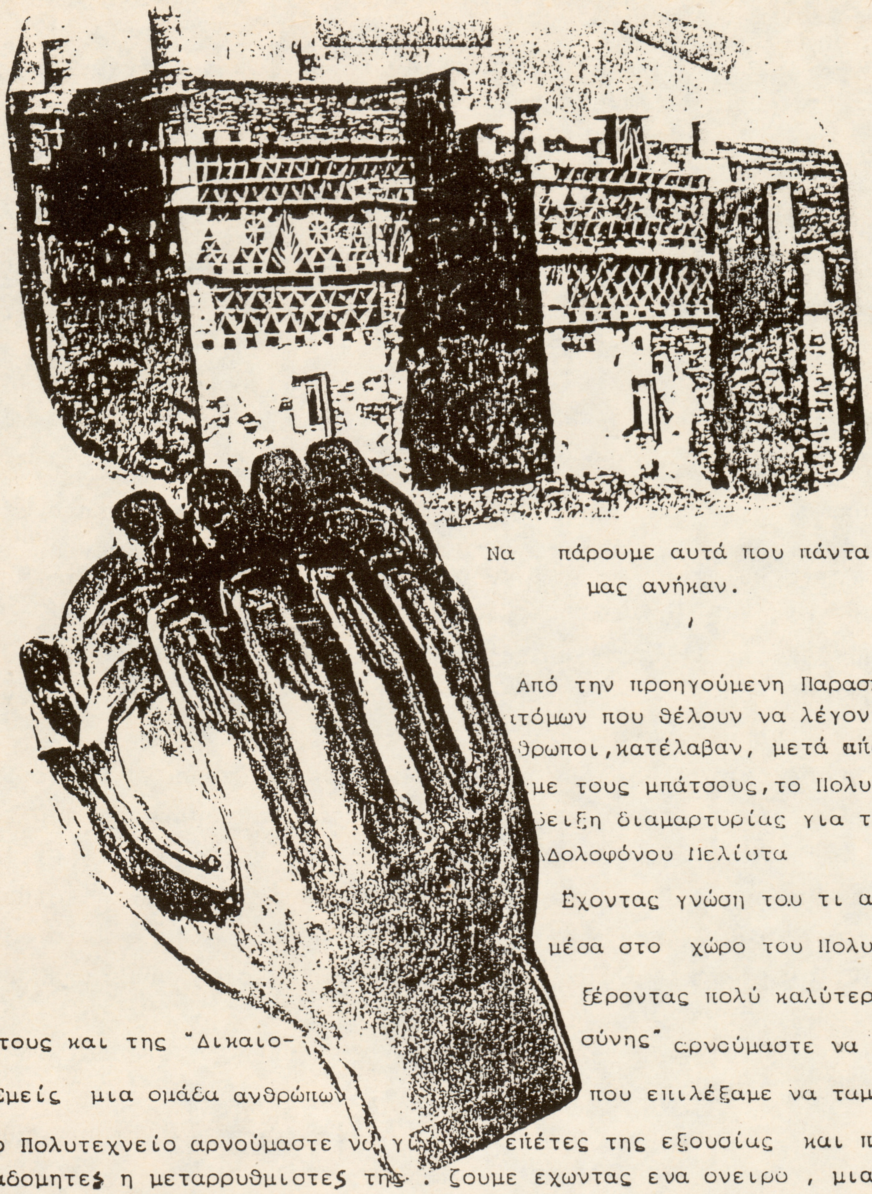

Να πάρουμε αυτά που πάντα
μας ανήκαν.

Από την προηγούμενη Παρασκευή μια [illegible] ιτόμων που θέλουν να λέγονται ακόμα άνθρωποι, κατέλαβαν, μετά από συγκρούσεις με τους μπάτσους, το Πολυτεχνείο σε έν[illegible]ειξη διαμαρτυρίας για την Αθώωση του Δολοφόνου Πελίστα

Εχοντας γνώση του τι ακριβώς γίνεται μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου και ξέροντας πολύ καλύτερα το ρόλο του Κράτους και της "Δικαιοσύνης" αρνούμαστε να βάλουμε αιτήματα. Εμείς μια ομάδα ανθρώπων [illegible] που επιλέξαμε να ταμπουρωθούμε μέσα στο Πολυτεχνείο αρνούμαστε να γ[illegible] επέτες της εξουσίας και πολύ περισσοτερο αναδομητες η μεταρρυθμιστες της . ζουμε εχωντας ενα ονειρο , μιας κοινωνιας που θα μπορει να λατρευει την ζωη πού θα αρνηται την καταπιεση που θα υμνει τον ερωτα και την ελευθερια που θα εξοντωσει μια για παντα καθε μορφη εξουσιας. Ειμαστε εδω για να καταδιξουμε το αισχος και την βρωμια τους

ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

1. Η καταληψη του Πολυτεχνειου εξελλισεται πλεον στο πολυτεχνειο της γενιας του 90.Ειναι φανερο οτι ενα ολοκληρο κινημα επιχειρειται να ποινικοποιηθει, αλλα ειναι αδυνατον.Γι'αυτο δε δινουμε την παραμικρη σημασια στην αυτεπαγγελτη διωξη των καταληψιων και δηλωνουμε οτι καθε προσπαθεια καταστολης της καταληψης θ'αντιμετωπιστει αποτελεσματικα.Οσον αφορα τα ονοματα που δοθηκαν σημερα στη δημοσιοτητα απο τον Υπουργο Δημοσιας ταξης,δηλωνουμε οτι εμεις εχουμε 4000 ονοματα καταληψιων.

2.Καταγγελλουμε την εσκεμενη παραπληροφορηση των Μ.Μ.Ε.,με σκοπο να συκοφαντηθει η καταληψη και να διαστρεβλωθει η αληθεια των γεγονοτων.Ενα ακομα ψευδος που δημοσιοποιηθηκε σημερα αφορα την αποφαση της Συγκλητου τυο Ε.Μ.Π. Τους πληροφορουμε οτι η Συγκλητος ουδεποτε αποφασισε την εκκενωση του Ε.Μ.Π. απο τους φοιτητες και τους εργαζομενους,οπως ανακοινωθηκε απο τα ΜΜΕ και ουτε βεβαια την αρση του ασυλου.

3.Καταγγελουμε επισης την αποφαση του τμηματος Μηχανολογων,σαν ευθυγραμμιση του νομου των δολοφονων της χουντας με τη σημερινη δημοκρατια.Ο Ζαγοριανακος ψηφιζει στο τμημα Μηχανολογων.

4.Στο χωρο του Πολυτεχνειου ηρθε σημερα επισημη αντιπροσωπεια της ΓΣΕΕ,η οποια συναντηθηκε με επιτροπη της Καταληψης.Μετα απο συζητηση που ειχαμε, διαπιστωσαμε οτι και ενδιαφερον και συμπαθεια και κοινα σημεια εχει η Καταληψη του Πολυτεχνειου με ευρυτερα κοινωνικα στρωματα.Η κρατικη καταστολη των απεργιων και των διαδηλωσεων απασχολουν τη ΓΣΕΕ οσο και μας.Αυτο αλλωστε αποδεικνυεται και με τη συμετοχη ομαδας καταληψιων στην σημερινη συγκρουση των απεργων της Τραπεζας Πιστεως με τα ΜΑΤ.

5.Χαιρετιζουμε τις καταληψεις στα ΤΕΛ και στα Γενικα Λυκεια και καταδικαζουμε την επιθεση δηθεν αγανακτισμενων γονεων στο 30ο και 39ο Λυκειο Κυψελης.Δηλωνουμε πως θα δειξουμε εμπρακτα την αλληλεγγυη μας στους μαθητες αν υπαρξει απειλη καταστολης.

6.Διοργανωνουμε συζητηση με τους καταληψιες του 73,και απο κοινου με την κατειλημενη Σχολη Καλων Τεχνων,θα γινει εκδηλωση-δικη του Μελιστα.

7.Αρνουμαστε τον πλαστο διαχωρισμο,(που επιχειρειται απο στοιχεια εχθρικα προς την καταληψη),φοιτητων απο τους καταληψιες αποσκοπωντας στον κατακερματισμο των κοινωνικων υποκειμενων που υφιστανται την καταστολη και την περιθωριοποιηση.Γι'αυτο καλουμε τους φοιτητες στις γενικες συνελευσεις τους να συνδεσουν το ζητημα της καταστολης με τα προβληματα της ιδιωτικοποιησης και της κατατμισης των σχολων τους και με τα ευρυτερα προβληματα που τους απασχολουν.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στους απεργους της Τραπεζας Πιστεως,των νοσοκομειων, της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ,της ΕΑΣ,τους λιμενεργατες,στους απεργους-καταληψιες της ΒΕΛΚΑ,της Πειραικης,τουΛιγαιο. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΥΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

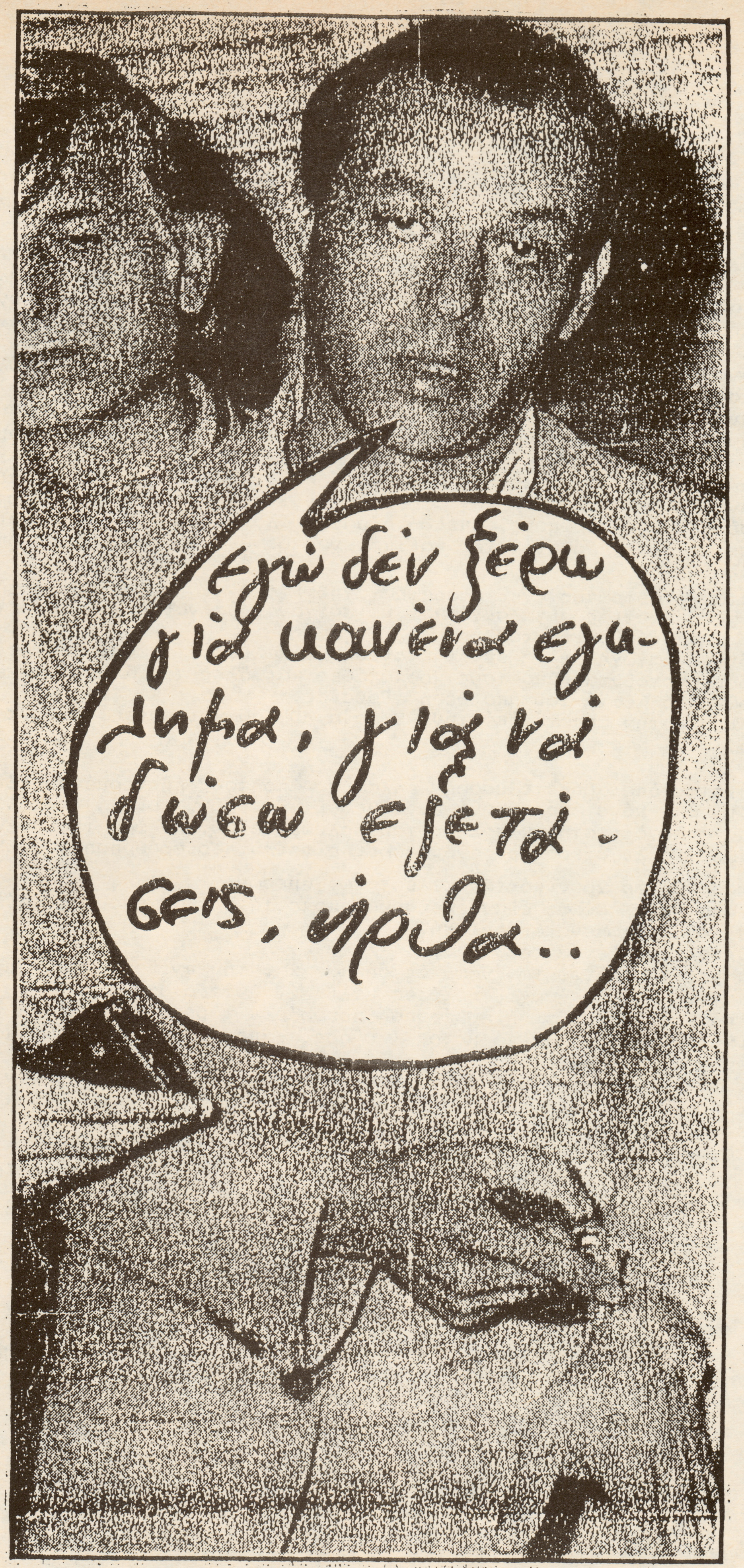
εγώ δεν ξέρω για κανένα έγκλημα, για να δώσω εξηγήσεις, ήρθα..

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥΣ; ΠΟΛΙΤΕΣ

῾Η πείρα των τελευταίων χρόνων, δείχνει, πώς η κοινωνία στό σύνολο της εἶναι άπαράδεκτη: συνεργεῖ στό νά γίνονται έγκλήματα καί να περνᾶνε άπαρατήρητα.
Εχουμε χάσει τό ΗΘΟΣ, τό σθένος καί την άξιοπρέπεια τοῦ άνθρώπου
πού κανονικά θάπρεπε νά προστατεύει τά παιδια του άπο τά μπιστόλια τῶν μπάτσων
πού κανονικά θα᾽πρεπε νά μήν ξεχνᾶ τίς ταξικές διαφορές καί διαμάχες
πού κανονικά θα᾽πρεπε νά᾽χει τό θάρρος νά άντιστέκεται στούς νόμους πού ὑπερασπίζονται τά συμφέροντα τῆς πλούσιας τάξης ἔναντι τῶν έργαζομένων καί νά άρθρώσει τόν δικό του λόγο καί δεικδικήσεις γιά νά μήν άδικειται.
πού κανονικά θα᾽πρεπε νά μήν παραδέχεται τίς έξουσίες άπο άνθρώπους πάνω σέ ἄλλους άνθρώπους, έπειδή εἶμαστε ὅλοι ἰσότιμοι πλάσμένοι άπο τή φύση μέ ἴδιες δυνατότητες καί κανένας δέν ἔχει δικαίωμα νά ὑποτάσσει τον ἄλλο.

Αντίθετα, ὁ ἄνθρωπος ἔχει διαπαιδαγωγηθεί άπό τίς κυβερνήσεις τῆς τελευταίας δεκαετίας σιγά-σιγά καί μέ τό γάντι νά νοιάζεται μόνο γιά τό βόλεμα καί τήν ἡσυχία του
ἔχει διαπαιδαγωγηθεί νά εἶναι ἔτοιμος νά καλύψει τά έθνικά έλλείμματα ὅταν δημιουργοῦνται άπό τσύς κοσκωτάδες καί ὅλες τίς ἄλλες κλίκες πού τοῦ τρῶνε τά λεφτά του άπό θέση έξουσίας,
δέχεται ὅλη τήν άρπαγή άπό τήν ᾽Εφορία, ΔΕΗ, σογκοινωνίες, θεωρώντας το νόμιμο.

ΟΜΩΣ
δέν δέχεται όποιαδήποτε μορφή λεηλασίας άπό τούς έξεγερμένους διαδηλωτές
Νομίζει ὅτι μόνο άπό αὐτούς κινδυνεύει. Καί άδυνατεῖ; νά καταλάβει τό έξῆς άπλό, ὅτι στήν κατάληψη τοῦ Πολυτεχνείου, τήν ὥρα τῆς σύγκρουσης μέ τά ΜΑΤ, τό λιγότερο πού ένδιαφέρει εἶναι ἡ περιφρούρηση τοῦ ΕΜΠ.

Πληροφοροῦμε τό χρονικό τῶν τελευταίων ἡμερῶν:
ἕνα δικαστήριο άθώωσε ἕναν έλεύθερο σκοπευτή τῆς άστυνομίας καίένοχοποίησε τόν σκοτωμένο διαδηλωτή.
Καί οἱ πολίτες δέν αντέδρασαν!
Μεγάλη μερίδα εὐαίσθητων νέων διαδήλωσε καί τήν πνίξανε στά χημικά άσφυξιογόνα καί οἱ ἤσυχοι πολίτες πάλι δέν άντέδρασαν.
Παράλληλα, ἡ Οἰκουμενική κυβέρνηση πρεσσάρει τούς πάντες μέ τά νέα οἰκονομικά καί κατασταλτικά μέτρα (αὐξήσεις-άπαγόρευση άπεργιῶν) καί οἱ πολίτες πάλι δέν άντέδρασαν....
Η κοινωνία πρέπει τελικά νά έννοήσει ὅτι συνεργεῖ ὅταν σκοτώνονται ἄνθρωποι κοινωνικοί άγωνιστές, πρᾶγμα άνεπανόρθωτο καί ὅμως δέν τό καταδικάζει.
Ενῶ ὅταν σπᾶνε τζάμια, πρᾶγμα έπανορθώσιμο, τό καταδικάζει.

Τί θά γίνει, τήν έπόμενη φορά πού κάποιοι ὡς ἔνδειξη διαμαρτυρίας καί άγανάκτησης καί πληγωμένης άξιοπρέπειας, θά τά σπάσουν;

ΠΑΛΙ ΘΑ ΤΟ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕΙ;;;

ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΒΙΤΡΙΝΕΣ - ΕΜΕΙΣ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΖΩΕΣ

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΗΘΕΝΤΕΣ ΠΟΛΙΤΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ Νο 2

Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΟΠΙΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΤΑΡΑΧΟΠΟΙΩΝ

— ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ —

ΑΞΙΩΜΑΤΑ:

I. Οι ταραχοποιοί δεν φοβήθηκαν ποτέ να είναι μειοψηφίες, γιατί πάντα εκφράζανε πλειοψηφικές ιδέες.

II. Οι ταραχοποιοί διεκδικούν το δικαίωμα των μειοψηφιών, να αποδείξουν έμπραχτα την ορθότητα των θέσεων τους.

Ήδη έκλεισαν 8 μέρες μιας κατάληψης που είχε σαν αφετηρία το γεγονός της αθώωσης του Μελίστα και εκφράζει εν δυνάμει μια εξεγερσιακή διάθεση διαφόρων κομματιών της κοινωνίας χωρίς να καταφέρει να της δώσει σαφή περιεχόμενο.

Τουλάχιστον για μας, η παρουσία μας εδώ, ήθελε να εκφράσει την συνειδητή αντίθεση μας απέναντι στο σύστημα της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης. Από τις πρώτες συνελεύσεις φάνηκαν δύο γενικές τάσεις· αυτή της περιχαράκωσης και της εσωστρέφειας και η άλλη του ανοίγματος της συζήτησης και της σύνδεσης με τα καταπιεζόμενα κοινωνικά στρώματα και κατηγορίες.

Η επικράτηση τελικά της εσωστρέφειας οδήγησε στο να μη προωθούνται διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας και αντίθετα να επικρατεί ο φιλελεύθερος ανταγωνισμός μεταξύ των ομαδοποιήσεων και παρεών για το ποια άποψη θα επικρατήσει. Χωρίς να εκφράζονται πραγματικοί συσχετισμοί, χωρίς καταγραφή προτάσεων και δέσμευση αποφάσεων γι' αυτούς που τις παίρνουν. Χαρακτηριστικό είναι ότι η συζήτηση είχε μια κυκλική μορφή χωρίς κατάληξη μεταξύ θέσεων και αντιπαραθέσεων δηλ. π.χ. από τις 30 προτάσεις οι 25 μπορεί να αναπαρήγαν την έλλειψη θέσεων και προοπτικής, ενώ οι υπόλοιπες 5 μπορεί να εκφράζουν μια διέξοδο και να αντιπροσωπεύουν τις γενικές διαθέσεις χωρίς να καταγραφούν και υπολοποιηθούν. Σ' αυτή τη κατεύθυνση λειτούργησε το ιδεολόγημα της απόρριψης των ελάχιστων συνελευσιακών διαδικασιών.

Κυριάρχησε ένας υπεραυθορμιτισμός και με διάχυτη επιθυμιοκρατία και αυτό φάνηκε από τις όποιες πρωτοβουλίες παρθήκανε οι οποίες και ασύνδετες ήταν και ασυντόνιστες μεταξύ τους, μ' αποτέλεσμα να μην ξεκαθαριστεί η φυσιογνωμία, τα μέσα και οι στόχοι της κατάληψης. Οι πρακτικές απ' τη μια του «γλειψίματος» του «ακροατηρίου» και απ' την άλλη του σνομπαρίσματος των διαθέσεων και της «διστακτικότητας» του κόσμου που πλαισιώνει τις συνελεύσεις, μπλόκαραν ακόμα περισσότερο τη δυνατότητα για κλιμάκωση προς τα έξω των πρωτοβουλιών και της δράσης της κατάληψης. (χαρακτηριστικό είναι ότι όλες οι καταλήψεις και οι κινήσεις αλληλεγγύης στην υπόλοιπη Ελλάδα περίμεναν να εκφραστούν οι επιδιώξεις και οι ενέργειες της κατάληψης του Πολυτεχνείου που θα επιδρούσαν καταλυτικά και σ' αυτές).

Ο λεγόμενος «χώρος» για άλλη μια φορά ξεπερνιέται από τα ίδια τα γεγονότα. Δεν μπόρεσε να εκφράσει τις εξεγερσιακές διαθέσεις του κόσμου και ιδιαίτερα της νεολαίας και να παρέμβει καταλυτικά στις σημερινές κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες.

Αν θέλουμε να ξεπεράσουμε το κλίμα συνάθροισης και συμμάζωξης και της μετατροπής του κόσμου της κατάληψης σε ακροατήριο από τη μια και σε εκθετήριο για τον έξω κόσμο από την άλλη, οφείλουμε:

α. να βάλουμε σε εφαρμογή τη «μαγική συνταγή» που εφαρμόστηκε από την Παρισινή Κομμούνα μέχρι την Ουγγαρία του '56 και το Μάη του '68, και να εκλέξουμε το συμβούλιο της κατάληψης. Με άμεσα ανακλητούς αντιπροσώπους και καθαρά συντονιστικές αρμοδιότητες ανάμεσα σε διάφορες ομάδες που προτείναμε σε προηγούμενες συνελεύσεις και προκηρυξή μας. Οι ομάδες θα πλαισιωθούν με άτομα που θα εκλεγούν άμεσα από τη Γενική Συνέλευση αυτή, με στόχο να υλοποιήσουν σ' όλα τα επίπεδα τις αποφάσεις της. Θα έρχονται σ' επαφή με τη συντονιστική επιτροπή στο μεσοδιάστημα 2 συνελεύσεων και θα λογοδοτούν σ' αυτές. Σε κάθε Γενική Συνέλευση πρέπει να ορίζεται μια γραμματεία πρακτικών και μια επιτροπή συντονισμού της συζήτησης με βάση την ημερήσια διάταξη που ορίζει η Συνέλευση και τα έκτακτα θέματα.

Κάθε πρόταση (αφίσα, προκήρυξη, παρεμβάσεις) που δεν εγκρίνεται από την Γ.Σ. θα υλοποιείται με την ευθύνη αυτών που το προτείνουν και χωρίς την υπογραφή της Γ.Σ.

Για τη συνέχεια της κατάληψης, είναι αναγκαίο να διευρυνθούν οι στόχοι της και να συγκεκριμενοποιηθεί ο πολιτικός της χαρακτήρας (αντικαπιταλιστικός - αντιεξουσιαστικός) και να απαιτήσει ανατρεπτική δυναμική, θέτοντας άμεσα το ζήτημα της γενίκευσης της σύγκρουσης και του κοινωνικού σαμποτάζ, ως προϋπόθεση δημιουργίας ρήγματος στο μπλοκ της εξουσίας.

Υ.Γ. Σύντροφοι, πρέπει να κατανοήσουμε ότι άλλο πράγμα είναι οι παρεμβάσεις και οι κοινωνικοί αγώνες και άλλο πράγμα οι σχέσεις και οι συγκρότηση του «χώρου».

Με ποια λογική και με ποια συνέπεια προτείνουμε στον κόσμο να αυτοοργανωθεί και να πάρει τη ζωή του στα χέρια του αφού εμείς δεν έχουμε πετύχει τη στοιχειώδη αυτοοργάνωση και αυτοδιεύθυνση της κατάληψης. Θεωρούμε τις παραπάνω προϋποθέσεις σαν απαραίτητους όρους, για την παραπέρα συμμετοχή μας στην κατάληψη.

«Όσο δεν έχω νικήσει τον εχθρό μου, μπορώ να φοβάμαι ότι θα με νικήσει. Δεν είμαι κύριος του εαυτού μου, γιατί αυτός μου υπαγορεύει το νόμο του, όπως κι εγώ του υπαγορεύω τον δικό μου»

Καρλ φον Κλαούζεβιτς

«περί του πολέμου»

Αναρχική Ομάδα: Δραπετσώνας - Κερατσινίου - Αναρχοκομμουνιστικός Πυρήνας Ανω - Λιοσίων και άλλοι σύντροφοι

ΑΤΑΛΗΨΗ
ARMY

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Η γενικη συνελευση της καταληψης ανακοινώνει ότι στο χώρο γύρω από το Πολυτεχνείοδεν γίνονται επεισόδια και στους γύρω χώρους υπάρχουν ομάδες περιφρούρησης . Καταγγέλουμε τη διοίκηση του ΗΛΠΑΠ που σε μια προσπάθεια δημιουργίας εντυπώσεων έναντι στους επιβάτες απέσυρε τα τρόλεΰ που περνάνε από την Πατησίων με σκοπό την παραπληροφόρηση

Επίσης καταγγέλουμε συνεργείο του Μέγα Τσάνελ το οποίο το πρωΐ στην προσπάθεια ομάδας περιφρούρησης να εμποδίσει τη λήψη βιντεοταινίας με περιεχόμενο την κατάληψη του Πολυτεχνείου παρέσυρε και τραυμάτισε έναν σύντροφό μας με αποτέλεσμα να υποστεί ρήξη σπλήνας.

Ανακοινώνουμε ότι η κατάληψη εξακολουθεί να λειτουργεί με τακτές γενικές συνελεύσεις, περιφρούρηση του χώρου, λειτουργία εστιατορίου και εκπομπή ραδιοφωνικού σταθμού στους 107,7 μεγάκυκλους .

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ 5/2/90 ώρα 6μμ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (ΠΑΤΗΣΙΩΝ)

- Αντίσταση στήν Κρατική Καταστολή
Μπάτσοι - Δικαστές, Γουρούνια - ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ
ΟΜΑΔΕΣ

...ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ...

Βρισκόμαστε εδώ συγκεντρωμένοι για να εκδηλώσουμε την αντίθεση μας στην προκλητική αθώωση του μπάτσου δολοφόνου Μελίστα και την αντίθεσή μας στην κρατική καταστολή μέρος της οποίας αποτελεί και η αθώωση.

Δεν είναι τυχαίο πως έγινε τη στιγμή που όλα τα κόμματα ανέλαβαν να σώσουν το κράτος των αφεντικών, επιβάλλοντας μια σειρά από οικονομικά και πολιτικά μέτρα στους εκμεταλλευόμενους. Δείχνει τις προθέσεις για καταστολή των κοινωνικών αγώνων και αντιστάσεων με την προσπάθεια εγκληματικοποίησής τους.

Μπροστά στις νέες συνθήκες κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που επιβάλλεται να συγκροτήσουν το κράτος και το κεφάλαιο (1992-2000), χρειάζονται εκτός από τον αποπροσανατολισμό και τη χειραγώγηση, την αυξημένη και την εκσυγχρονισμένη καταστολή.

Επειδή γνωρίζουμε πως **Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΦΛΗ ΑΛΛΑ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΗ,** δεν ζητάμε την καταδίκη του Μελίστα **—κάτι που άλλωστε δεν μπορεί και ούτε πρόκειται να πραγματοποιήσει η αστική δικαιοσύνη—**, αλλά θέλουμε να καταδείξουμε τη φύση της εξουσίας και των συγκεκριμένων μεθοδεύσεών της στην τωρινή περίοδο.

Δεν δεχόμαστε τη συνδιαλλαγή με το κράτος και τα αφεντικά προβάλλοντας αιτήματα, που υποβιβάζουν τον ταξικό πόλεμο, σε ένα μίζερο και συντεχνιακό αλισβερίση. Αυτό δε σημαίνει ότι σαν κομμάτι του κοινωνικού κινήματος αντίστασης δεν υποστηρίζουμε τους αγώνες των εργαζομένων, των εργατών, των άνεργων, των αγροτών, των προλετάριων, κάθε κομματιού, τέλος πάντων, που αντιστέκεται.

Δεν δεχόμαστε συνδιαλλαγή με τα κόμματα και τα παραρτήματά τους, καθώς και με τους διάφορους χειραγωγικούς μηχανισμούς (ΓΣΕΕ, ΕΦΕΕ κ.λπ.).

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΣΑΠΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

και θα συνεχίσουμε να είμαστε μέχρι την ολοκληρωτική ανατροπή του.

Βρισκόμαστε σε διαρκή πόλεμο με το κράτος και το κεφάλαιο όπως και το σύνολο των εκμεταλλευόμενων μαζί με τους οποίους παλεύουμε θέλοντας να συμβάλλουμε στην **ΕΞΕΓΕΡΣΗ**, την **ΑΝΑΤΡΟΠΗ** και την **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ.**

Νοιώθουμε περήφανοι για τις απόψεις μας, τον αγώνα μας και τις πρακτικές μας, και σαν αντικρατιστές θεωρούμε αδιανόητο να προσποιηθούμε τα ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ για να αποσπάσουμε το «μπράβο» του κράτους και των εξουσιαστών.

Πολλές φορές δεχτήκαμε υβριστικούς χαρακτηρισμούς και προσπάθειες καπελώματος (Πολυτεχνείο 1985) από διάφορους τεχνικούς της εξουσίας που παρουσιάζονται με συμφιλιωτικά προσωπεία, ενώ στην ουσία θέλουν να σφετεριστούν αγώνες στους οποίους συμβάλλαμε ή δημιουργήσαμε.

Επιστρέφουμε με περιφρόνηση τους γελοίους χαρακτηρισμούς που μας αποδίδονται από διάφορους καλοθελητές που θέλουν να υποβιβάσουν τους αγώνες μας.

Η ΑΝΑΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΕΙ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΜΟΡΦΗ ΑΓΩΝΑ.

Η οργή των καταπιεζόμενων και εκμεταλλευόμενων ακόμα κι αν πολλές φορές εκφράζεται με υπερβολικό τρόπο δεν παύει να είναι **ΔΙΚΑΙΗ.**

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ,
Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΜΑΣ ΕΞΑΝΤΛΕΙΤΑΙ...
ΚΑΙ Ο ΜΕΛΙΣΤΑΣ ΤΩΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΕΝ ΑΙΣΘΑΝΕΤΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΚΑΛΑ!

Ⓐναρχικές Ομάδες

Καταλάβαμε σήμερα 5/2 τα γραφεία του δικηγορικού συλλόγου Αθήνας στα πλαίσια των μαζικών κοινωνικών αγώνων μετά το πρωτοφανές πραξικόπημα της αθώωσης του Μελίστα και τη γενικευμένη επίθεση των δυνάμεων καταστολής σε όλα τα κοινωνικά επίπεδα.

ΖΗΤΑΜΕ

1) Την άμεση αναίρεση από το νόμο της αθωωτικής απόφασης Μελίστα
2) Το άμεσο σταμάτημα των βασανιστηρίων στα κρατικά κολαστήρια
3)Το κλείσιμο των Νταχάου της Πάτρας και της Λάρισσας
4) Την αναθεώριση των χαρακτηρισμών των αδικημάτων των ποινών που αντιστοιχούν σε αυτά
5) Κατάργηση της ποινής του θανάτου
6) Την αναθεώριση του σωφρονιστικού κώδικα και την μέριμνα,ιδιαίτερα, για τους ανήλικους κρατούμενους
7)Να σταματήσει η διακίνηση της ηρωίνης μέσα στις φυλακές
8) Αμεση αποφυλάκιση όλων των κρατουμένων που έχουν εκτίσει τα 2/3 της ποινής
9) Οι αποδεδιγμένα χρήστες έξω από τις φυλακές
10) Ολοι οι κρατούμενοι και οιονεί κρατούμενοι ανήκουμε στους ίδιους κοινωνικούς αγώνες και παλεύουμε για να μη περάσει ο εφησυχασμός και η καταστολή
11) Ζητάμε το δικαίωμα έφεσης για τους κρατούμενους εκείνους που καταδικάστηκαν αμετάκλητα από τα Μικτά ορκωτα Κακουργιοδικεία πρινδωθεί το δικαίωμα έφεσης σε αυτούς
12) Αμεση απελευθέρωση του κοινωνικού κρατούμενου Νίκου Τσουβαλάκη
13) Την άμεση απελευθέρωση των κοινωνικών αγωνιστών Σωτήρη Δεληγιάννη και Δημήτρη Μέλέτη
14) Την άμεση απελευθέρωση των κοινωνικών αγωνιστών Γ.Πουλή,Γ,Γκίρμπα Γ.Πετρόπουλο, Βλάση Ψοφάκη,Θεοφάνη Τεμπερεκίδη
15) Το σταμάτημα της ποινικοποιησής των ψυχικών "νοσημάτων" και των εγληματικών ακούσιων εγκλεισμών στα ιδρύματα

Ανησυχούμε για τη μεθόδευση σωβινιστικού πυρετού που έχει σαν στόχο τον περισπασμό μας από τα καυτά καθημερικά προβλήματα

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ
Ομάδες Κοινωνικής Εξέγερσης

Οι αδικημένοι όλου του κόσμου δεν έχουν πατρίδα
Συμπαραστεκόμαστε στους κοινωνικούς αγωνιστές της Τράπεζας Πίστεως
Ο εφησυχασμός,η εντατικοποίηση και η καταστολή δεν θα περάσει

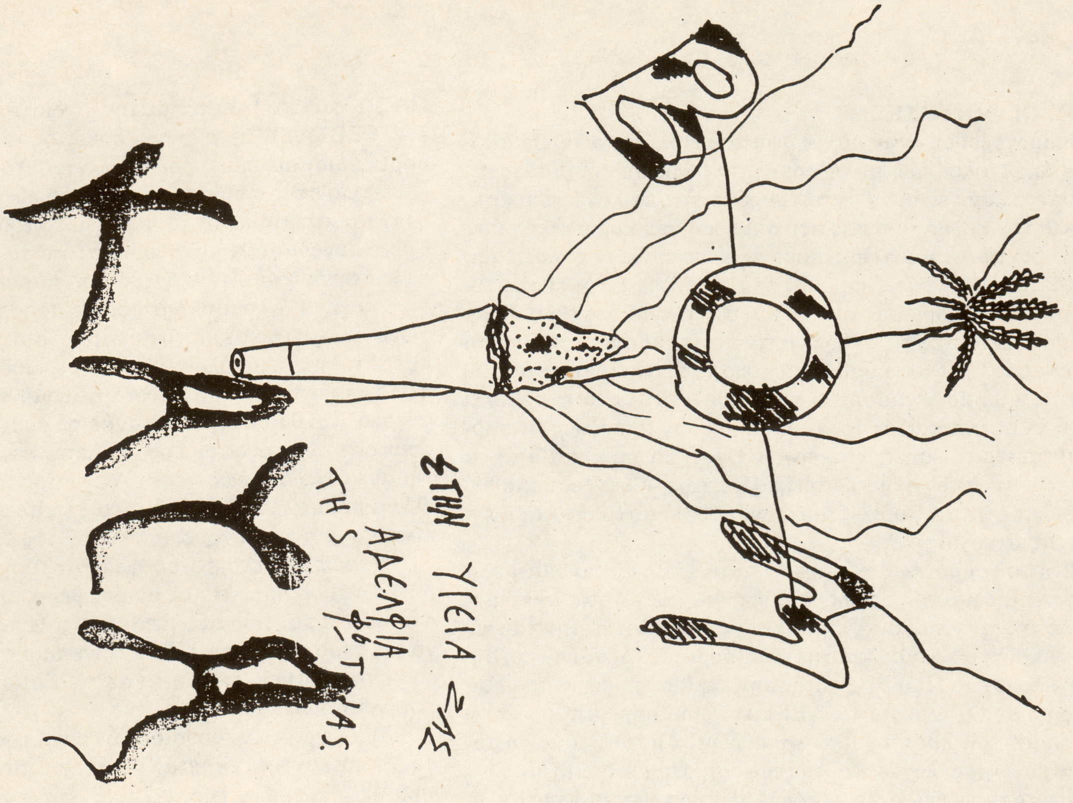
BOM
ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ
ΑΔΕΛΦΙΑ
ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ.
ΚΑΥΑ

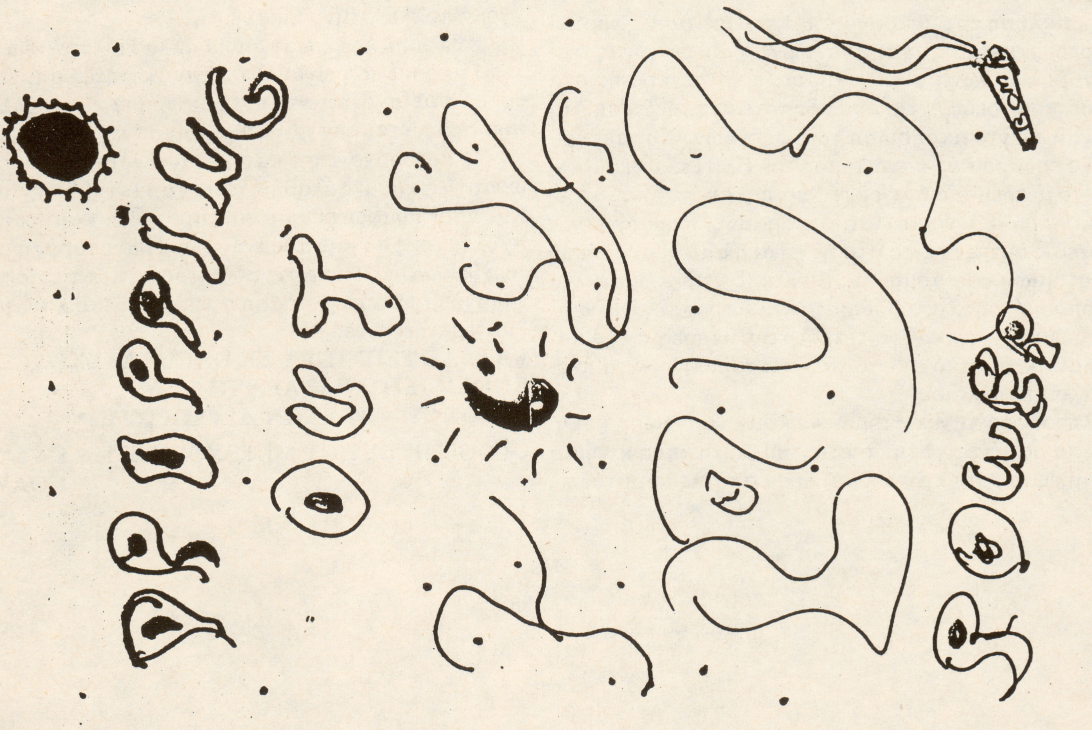
DROPPING
OUT
POWER
BOMB

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ
που συμμετέχουμε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου βρισκόμαστε όπως όλοι εδώ με αφορμή την αθώωση του Μελίστα.

Σκοπός μας είναι να αντισταθούμε στις επιλογές του κράτους και του κεφάλαιου που στη σημερινή συγκυρία συγκεκριμενοποιούνται με μια χωρίς προηγούμενο επίθεση στους ταξικά εκμεταλλευόμενους και καταπιεζόμενους εν όψει της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης του '92 και στο όνομα της εθνικής οικονομίας. Σε αυτές τις μεθοδεύσεις περιλαμβάνεται η ένταση της καταστολής (που κομβικό σημείο της είναι η αθώωση του Μελίστα η οποία νομιμοποιεί τον κάθε μπάτσο να πυροβολεί όποιον αντιστέκεται) η ποινικοποίηση των απεργιών, η πρόσφατη επιστράτευση των απεργών ΟΤΑ, το χτύπημα από τα ΜΑΤ των απεργών στην Τράπεζα Πίστεως, η σύνδεση μισθού παραγωγικότητας, το κλείσιμο των προβληματικών και η ένταση της ανεργίας.

Είναι σίγουρο πως η επίθεση αυτή εκφράζεται και μέσα στους εκπαιδευτικούς χώρους με την πρόφαση της αναδιάρθρωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, κάτω από την ταμπέλα του εκσυγχρονισμού και της αναβάθμισης. Δεν είναι τυχαίο ότι το Υπουργείο Παιδείας αυτής την περίοδο προωθεί τον καινούριο νόμο πλαίσιο για τα ΑΕΙ που κύριο σημείο του είναι η υποβάθμιση των προπτυχιακών σπουδών με αποτέλεσμα τη μαζική παραγωγή ανέργων και την έμφαση στα μεταπτυχιακά ως κόσκινο ταξικής επιλογής. Παράλληλα προωθείται ο κατακερματισμός παλιών ενιαίων σχολών σε επιμέρους αντικείμενα στο όνομα της ειδίκευσης που σκοπό φυσικά δεν έχει την ολοκλήρωση της παρεχόμενης γνώσης αλλά την ελάχιστη αναγνώριση των πτυχίων στην αγορά εργασίας. Πρόσφατη είναι η δυναμική αντίδραση των σπουδαστών του τμήματος Τεχνολογίας Τροφίμων ενάντια στην υποβάθμιση των πτυχίων τους με την κατάληψη του υπουργείου παιδείας, καθώς και οι κινητοποιήσεις των φοιτητών της ΑΣΟΕΕ.

Με την επίκληση της αναβάθμισης επιχειρείται να φορτωθεί η κρίση στους φοιτητές με την καλιέργεια μιας εικόνας τεμπέληδων και βολεμένων καθώς και μιας εικόνας κρίσης στα πανεπιστήμια που χρειάζονται οπωσδήποτε αναμόρφωση. Έτσι προωθείται η εντατικοποίηση των σπουδών. Χαρακτηριστικός είναι ο εσωτερικός κανονισμός του ΕΜΠ που θεσμοθετεί ένα πακέτο μέτρων για διαγραφές πειθαρχικά προαπαιτούμενα, ποινικοποίηση συνδικαλιστικής δράσης, πειθάρχηση... Βασικός κορμός αυτής της πολιτικής είναι η άμεση πρόσδεση των πανεπιστημίων στο άρμα της ΕΟΚικής ντιρεκτίβας, για την ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ώστε να αξιοποιηθεί το έμψυχο υλικό (φοιτητές) στην υπηρεσία της παραγωγής με αντικειμενικό σκοπό να μεγιστοποιηθούν τα κέρδη του μεγάλου κεφάλαιου.

Αυτά πλήτουν το πανεπιστήμιο ως κοινωνικό χώρο και υποθηκεύουν παγιωμένες κατακτήσεις του φοιτητικού κινήματος. Η υποθήκευση αυτή περνάει και μέσα από τις παρατάξεις ΠΑΣΠ και ΔΑΠ. Αυτές με την κινδυνολογία τους (ΜΑΘΗΜΑΤΑ, ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ) γίνονται δούρειος ίππος για να χτυπηθούν μορφές διαμαρτυρίας που δεν ελέγχονται. Όσον αφορά το Πολυτεχνείο επικαλούνται την ύπαρξη εξωφοιτητικών στοιχείων στην κατάληψη κατά τις απόπειρές τους να τη δυσφημίσουν. Εμείς αρνούμαστε κατηγορηματικά το διαχωρισμό ανάμεσα σε φοιτητές και μη φοιτητές που παραβιάζουν το άσυλο.

Αν είναι δυνατόν! Για ποιους προορίζεται το άσυλο, σύμφωνα άλλωστε και με την υπάρχουσα νομοθεσία; Η κρατική καταστολή αφορά όλους μας. Σημερινοί φοιτητές θα είναι στην πλειοψηφία τους οι αυριανοί εργαζόμενοι εκμεταλλευόμενοι ή ανεργοί και θα συγκρούονται με τα συμφέροντα των λιγοστών συμφοιτητών τους σήμερα, εκμεταλλευτών τους αύριο. Εξηγήσαμε άλλωστε πως ο εκσυχρονισμός των σχολών εν όψει του '92 θα προκαλέσει προβλήματα σε πολλούς τωρινούς και μελλοντικούς πτυχιούχους.

Ποσώς μας ενδιαφέρει η εξεταστική. Υπάρχουν και σοβαρότερα προβλήματα και αν δεν θέλουμε να τα βρούμε μπροστά μας, ας αντιδράσουμε αμέσως. Η αδιαφορία δεν είναι μόνο έγκλημα επειδή επιτρέπει την κλιμάκωση της καταστολής, είναι και βλακεία επειδή τα αποτελέσματα θα τα υποστούν οι τωρινοί αδιάφοροι.

Το όνειρο των εξουσιαστών είναι η κοινωνία της συναίνεσης, η εθελοντική εκμετάλλευση, για την ακρίβεια η αποδοχή της.

Το όνειρο των εξουσιαστών για τα Πανεπιστήμια είναι η γαλήνη που θα επιτρέψει στις σχολές αυτές, τις μηχανές αναπαραγωγής ιεραρχιών, να λειτουργούν για τα συμφέροντα του κεφάλαιου. Ας ματαιώσουμε τα σχέδια τους για το σύγχρονο πανεπιστήμιο.

Ας τους κάνουμε να ξεχάσουν τον εκσυγχρονισμό της εκμετάλλευσης.

Η αθώωση του Μελίστα αποτέλεσε την αφορμή για να βγουν πολλά στην επιφάνεια.

Ας θυμηθούμε πως κάποια άλλα Πολυτεχνεία έμειναν μισά.

Η πρόκληση είναι εδώ! Σαν φοιτητές μπορούμε να κινηθούμε στις σχολές όσο πιο δραστήρια γίνεται. Σαν άνθρωποι που αρνούνται την παθητικοποίηση έχουμε χρέος.

Η αυτοοργάνωση και η εναντίωση σε άτυπες ή επίσημες ιεραρχίες και μεσολαβήσεις ας χαρακτηρίσουν τη δράση μας. Και όσοι συμφωνούν με τα παραπάνω και μειοψήφισαν στις σχολές τους ας μην αδρανήσουν. Η αναταραχή μπορεί να επιτευχθεί ΚΑΙ έξω από τις συνελεύσεις και τις παραταξιακές αψιμαχίες. Η άμεση δράση χρειάζεται και στις μειοψηφίες, ιδιαίτερα σε αυτές...

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΤΩΡΑ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ
ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΩΝ

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

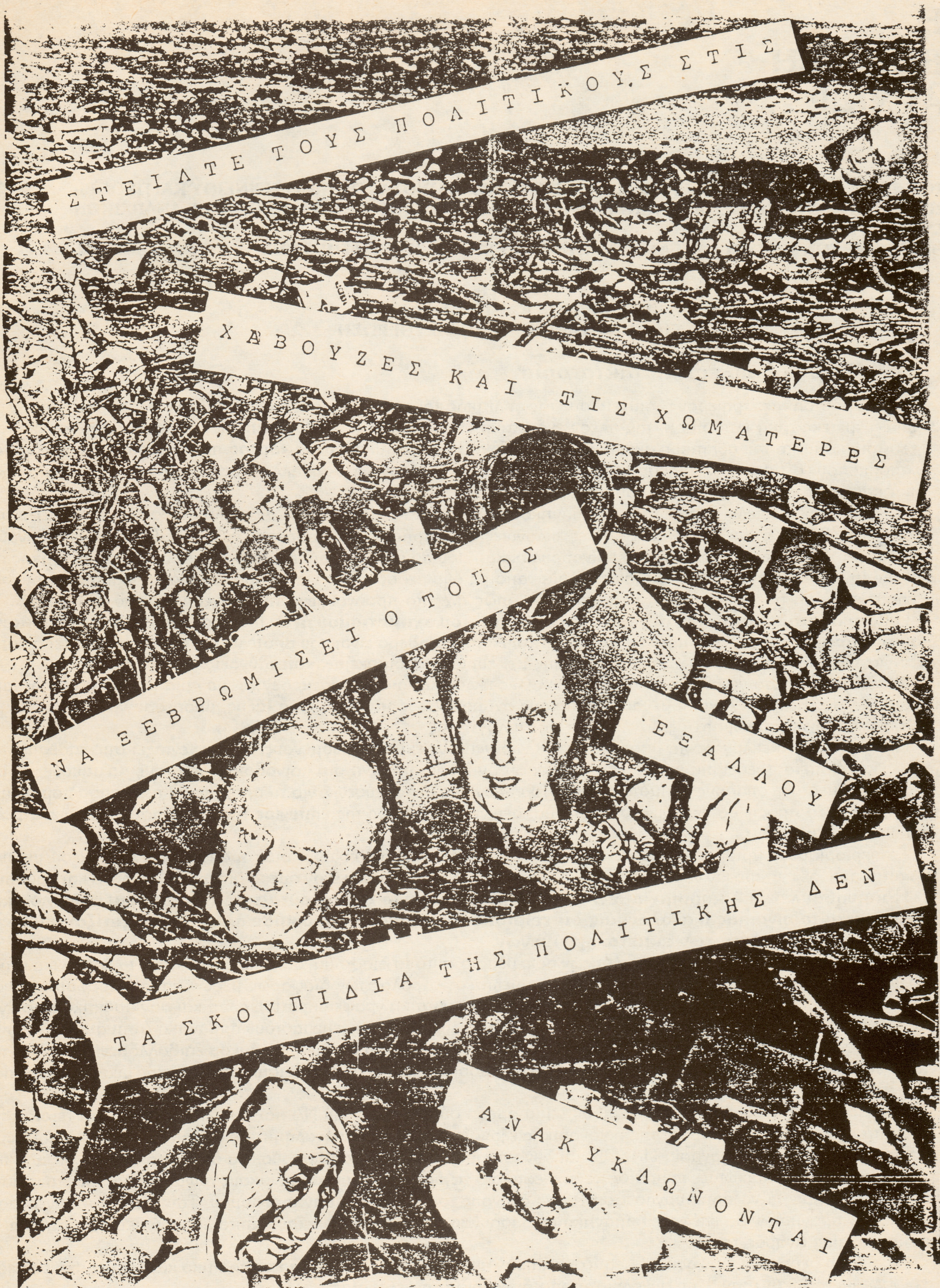
ΣΤΕΙΛΤΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΣΤΙΣ
ΧΑΒΟΥΖΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΧΩΜΑΤΕΡΕΣ
ΝΑ ΞΕΒΡΩΜΙΣΕΙ Ο ΤΟΠΟΣ
ΕΞΑΛΛΟΥ
ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΕΝ
ΑΝΑΚΥΚΛΩΝΟΝΤΑΙ

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΑΡΧΙΣΕ....

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΕΧΕΙ ΓΡΑΦΕΙ ΠΡΙΝ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΟΡΙΖΟΤΑΝ ΓΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΘΕΜΑ ΔΙΜΗΝΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΠΟΥ ΣΥΝΤΑΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΟΜΑΔΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ
ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

α) Η κοινοβουλευτική δικτατορία.

Η συγκρότηση της «τριμερούς» διαχείρισης της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, ήλθε να υλοποιήσει, στην συγκεκριμένη μετεκλογική κατάσταση, την πλέον ενδεικτική έκφραση της κοινοβουλευτικής δικτατορίας του κεφάλαιου.

Τα τρία κόμματα του πολιτικού σκηνικού συνασπίζονται για να επιλύσουν τα «άμεσα προβλήματα της οικονομίας». Δεν αποσκοπούν βέβαια στην επίλυση των οικονομικών προβλημάτων των εκμεταλλευόμενων αλλά στην καλύτερη οικονομική και πολιτική διαχείριση του καπιταλισμού.

Η «τριμερής» αποτελεί το πρώτο και σημαντικότερο βήμα για μια εδραίωση της πολιτικής συναίνεσης, μέσα στις παρούσες συνθήκες, όπου δύο αλλεπάλληλες εκλογικές αναμετρήσεις δεν μπόρεσαν να αναδείξουν μια αυτοδυναμία ή μια επαρκή δυναμική πλειοψηφία στο κοινοβούλιο, κάτι που θα δημιουργούσε διαφορετικές συνθήκες πολιτικής συναίνεσης (την από θέση ισχύος εφαρμογή της μιας από τις δύο μεθοδεύσεις για το προχώρημα του καπιταλισμού, που θα έπαιρνε υπόψη της και την άλλη μεθόδευση — όπως π.χ. στο προηγούμενο της διαχείρισης από το ΠΑΣΟΚ.

Η βασική σταθερά για την συγκρότηση ενός τέτοιου σχηματισμού ήταν (και εξακολουθεί να είναι) **η κοινή θέση των κομμάτων σε σχέση με τα οικονομικά.** Αυτή η σταθερά είναι που αποτελεί και τον ουσιαστικότερο παράγοντα για την επίτευξη μιας πολιτικής συναίνεσης με, ευρύτερης διάρκειας, κατευθύνσεις και εφαρμογές.

Ανεξάρτητα από το γεγονός πως οι αλλεπάλληλες εκλογικές αναμετρήσεις δεν έφεραν μια ισχυρή ή αυτοδύναμη πλειοψηφία σε κάποιο ή σε ορισμένους πολιτικούς σχηματισμούς της άρχουσας τάξης, μπόρεσαν να επιβάλλουν σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα τις λογικές και τις επιλογές της.

Η παρατεταμένη εκλογολογία μπόρεσε να εγκλωβίσει τους εκμεταλλευόμενους, να τους εντάξει στις καθεστωτικές λογικές και να μεταστρέψει μια γενικότερη και ασαφή αντίθεση απέναντι στο κοινοβούλιο και τους πολιτικούς, σε μια αντίθεση ανάμεσα σε οπαδούς κομμάτων. Η ενίσχυση των δύο μεθοδεύσεων, για το προχώρημα του καπιταλισμού, που πρόκυψε μετά το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα, δείχνει το μέγεθος της επιτυχίας της εξουσιαστικής λογικής μέσω του κοινοβουλευτισμού.

Τα περιορισμένα αριθμητικά, κοινωνικά κομμάτια που αντιπαρατέθηκαν ή διαφοροποιήθηκαν σε σχέση με αυτή την κατάσταση, δεν μπόρεσαν να εκφράσουν και να συγκεκριμενοποιήσουν έναν άμεσα διακρινόμενο λόγο και πρακτική.

Η κοινοβουλευτική κυριαρχία, ενισχυμένη με κάθε μέσο σ' όλο αυτό το διάστημα, επέβαλε λογικές κάθαρσης, αυτοδυναμίας ή αναλογικής διαχείρισης της εξουσίας, που κάθε άλλο παρά σχετίζονταν με τα πραγματικά συμφέροντα των εκμεταλλευόμενων.

Σαν προέκταση όλων αυτών των αντιλήψεων που, μέσα σ' αυτό το διάστημα, διοχετεύθηκαν προς τα κοινωνικά στρώματα (σ' αυτή την προσπάθεια δεν είναι καθόλου αμελητέος ο ρόλος των διάφορων μέσων παραπληροφόρησης και αποπληροφόρησης, εντύπων και ηλεκτρονικών και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία), αλλά και σαν πρακτικό επιστέγασμα της κοινοβουλευτικής δικτατορίας έρχεται η «τριμερής», με στόχο να ξεπεραστούν σημαντικά ζητήματα της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας που σχετίζονται τόσο με την εναρμόνιση ως προς τις άμεσα επιβαλλόμενες ανάγκες της ενιαίας ευρωπαϊκής αγοράς, όσο και με την γενικότερη προσπάθεια μιας αναβαθμισμένης θέσης της μέσα στο ευρωπαϊκό μπλοκ.

Το μετεκλογικό σκηνικό δεν επέτρεπε ούτε μια άμεση σύγκλιση μεταξύ ΝΔ και ΠΑΣΟΚ (παρότι κάτι τέτοιο ήταν επιθυμητό από σημαντικά τμήματα της οικονομικής εξουσίας), ούτε μια επανάληψη της συγκυβέρνησης ΝΔ και Συνασπισμού. Όσο για μια συνεργασία ΠΑΣΟΚ και Συνασπισμού αυτή δεν θα μπορούσε να διεκπεραιώσει το σύνολο των προβλημάτων που αντιμετώπιζε το κράτος και το κεφάλαιο χωρίς να επιφέρει σημαντικούς τριγμούς σ' αυτούς τους πολιτικούς μηχανισμούς ή να δημιουργήσει συνθήκες όξυνσης του κοινωνικού ανταγωνισμού. Ταυτόχρονα η συνεργασία αυτή, εκ των πραγμάτων θα επέφερε σημαντική επιβράδυνση των διαδικασιών του καπιταλιστικού μετασχηματισμού εν όψει της ενιαίας αγοράς του 1992.

Με αυτά τα δεδομένα, που αντικαθρεπτίζουν και την συγκεκριμένη κρισιμότητα σε πολιτικό και οικονομικό επίπεδο, η επιβαλλόμενη λύση ήταν η με συνολικό τρόπο διαχείριση της εξουσίας.

Η ανυπαρξία έντονου κοινωνικού ανταγωνισμού είναι που στις δεδομένες συνθήκες μπόρεσε να επιτρέψει τη συγκρότηση της «τριμερούς» σαν σχήματος που θα λειτουργήσει εξισορροπιτικά και εποικοδομητικά για τα συμφέροντα του κεφάλαιου και τις ανάγκες του κράτους.

Η «τριμερής» αποτελεί τη συγκεκριμένη έκφραση της κοινοβουλευτικής δικτατορίας, που παρακάμπτοντας τις ασφαλιστικές δικλείδες του κοινοβουλευτισμού (συμπολίτευση - αντιπολίτευση) μετατοπίζει το βάρος της χειραγώγησης στις κομματικές οργανώσεις και στους κρατικοσυνδικαλιστικούς γραφειοκρατικούς μηχανισμούς.

Αυτός ο τύπος της οικονομικής και πολιτικής διαχείρισης δεν μπορεί να είναι μακροχρόνιος καλύπτοντας μια τετραετία ή τριετία, είναι ικανός όμως να επιβάλλει βραχυπρόθεσμες λύσεις και να θεσμοθετήσει μέτρα με μεσοπρόθεσμη προοπτική.

Οι διαφοροποιήσεις για τη διάρκεια του χρόνου ζωής της «τριμερούς» καθορίζονται από την ανάγκη υλοποίησης των παραπάνω στόχων και **σε συνδυασμό με τα όρια συγκράτησης του κοινωνικού ανταγωνισμού.** Τόσο η δυνατότητα σύγκλισης στο ζήτημα του πολιτειακού (μιας σύγκλισης είτε επιβαλλόμενης, είτε σαν προϊόν ουσιαστικών συναινετικών διαδικασιών στο επίπεδο της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας) μπορεί να δώσει συγκεκριμένη παράταση ζωής στην «τριμερή», στο βαθμό που και η ίδια η χειραγωγική διαδικασία καθορίζει τη δυνατότητα ελέγχου των εργαζομένων. **Οι εκλογές αποτελούν για τη συγκεκριμένη εκδήλωση της κοινοβουλευτικής δικτατορίας τη σημαντικότερη βαλβίδα αποσυμπίεσης των κοινωνικών αντιδράσεων, στο βαθμό που η χειραγωγική λειτουργία σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο (κομματοκυβερνητικά και συνδικαλιστικογραφειοκρατικά), θα τείνει να εξασθενεί.**

Η «τριμερής» σαν σχήμα διαχείρισης χαρακτηρίζεται, πέρα από τα όσα αναφέρθηκαν, και από τον μεικτό χαρακτήρα της στον τομέα των μεθοδεύσεων. Με κέντρο βάρους τις επιταγές του κεφάλαιου, δεν αποτελεί ούτε την μέθοδο που θα ήθελε να ακολουθήσει η ΝΔ, ούτε και ανταποκρίνεται στη μεθοδολογία που προκρίνει το ΠΑΣΟΚ.

Το κέντρο βάρους όμως αυτής της μεικτής λειτουργίας, έχει περισσότερο τα στοιχεία της μεθοδολογίας του ΠΑΣΟΚ **(κυκλική μέθοδος χειραγώγησης),** χάνοντας τον ομαλό χαρακτήρα που αυτή θα μπορούσε να έχει κάτω από άλλες συνθήκες, κάτι που δεν επιτρέπει η συνολικότερη τάση ανάπτυξης και η ανάγκη ξεπεράσματος των προβλημάτων.

Η κοινοβουλευτική δικτατορία μέσω της «τριμερούς» σε πρώτη φάση, αποδεικνύεται ότι μπόρεσε να επιβάλλει την πραγματικότητα της με τα πρώτα μέτρα χωρίς σοβαρές επιπτώσεις στην πορεία προς την ανασυγκρότηση του καπιταλιστικού γίγνεσθαι.

Ο χειραγωγικός ρόλος της «τριμερούς»

Με βάση τις συνθήκες που διαμόρφωσαν τη δυνατότητα συγκρότησης της «τριμερούς», σε κοινωνικό-πολιτικό επίπεδο μπορούμε να δούμε και το χειραγωγικό ρόλο της. Αυτός απορρέει από τις συνθήκες αποδοχής του κοινοβουλευτισμού εκ μέρους των εκμεταλλευόμενων. Τα κόμματα, σαν πολιτικοί εκπρόσωποι (ΝΔ - ΠΑΣΟΚ) και συνοδοιπόροι (καθεστωτικός συνασπισμός του ΚΚΕ) του κεφάλαιου, έρχονται να αξιοποιήσουν αυτή την κατάσταση.

Έτσι, η «τριμερής», λειτουργώντας ενιαία προς την κατεύθυνση εξυπηρέτησης των συμφερόντων του κεφάλαιου και επίλυσης των αναγκών του κράτους, μοιράζει τις ευθύνες στα κομμάτια που την απαρτίζουν, ενώ ταυτόχρονα οι αντιθέσεις που εκ των πραγμάτων υπάρχουν (διακομματικές και εσωκομματικές) έρχονται να λειτουργήσουν και χρησιμοποιηθούν αποπροσανατολιστικά προς το κοινωνικό σύνολο.

Για όσα μέτρα θα εφαρμοσθούν ή θα προγραμματισθούν, ενώ υπάρχει η κοινή θέληση, η διανομή των ευθυνών θα αξιοποιηθεί πολιτικά τόσο σε ενδοκομματικό επίπεδο όσο και στην επίρριψη των ευθυνών από τον ένα κομματικό μηχανισμό στον άλλο με άμεση επιδίωξη τον αποπροσανατολισμό και τη διατήρηση της εκλογικής πελατείας.

Με αυτόν τον τρόπο, η αποδοχή των κομμάτων σαν ρυθμιστών των αναγκών των εκμεταλλευόμενων παίρνει συγκεκριμένη υπόσταση. Το κάθε κόμμα παρουσιάζεται σαν «περιοριζόμενο» από το άλλο, πάντα σε σχέση με την «ικανοποίηση αιτημάτων» των εργαζόμενων με στόχο τη συντήρηση της εκλογικής του πελατείας. Όλα όμως από κοινού ενδιαφέρονται και αποφασίζουν μόνο για το πώς θα λειτουργήσει καλύτερα το κράτος και το κεφάλαιο, δια μέσου της επίτευξης της κοινωνικής ειρήνης με την ενίσχυση και σταθεροποίηση της κοινωνικής συναίνεσης.

Οι εργαζόμενοι εγκλωβισμένοι στους κομματικούς και συνδικαλιστικούς μηχανισμούς υποχρεώνονται να αποδεχθούν τη λογική που τους υπαγορεύεται με τη φράση «δεν μας αφήνουν οι άλλοι».

Είναι ακριβώς η ίδια λογική που επικράτησε στο διάστημα της συνεργασίας ανάμεσα στη ΝΔ και στον Καθεστωτικό Συνασπισμό του ΚΚΕ. Η τελευταία της έκφραση είναι πιο συγκροτημένη και πιο συνολική.

Το ζήτημα αυτό, είναι που μετατοπίζει την όλη διαμάχη συμπολίτευσης - αντιπολίτευσης μέσα στο πλέγμα του σχηματισμού διαχείρισης της εξουσίας. Αυτός είναι και ο κεντρικός χειραγωγικός ρόλος της συγκεκριμένης έκφρασης της κοινοβουλευτικής δικτατορίας.

Ο δεύτερος και ουσιαστικώτερος παράγοντας χειραγώγησης βρίσκεται στον τομέα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Εδώ είναι που παίζεται και το κυρίως παιχνίδι για τη συγκράτηση των κοινωνικών αγώνων και την στρεβλή έκφρασή τους.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, παρότι βαθειά κομματικοποιημένη, έρχεται να προσποιηθεί την ανεξάρτηση για να παίξει το ρόλο της. Όντας σε απόλυτη σύνδεση με τους κομματικούς μηχανισμούς (το σύνολο σχεδόν των συνδικάτων και σωματείων ελέγχεται από τα κομματικοποιημένα Δ.Σ.), θα παίξει το ρόλο του αγωνιστικού παράγοντα, τόσο για να εκτονώσει τις αντιδράσεις των εργαζόμενων όσο και για να συμβάλλει στα σχέδια εξυπηρέτησης των κομματικών - πολιτικών σκοπιμοτήτων.

Είναι γνωστο το παράδειγμα της «αντίδρασης» της ΓΣΕΕ στα μέτρα που πήρε η «τριμερής», (ανώδυνες τρίωρες στάσεις εργασίας) που περιέχουν τα εξής χαρακτηριστικά: α) γίνονται σε ώρες που η παραγωγικότητα εν των πραγμάτων πέφτει, β) παρακρατούνται, ως συνήθως, οι ώρες της στάσης, γεμίζοντας τον εργοδοτικό κορβανά είτε αυτός είναι δημόσιος είτε είναι ιδιωτικός — ιδιαίτερα μάλιστα, στην περίπτωση του δημόσιου, τέτοιες στάσεις εργασίας είναι κυριολετικά δώρο στην περίοδο που διανύουμε), ή το παράδειγμα της απεργίας στο ΕΑΣ (όπου για κέρδη μερικά ψίχουλα, παρακρατήθηκαν σημαντικά ποσά από τις μη εργάσιμες ώρες, τις οποίες δεν πληρώθηκαν οι απεργοί.

Με τέτοιου είδους κινητοποιήσεις και απεργίες η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ουσιαστικά λειτουργεί προς όφελος των συμφερόντων του κράτους και του κεφάλαιου.

Με τέτοιες διαδικασίες, πέρα από τον γνωστό χειραγωγικό και αποπροσανατολιστικό χαρακτήρα τους οι απεργιακές κινητοποιήσεις, πολλές φορές, από όπλο των εργαζόμενων μετατρέπονται σε μέσο κάλυψης των αναγκών του κράτους και των αφεντικών.

Θα πρέπει να ειπωθεί, ότι μέσα στα πλαίσια της κυκλικής μεθόδου χειραγώγησης εντάσσεται και το είδος εκείνο των παροχών (θεσμικές, οικονομικές) που μολονότι μικρότερες απ' όσα αποσπούν από τους εργαζόμενους τα εκάστοτε μέτρα, εν τούτοις, λειτουργούν σαν βαλβίδες αποσυμπίεσης των κοινωνικών αντιδράσεων (στην προκειμένη περίπτωση μετά τα μέτρα λιτότητας είχαμε την ΑΤΑ και τη θεσμοθέτησή της).

Σ' όλη αυτή την προσπάθεια αποπροσανατολισμού και χειραγώγησης τον σημαντικό ρόλο παίζουν και θα παίξουν τα μέσα μαζικής αποπληροφόρησης και παραπληροφόρησης, έντυπα και ηλεκτρονικά. Τονίζοντας από τη μεριά τους την αναγκαιότητα ανόρθωσης της οικονομίας και προβάλλοντας διάφορους κινδύνους θα συνεισφέρουν στην ενίσχυση της καθεστωτικής λογικής και την υλοποίηση των σχεδίων της «τριμερούς».

Η αναγκαιότητα της «τριμερούς»

Η συγκρότηση της «τριμερούς» πρόβαλλε επιτακτικά μετά το εκλογικό αποτέλεσμα της 5ης Νοέμβρη. Η διαχείριση της εξουσίας έπρεπε να πάρει εκείνες τις διαστάσεις που θα εξυπηρετούσαν τόσο τα άμεσα όσο και τα μεσοπρόθεσμα σχέδια και ανάγκες της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας.

Μια εκ νέου εκλογική αναμέτρηση δεν θα δημιουργούσε καμμιά ιδιαίτερη μεταβολή στο συσχετισμό των πολιτικών δυνάμεων σε επίπεδο εκλογικής πελατείας. Απ' αυτή την άποψη η ανάδειξη της μιας από τις δύο μεθοδεύσεις (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) ήταν αδύνατο να πραγματοποιηθεί. Στον τομέα της εκλογικής πελατείας των κομμάτων μια νέα αναμέτρηση θα δημιουργούσε μεγαλύτερες φυγόκεντρες τάσεις από τους σχηματισμούς αυτούς και θα μείωνε την πολιτική επιρροή τους (και κατά συνέπεια την ικανότητα διαπραγματευσιμότητας τους στο μπλοκ της κυριαρχίας) με άμεσο αντίκτυπο στον χειραγωγικό τους ρόλο.

Ταυτόχρονα θα επέφερε μια καθυστέρηση στην επίλυση των άμεσων αναγκών του κράτους και του κεφάλαιου αλλά και στην λήψη μεσοπρόθεσμων μέτρων που θεωρούνται από όλους αναγκαία.

Η δυνατότητα συμμαχικών κυβερνήσεων, δημιουργούσε σοβαρά προβλήματα τόσο για το πολιτικό κόστος που θα επέφεραν τα μέτρα που θα παιρνόντουσαν, όσο και για την επιβράδυνση των διαδικασιών που θα συνεπάγονταν (παράδειγμα μέσω μια συνεργασίας ΠΑΣΟΚ - Καθεστωτικού Συνασπισμού του ΚΚΕ) ενώ θα έδινε και σ' αυτή την περίπτωση πολλές δυνατότητες για την ανάπτυξη φυγόκεντρων καταστάσεων.

Ετσι η «τριμερής» θεωρήθηκε σαν η πιο επιβεβλημένη με βάση τις συνθήκες και τις ανάγκες που υπήρχαν, δημιουργώντας ταυτόχρονα και την αντίστοιχη εξισσορόπηση που θα συνείσφερε και στην αναγκαία πολιτική συναίνεση.

Ομως, η συγκρότηση της «τριμερούς» ήταν επιβεβλημένη και από τις συνθήκες που δημιουργούνταν αναφορικά με το ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Η αλληλοσύνδεση των συμφερόντων μερίδων του «εγχώριου» κεφάλαιου με αντίστοιχες του ευρωπαϊκού είναι πού ξεπερνούσε τα όρια των κομμάτων στην προκειμένη περίπτωση.

Οι διαδικασίες για την ανάπτυξη των κατάλληλων συνθηκών ούτως ώστε ο ελληνικός καπιταλισμός να γίνει ικανός να ανταπεξέλθει στις συνθήκες της ενιαίας αγοράς του 1992, είναι προσδιορισμένες από τις γενικές κατευθύνσεις και οδηγίες της ΕΟΚ (μείωση των ελλειμάτων του δημοσίου, μείωση του πληθωρισμού, επενδύσεις, εκσυγχρονισμός της παραγωγικής διαδικασίας, θεσμικά και νομοθετικά μέτρα κ.λπ.). Εδώ είναι που συγκλίνει και σημαντική μερίδα των ελλήνων καπιταλιστών. Βέβαια η αναβαθμισμένη θέση, προϋποθέτει οπωσδήποτε την ύπαρξη των μίνιμουμ συνθηκών. Αυτές τις μίνιμουμ συνθήκες είναι που έρχεται να καλύψει η παρούσα «τριμερής». Μια τριμερής που δεν εκφράζεται μόνο με την συμμετοχή των τριών κομμάτων αλλά και με την συμμετοχή των εκπροσώπων του Ευρωπαϊκού και διεθνούς κεφάλαιου είτε με άμεσο τρόπο (Ζολώτας), είτε με έμμεσο τρόπο (Αγγελόπουλος, Χαλικιάς).

Τα κόμματα σαν εκφραστές των συμφερόντων του κεφάλαιου δεν μπορούσαν να αμφισβητήσουν αυτήν την αναγκαιότητα. Ετσι μετά από την όξυνση και την σύγκρουση, που έφτασε σε μια κορύφωση, έμενε να ακολουθήσει η πορεία της σύγκλισης και της συνδιαλλαγής. Μια κατάσταση όμως σαν αυτή δεν εξομαλύνει τις αντιθέσεις στο μπλοκ της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας. Ετσι χρειάζεται η διαμεσολάβηση παραγόντων για να μπορούν να εξισσοροπηθούν τα αντιτιθέμενα συμφέροντα. Το πιο ισχυρό κομμάτι του κεφάλαιου εκφράσμένο μέσω του ΣΕΒ μπόρεσε τελικά να επιβάλλει τη θέση του.

Ετσι ο Ζολώτας δεν επιλέχτηκε γιατί ήταν καλός χειμερινός κολυμβητής, όπως βλακωδώς διατυπώθηκε στα πρακτικά των συζητήσεων (για λόγους αποπροσανατολισμού) αλλά γιατί είναι από τα ιδρυτικά μέλη του ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης). Κλήθηκε λοιπόν να παίξει το ρόλο του σαν διαμεσολαβητής ανάμεσα στις διάφορες αντιτιθέμενες απόψεις για να μπορέσει να προχωρήσει η καπιταλιστική ανασυγκρότηση.

Ο διαμεσολαβητικός του ρόλος βρίσκεται τόσο ανάμεσα στα κόμματα όσο και σε σχέση με το διεθνές και Ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Οσο για τα πακέτα μέτρων που προτείνει, φυσικά αποτελούν τις προτάσεις της ΕΟΚ του ΟΟΣΑ και του ΔΝΤ (Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου). Αυτές οι προτάσεις είναι που προωθούνται από το πιο δυναμικό κομμάτι του καπιταλισμού για να υλοποιηθούν. Δεν είναι τυχαίο ούτε το ότι στις προγραμματικές δηλώσεις της «τριμερούς» ο Ζολώτας δήλωσε πως «**δεν μπορούμε να αγνοήσουμε τις οδηγίες της ΕΟΚ, οι οποίες είναι ισχυρότερες και αυτών των νόμων του ελληνικού κράτους**», τονίζοντας ότι αυτές οι οδηγίες πρέπει να τηρούνται απαρέγκλιτα και να εφαρμόζονται τα όσα απορρέουν απ' αυτές. Εδώ θα πρέπει να τονισθεί, για μια ακόμα φορά, ότι τα κόμματα δεν εφαρμόζουν τις οδηγίες του κεφάλαιου σε στενά «εθνικά» πλαίσια αλλά μέσα στα όρια που προσδιορίζει η πανευρωπαϊκή λειτουργία του καπιταλισμού. Αυτός είναι και ο λόγος που έσπευσαν αμέσως να συμμορφωθούν υλοποιώντας τις συνολικώτερες επιθυμίες του καπιταλισμού και συγκροτώντας μια πολιτική συναίνεση που να επιτρέπει τις απαραίτητες συγκλίσεις των διαφόρων πολιτικοοικονομικών μερίδων της κυριαρχίας.

Η υλοποίηση της ενιαίας ευρωπαϊκής αγοράς είναι το μέσο για την ευρύτερη συγκρότηση των καπιταλιστών, κάτι τέτοιο, σαφώς μεταθέτει τα κέντρα των αποφάσεων από τις κυβερνήσεις σε κεντρικότερα κοινά όργανα με καθοριστικό ρολο. Εκεί η συμμετοχή των εκπροσώπων των επι μέρους κομματιών της οικονομικής κυριαρχίας εκφράζεται με συνολικό πολιτικό τρόπο, προς κάθε κατεύθυνση και η υλοποίηση των εντολών αυτών παραμερίζει τις οποιεσδήποτε «εθνικές» αντιρρήσεις.

Είναι λοίπόν συγκεκριμένη έκφραση η «τριμερής» και δεν επιλέχθηκε σαν λύση μόνο με βάση τις ενδοαστικές διαμάχες. Ο τρόπος επιβολής της, όμως, καταδείχνει και το μέγεθος που έχει αρχίσει να αποκτά η οικονομική και πολιτική κυριαρχία σε πανευρωπαϊκό επιπεδο παραμερίζοντας τα «εθνικά» όρια και συγκροτώντας την «υπερκυβέρνηση» όπου οι επί μέρους κυβερνήσεις καταλήγουν σε λειτουργικούς διεκπεραιωτές στα επί μέρους τμήματα της.

Οι συνθήκες ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού και η ανάγκη υπέρβασης των προβλημάτων είναι που δίνουν με τον πιο διαυγή τρόπο αυτο που σε άλλες χώρες του Ευρωπαϊκού μπλοκ δεν είναι άμεσα αντιληπτό.

Σαν συμπλήρωμα, δεν θα πρέπει να αγνοήσουμε ότι το έναυσμα για τη συγκρότηση της «τριμερούς» έδωσε η ανακοίνωση του Χαλικιά περί χρεωκοπίας και αδυναμίας πληρωμών με την ταυτόχρονη διακοπή των πιστώσεων προς τις ιδιωτικές επιχειρήσεις.

Ο Χαλικιάς σαν ένας απ τους εκπροσώπους του ΔΝΤ έπαιξε τον ρόλο που του υποδείκνυε τόσο ο ΣΕΒ όσο και τα ευρωπαϊκά κέντρα με τα οποια οι έλληνες βιομήχανοι βρίσκονται συνδεμένοι και αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι τους.

Τελος, η συγκρότηση της Επιτροπής Οικονομικών Εμπειρογνωμόνων» που θα εισηγηθεί στη κυβέρνηση μέτρα για την έξοδο από την οικονομική κρίση» και την επανένταξη της οικονομία σε αναπτυξιακή πορεία, έχει επικεφαλής της τον Αγγελο Αγγελόπουλο τοποτηρητή της ΕΟΚ και εκφραστή των συμφερόντων των πιο δυναμικών κομματιών της οικονομικής κυριαρχίας στην Ελλάδα.

Σε πρόσφατη δήλωση του ανέφερε: «Είμαστε επιτροπή προβληματισμού σοβαρού, των πάντων και ιδίως των κομμάτων. Των ελληνικών πολιτικών κομμάτων».

Τα ίδια τα κόμματα τόσο προεκλογικά όσο και μετεκλογικά είχαν τις επαφές τους με τα ευρωπαϊκά κέντρα και οι αποφάσεις για την περίπτωση μη αυτοδυναμίες είχαν ληφθεί πριν τις εκλογές. Δεν είναι τυχαία ούτε η επίσκεψη του Παπανδρέου στη Γαλλία, ούτε του Μητσοτάκη, αργότερα, στη Αγγλία. Η συνάντηση των υπουργών της ΕΟΚ και η επίσκεψη του Μιτεράν, εκτός των άλλων, προσδιόρισαν την κατεύθυνση που θα ακολουθούσε η υπό σχηματισμό «τριμερής».

Η απόφαση για την επέμβαση της ΕΟΚ, ΟΟΣΑ, ΔΝΤ στην κατάσταση που είχε διαμορφωθεί είχε προ καιρού αποφασισθεί. Ας μην λησμονηθεί ότι προεκλογικά ο Μητσοτάκης σε συνεντεύξεις του είχε διατυπώσει την άποψη ότι πρέπει να ελέγξει τα οικονομικά της Ελλάδας η ΕΟΚ. Είχε αναφέρει μάλιστα ότι αν εκλεγόταν η ΝΔ θα καλούνταν η ΕΟΚ να πραγματοποιήσει διαχειριστικό έλεγχο και αν προτείνει άμεσα μέτρα. Πράγμα που με μικρές διαφοροποιήσεις έγινε έτσι κι αλλοιώς.

Οι στόχοι της «τριμερούς»

Το πόσο εύκολα παραμερίσθηκε ο πολιτικός ανταγωνισμός ανάμεσα στα διάφορα κόμματα δείχνει και την κοινότητα των στόχων και επιδιώξεών τους. Οι «κλέφτες» τα βρήκαν με τους «τίμιους». Ολοι μαζί «αθώοι», «ένοχοι», «απατεώνες» και «αγνοί» βρέθηκαν ενωμένοι. Πράγμα που αποδεικνύει όχι μόνο την ρηχότητα των συγκρούσεων όταν διακυβεύονται τα συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών αλλά και την συνασπισμένη τους στάση προκειμένου να εξυπηρετήσουν αυτά τα συμφέροντα σε βάρος των εκμεταλλευόμενων.

Ο πρώτος στόχος που έπρεπε να επιτευχθεί ήταν η καταρχήν συγκράτηση των ελλειμάτων του δημόσιου τομέα. Με το πρόσχημα του κινδύνου κατάρρευσης της οικονομίας και τους κράτους, η «τριμερής» μπόρεσε να στείλει ένα ιδεολογικό μήνυμα προς τους εκμεταλλευόμενους. Αυτό το μήνυμα έπρεπε να γίνει κατά το δυνατό αφομοιώσιμο.

Η επιβολή των μέτρων (αυξήσεις στα τιμολόγια των Δημόσιων οργανισμών και στα είδη άμεσης κατανάλωσης) μπόρεσε να γίνει αποδεκτή από ένα μέρος του πληθυσμού χωρίς όμως να κατορθωθεί μια ολοκληρωτική αφομοίωση του ιδεολογικού προτάγματος της διάσωσης της «εθνικής οικονομίας» και του «κράτους». Ετσι χρειάστηκε να επιστρατευθεί και μια σύγκρουση σε κυβερνητικό επίπεδο με την αλληλοαπόδοση ευθυνών για την προηγούμενη διαχείρηση, στους διάφορους κομματικούς μηχανισμούς. Βέβαια οι καθυστερήσεις πληρωμών (συνταξιούχοι κ.λπ.) όχι μόνο θέλησαν να ενισχύσουν την προπαγάνδα της καταστροφολογία αλλά και να ενισχύσουν τα κρατικά ταμεία μιας και η οποιαδήποτε καθυστέρηση αποφέρει σημαντικούς τόκους.

Η συγκυρία των εορταστικών ημερών και των δώρων, οπωσδήποτε μπόρεσε να κάνει πιο ευκολοχώνευτη την εφαρμογή των ανατιμήσεων.

Τα μέτρα αυτά, αποτελούν την απαρχή μιας σειρά διαδικασιών που θα μπορέσουν να ενισχύσουν το κράτος. Αυτή η ενίσχυση πρέπει να πραγματοποιηθεί υλικά και ιδεολογικά. Η ιδεολογική ενίσχυση έρχεται να πραγματοποιηθεί με την άποψη ότι το κράτος είναι για όλους και εφ' όσον δεν είναι ισχυρό τότε όλοι θα υποστούμε τις συνέπειες. Τίποτε πιο ψεύτικο από αυτό. Το κράτος παρότι παρουσιάζεται πως υπηρετεί όλη την κοινωνία στην πραγματικότητα είναι όργανο προώθησης — ελέγχου της ιδεολογίας— μηχανισμών της εκμετάλλευσης στην κατεύθυνση εξυπηρέτησης των συμφερόντων της κυρίαρχης τάξης.

Οικονομικά αποτελεί έναν σημαντικό τομέα εσόδων για το κεφάλαιο με άμεσους και έμμεσους φόρους που εισπράττονται από τους εκμεταλλευόμενους. Ενας ισχυρός οικονομικά κρατικός τομέας μπορεί να «δανειοδοτήσει» το κεφάλαιο για να μπορέσει αυτό να επενδύσει αναπτύσσοντας την εκμεταλλευτική του δραστηριότητα σε βάρος των προλεταρίων, δημιουργώντας ταυτόχρονα και όλες τις συνθήκες που απορρέουν από αυτές τις καταστάσεις (αλλοτρίωση, κοινωνική υποβάθμιση και εξανδραποδισμός, αφομοίωση, ατομισμός κ.λπ.).

Αυτές οι «δανειοδοτήσεις» δεν επιστρέφονται γιατί επενδύονται και ουσιαστικά οι καπιταλιστές έχουν μια σειρά «νόμιμες» μεθόδους για να τις καρπωθούν.

Έτσι το έλλειμα συνεχώς αυξάνεται και συνεχώς αυτοί που καλούνται να το καλύψουν είναι οι ίδιοι οι εκμεταλλευόμενοι, οδηγούμενοι με αυτό τον τρόπο σε ακόμα μεγαλύτερες συνθήκες στέρησης, εξάρτησης και περιθωριοποίησης.

Στις παρούσες συνθήκες η ανάγκη ισχυροποίησης του κρατικού τομέα με την κάλυψη των ελλειμάτων αποτελεί πρώτιστη ανάγκη. Το άνοιγμα των αγορών (στέρηση εσόδων από την φορολογία εισαγομένων προϊόντων), η ανάγκη ύπαρξης σημαντικών εσόδων για την κάλυψη των δανειοδοτικών αναγκών των επενδυτών-καπιταλιστών, η αυτονομία του σε σχέση με το σύνολο των καπιταλιστικών δραστηριοτήτων (επενδύσεις, προγραμματισμοί, έρευνες κ.λπ.) είναι σε πολύ αδρές γραμμές οι αιτίες που επιβάλλουν την ισχυροποίηση του κρατικού τομέα.

Αυτή είναι η πρώτη αιτία και το πρώτο καθήκον που πρέπει να εκπληρώσει η «τριμερής». Μέσα από την επίλυση αυτού του προβλήματος ξεδιπλώνονται μια σειρά από μέτρα που αγγίζουν μια σειρά από ζητήματα που έχουν σχέση με την κρατική και καπιταλιστική αναδιάρθρωση.

Η ανάγκη είσπραξης φόρων έρχεται να συμπληρώσει τον πρώτο στόχο (ενίσχυσης του κράτους). Οι ταμιακές μηχανές, η διεύρυνση της φορολογικής βάσης και η επέκταση των τεκμηρίων (φορολογία αγροτών, μεσαίων επαγγελματιών κ.λπ.) είναι μέτρα που ταυτόχρονα θα δημιουργήσουν μια σειρά από μεταβολές στον κοινωνικό χώρο. Αυτές οι μεταβολές θα πλήξουν κύρια τα κατώτερα μεσαία στρώματα και θα επιταχύνουν τις διαδικασίες κοινωνικού μεταλλακτισμού.

Όμως, μέσα σ' αυτά τα πλαίσια κινείται και ο στόχος της εξυγίανσης μέσω της «επίλυσης» του ζητήματος των προβληματικών επιχειρήσεων. Το κράτος αποδεσμεύεται για να παίξει το ρόλο που του επιτάσσουν οι ανάγκες εκσυγχρονισμού και επέκτασης - ανάπτυξης του κεφάλαιου κλείνοντας τις επιχειρήσεις που δεν θεωρούνται βιώσιμες (είναι αυτές ακριβώς που έγιναν προβληματικές εξ αιτίας της συσσώρευσης κερδών από τους καπιταλιστές με το να τις υπερχρεώνουν με μια σειρά από τεχνάσματα. Στη συνέχεια φορτώθηκαν στον κρατικό τομέα και τώρα πρόκειται να χαρακτηριστούν σαν βιώσιμες ή μη, με βάση την ανταγωνιστικότητα και τα κέρδη που φέρνουν). Το πέρασμά τους στα χέρια του ιδιωτικού κεφάλαιου και οι απολύσεις μεγάλου μέρους των εργαζόμενων είναι το επόμενο βήμα.

Η μεθόδευση σ' αυτόν τον τομέα βρίσκει σύμφωνους τόσο τους Βιομήχανους όσο και το Γιάνναρο. Ο ΣΕΒ τονίζει: **«Τα άτομα που απασχολούνται σε προβληματικές και θα χάσουν την εργασία τους, θα πρέπει να επιδοτηθούν, να διευκολυνθούν στην μετεκπαίδευση και ενδεχόμενη μετεγκατάσταση τους».** Ο Γιάνναρος τονίζει: **«Οι εργαζόμενοι στις προβληματικές που θα κλείσουν δεν πρέπει να χάσουν την εργασία τους αλλά να απορροφηθούν στις βιώσιμες».** Διαφορετικές φραστικές διατυπώσεις με κοινό σκοπό τις απολύσεις και την κοινωνική ανακατάταξη των εργαζόμενων σ' αυτές τις επιχειρήσεις. Κάτι που εντάσσεται, βέβαια, στα γενικώτερα σχέδια της κοινωνικής μετάλλαξης που επιβάλλουν οι νέες συνθήκες εκμετάλλευση. Απολύσεις, επιδόματα περιορισμένα για μετεκπαίδευση, επιλογή, σπάσιμο της ενότητας των εργαζόμενων στους χώρους που βρίσκονται, υπερεκμετάλλευση, απολύσεις σαν αποτέλεσμα του εκσυγχρονισμού των θεωρούμενων σαν βιώσιμων. Όλα αυτά μέσα από λίγες λέξεις.

Ο εξ ίσου σημαντικός τομέας που πρόκειται να γίνει «αποδέκτης» των μέτρων της «τριμερούς» είναι ο ευρύτερα εργασιακός. Η προωθούμενη νομοθεσία για τις ελεύθερες συλλογικές συμβάσεις εργασίας και την κατάργηση του νόμου περί υποχρεωτικής διαιτησίας κινείται στην ίδια κατεύθυνση. Το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η επίτευξη της εργασιακής ειρήνης, η αναβάθμιση του ρόλου των γραφειοκρατικών μηχανισμών του συνδικαλισμού (κάτι σημαντικά απαραίτητο για την περίοδο που θα ακολουθήσει), η ανάπτυξη των όρων της ταξικής συνεργασίας και ο ακόμα μεγαλύτερος κατακερματισμός της ήδη διασπασμένης ενότητας των εργαζόμενων. Σε συνδυασμό με τη σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας είναι το σημαντικώτερο θεσμικό μέτρο που θέλει να επιβάλλει η «τριμερής». Και εδώ υπάρχει το στοιχείο της λιτότητας, της υπερεκμετάλλευσης και του κοινωνικού υποβιβασμού μεγάλων κατηγοριών εργαζομένων που θα συνδυαστεί με την ταυτόχρονη μετάλλαξή τους.

Η επίθεση άρχισε

Τα μέτρα που καλείται να εφαρμόσει η «τριμερής» είναι βέβαιο ότι προσδιορίζουν και το μέγεθος της επίθεσης που έχει αρχίσει ενάντια στους εργάτες, τους εργαζόμενους, στο σύνολο των εκμεταλλευόμενων.

Είναι μια επίθεση σε κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό επίπεδο.

Τα μέτρα που πάρθηκαν άμεσα, αλλά και όσα θα ακολουθήσουν, προοιωνίζουν δύσκολες συνθήκες για τους εργαζόμενους. Η μέθοδος της κυκλικής χειραγώγησης θα εφαρμοσθεί και σ' αυτή την περίπτωση. Μια τακτική επαρκής για να επιτευχθούν οι στόχοι εκσυγχρονισμού του κράτους και του κεφάλαιου, και να διατηρηθεί σε όσο το δυνατό χαμηλότερα επίπεδα ο κοινωνικός ανταγωνισμός, ο οποίος είναι βέβαιο πως, παρ' όλες τις μεθοδεύσεις θα πάρει σημαντικές διαστάσεις. Αυτές τις διαστάσεις θα κληθεί να συγκαλύψει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, χρησιμοποιώντας τη λογική του «εφικτού», και των ακίνδυνων κινητοποιήσεων.

Γιατί, στην παρούσα κατάσταση δεν θα πρέπει να αγνοηθεί και το σημείο όξυνσης που αυτή τη στιγμή μπορεί να αναδειχθεί εξ αιτίας της κοινότητας των στόχων και των επιδιώξεων των κομμάτων που απαρτίζουν την «τριμερή» (λιτότητα, απολύσεις εκτάκτων, κλείσιμο επιχειρήσεων κ.λπ.) που συγκρούονται άμεσα με τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Αυτό ακριβώς το σημείο βρίσκεται σε αδυναμία να αποκτήσει τις πραγματικές του δυνατότητες εξ αιτίας της έλλειψης ενός συνολικού συγκροτημένου επαναστατικού λόγου και πρακτικής.

Την αντικατάσταση αυτή δεν μπορεί να την πραγματοποιήσει, παρά μόνο σε περιορισμένο βαθμό, η ενίσχυση εκείνων των κοινωνικών αγώνων που αντιστρατεύονται τις λογικές της «τριμερούς», που στη σημερινή συγκυρία αποτελεί τον φορέα των επιδιώξεων του κράτους και του κεφάλαιου.

Η κοινή στάση των κομμάτων είναι ικανή να καταδείξει στους εκμεταλλευόμενους την αναγκαιότητα της αυτόνομης ταξικής οργάνωσης και δράσης. Η καταστολή που θα επιβληθεί στο βαθμό που οι διεκδικήσεις θα ξεπεράσουν τα επιτρεπτά όρια είναι που θα καταδείξει την πραγματική όψη της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης.

Τα σημεία αιχμής του κοινωνικού αγώνα κατευθύνονται στις προβληματικές, στους έκτακτους υπαλλήλους και στα μέτρα λιτότητας. Αλλά παίρνουν ευρύτερες διαστάσεις.

Η κατάδειξη του ρόλου των κομμάτων γίνεται περισσότερο δυνατή στις παρούσες συνθήκες. Το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης και της άμεσης δράσης μπορεί να γίνει ουσιαστικώτερο στο βαθμό που θα μπορέσει να συγκρουσθεί με τις μεθοδεύσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Η υλοποίηση της ταξικής αυτοοργάνωσης και της άμεσης δράσης δεν μπορεί παρά να επιχειρεί να βρίσκεται σε αντιστοιχεία με ριζοσπαστικές μορφές αγώνα που θα πρέπει να ξεπεράσουν τις πεπατημένες μεθόδους της απεργίας που είτε ευνοεί το κράτος και τους εργοδότες, είτε αναπτύσσει τον ανταγωνισμό σε διάφορα κομμάτια των εκμεταλλευόμενων, ευνοώντας την κρατική καταστολή που μάλιστα μπορεί να επιδοκιμασθεί.

Είναι πολλές φορές πιο λειτουργικό το σαμποτάζ παρά μια στείρα απεργία.

Η κατάληψη ενός εργοστασίου π.χ. και η άμεση διάθεση από τους εργαζόμενους των προϊόντων που παράγουν για να πληρωθούν παρακρατημένους μισθούς, είναι μια ριζοσπαστικού περιεχομένου κινητοποίηση που εμπεριέχει τα στοιχεία της αυτενέργειας και της αυτοδιαχείρισης υλοποιώντας το σαμποτάζ στην ταξική συνεργασία και την άσκοπη διαμαρτυρία που προκρίνει η συνδικαλιστική γραφειοκρατεία με παραστάσεις στα υπουργεία.

Η ανάπτυξη της ενότητας και της αλληλεγγύης στους χώρους εργασίας μπορεί να επιφέρει συγκεκριμένες μορφές αυτοοργάνωσης και δράσης με οριζόντιες, αντιιεραρχικές δομές. Με τις αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες μπορεί να συντονιστεί η δράση κομματιών των εκμεταλλευόμενων και να αναπτυχθεί η ταξική ενότητα. Οι αυτοοργανωμένες πολιτικές και ταξικές δομές των εκμεταλλευόμενων μπορούν να λειτουργούν έξω και σε αντίθεση με τους γραφειοκρατικούς συνδικαλιστικούς μηχανισμούς. Εκεί όπου όλοι συζητούν και αποφασίζουν και δρουν από κοινού. Εκεί όπου η συμμετοχή και η κοινή απόφαση για δράση δεν καθορίζεται από κάποιους «ειδήμονες» ή κάποιες κατευθύνσεις που έρχονται «από πάνω» αλλά από αυτούς που συμμετέχουν, καθορίζοντας από μόνοι τους αυτά που στην πραγματικότητα τους συμφέρουν. Είναι αυτές οι μορφές οργάνωσης που σπάζουν το διαχωρισμό ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους και δημιουργούν τις συνθήκες για μια ουσιαστική και λειτουργική ενότητα και δράση.

Είναι βέβαιο, ότι η «τριμερής», όπως και κάθε σχήμα διαχείρισης της εξουσίας θα υποστεί τις συνέπειες των μέτρων και των μεθοδεύσεων που θα προκρίνει και θα εφαρμόσει. Τμήματα εκμεταλλευόμενων δημιουργούν φυγόκεντρες τάσεις. Στο βαθμό που αυτές οι φυγόκεντρες τάσεις θα ξεπεράσουν τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία θα μπορέσουν να λειτουργήσουν τόσο προς τα συμφέροντα των ίδιων των εκμεταλλευόμενων όσο και προς την κατεύθυνση του σαμποταρίσματος της κοινοβουλευτικής δικτατορίας και των μεθοδεύσεων του κράτους και των αφεντικών.

Τα τμήματα που απαρτίζουν την «τριμερή», η Ν.Δ., το ΠΑΣΟΚ και ο Καθεστωτικός Συνασπισμός του ΚΚΕ, θα υποστούν τις ανάλογες φθορές. Η ΝΔ, παρ' ότι εφαρμόζεται σημαντικό μέρος του προγράμματός της, θα υποστεί την ανάλογη φθορά που αντιστοιχεί στον κίνδυνο που θα διαισθανθούν μεσαία στρώματα εξ αιτίας των μέτρων που θα παρθούν και θα στρέφονται εναντίον τους.

Το ΠΑΣΟΚ σε τέτοια κοινωνικά στρώματα προσβλέπει για να ενισχύσει την εκλογική και πολιτική του θέση. Όμως το κόστος τόσο για το ΠΑΣΟΚ όσο και για το ΚΚΕ θα μπορέσει να προέλθει από συγκεκριμένα τμήματα εκμεταλλευόμενων που βρίσκονται σ' αυτό που χαρακτηρίζεται σαν αριστερή βάση. Τέτοια κοινωνικά κομμάτια μπορούν να αποδεσμευτούν από τις κομματικές επιδράσεις στο βαθμό που θα είναι αυτά που υφίστανται με άμεσο τρόπο τις συνέπειες της πολιτικής και οικονομικής διαχείρισης της τριμερούς. Ιδιαίτερα ο Συνασπισμός είναι εκείνος που προσβλέπει με δέος μια άμεση εκλογική αναμέτρηση δεδομένου ότι είναι βέβαιη μια παραπέρα φθορά του.

Αυτά τα κομμάτια εκμεταλλευόμενων είναι που επιδιώκουν να προσεταιριστούν μικρότεροι και νεόκοποι κομματικοί σχηματισοί με σκοπό να αυξήσουν την εκλογική τους πελατεία και να εφαρμόσουν τις δικές τους χειραγωγικές μεθόδους.

Η συμβολή και η ενίσχυση της ταξικής αυτοοργάνωσης κρίνεται περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη φορά πιο αναγκαία δεδομένου ότι το γεγονός πως **ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ** γίνεται περισσότερο επίκαιρο και ρεαλιστικό από κάθε άλλη φορά.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΚΥΡΗΞΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου αποτελεί μια άμεση απάντηση στην εντατικοποίηση της κρατικής βίας και στην τρομοκρατία του κεφάλαιου που θέλουν να εμποδίσουν την επέκταση των κοινωνικών αγώνων.

Είναι άλλο τόσο αλήθεια ότι στην πλειοψηφία τους οι καταληψίες είναι ριζοσπάστες νεολαίοι —ο ανθός της ελληνικής νεολαίας όπως έχουμε αυτοχαρακτηριστεί—, ωστόσο ο όρος νεολαία γενικά και αόριστα δεν σημαίνει απολύτως τίποτα.

Ένα ταξικά αυτοκαθορισμένο κομμάτι της ελληνικής νεολαίας που αποτελείται από νέους εργάτες, φοιτητές, άνεργους, μαθητές, συμμετέχουν αυτή τη στιγμή προσπαθώντας να προωθήσουν την κοινωνική αντίσταση στο κράτος και στο κεφάλαιο χρησιμοποιώντας σαν όπλο τους την συγκεκριμένη κατάληψη.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου δεν αποτελεί μια περιστασιακή απάντηση στην αθώωση του μπάτσου-δολοφόνου Μελίστα και στην εγκληματική στάση της ελληνικής «δικαιοσύνης» αλλά μπορεί και πρέπει να γίνει μια συνολοποιημένη έμπρακτη πολιτική κριτική και πρόταση αυτοοργάνωσης της κοινωνικής αντίστασης ενός σημαντικού μέρους του ευρύτερου ταξικού κινήματος.

Η μοναδική πολιτική εξήγηση της αθώωσης ενός μπάτσου-δολοφόνου στην συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία δεν μπορεί παρά να συνδέεται με την σορεία των γενικευμένων μέτρων καταστολής των κοινωνικών αγώνων που αυτή τη στιγμή τίθονται σε εφαρμογή από το κράτος.

Η ανάπτυξη των κοινωνικών ταξικών αγώνων πρέπει να κατασταλεί πάσει θυσία. Το κράτος και το κεφάλαιο έχουν ανάγκη την αστυνομία. Πρέπει να δοθεί απαραίτητα μια εγγύηση στα μαντρόσκυλα της άρχουσας τάξης ότι οι μελλοντικές δολοφονικές τους ενέργειες ενάντια στο κοινωνικό ταξικό κίνημα αντίστασης, που αναπτύσεται ενόψει της αναδιάρθρωσης του ελληνικού κεφάλαιου, μπορούν βάσει των ίδιων των νόμων του κράτους να παραβλεφθούν.

Ταξικά αδέλφια μας, δεν πρέπει να ξεχνάμε την συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία την οποία διανύουμε αυτή τη στιγμή. Η πολιτική της κυβέρνησης Ζολώτα που υποστηρίζεται άμμεσα από τις ηγεσίες των πολιτικών κομμάτων, έχει πριν λίγο μόλις καιρό καταδικάσει ρητά και κατηγορηματικά, κάθε ριζοσπαστική κοινωνική ενέργεια αντίστασης, που χρησιμοποιεί σαν μέσο αγώνα της τις απεργίες ή τις καταλήψεις. Το αιτιολογικό που με κυνικό τρόπο προσφέρεται είναι ότι τέτοιου είδους ενέργειες πυροδοτούν επικίνδυνες καταστάσεις για την «εθνική οικονομία» και ειδικότερα επιφέρουν τριγμούς στις ράγες του τρένου στην πορεία του προς το 1992.

Τα αφεντικά είναι αποφασισμένα να καταστρέψουν αν χρειαστεί τα πάντα προκειμένου να επιβάλλουν τα καινούρια πολιτικά και οικονομικά τους συμφέροντα. Σε εμάς πόσοι τρόποι άραγε απομένουν για να αντισταθούμε στα καινούργια σχέδια κοινωνικής κυριαρχίας τους, που εντατικοποιούν τη στυγνή μας εκμετάλλευση;

Η παρούσα πολιτική εκτίμηση φιλοδοξεί να αποτελέσει ένα είδος υποθήκης για τις παρούσες αλλά και τις μελλοντικές κοινωνικές αντιστάσεις που θα αναπτυχθούν και όχι απλά για την καταγραφή της συγκεκριμένης κατάληψης. Να λειτουργήσει, αν είναι δυνατόν, σαν κομμάτι μιας κοινωνικής διεργασίας ανάπτυξης των ταξικών αυτοοργανωμένων αντιστάσεων που μονάχα η γενικευμένη κλιμάκωσή τους θα είναι ικανή να οδηγήσει στην οριστική ανατροπή και καταστροφή του κεφάλαιου και του κράτους. Ταξικά μας αδέλφια, είμαστε σίγουροι ότι για να γενικευθεί η κοινωνική αντίσταση ενάντια στην κυριαρχία των αφεντικών, ενάντια στην στυγνή εκμετάλλευση της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού από το κεφάλαιο και το κράτος, πρέπει να προωθηθούν σε μαζικό κοινωνικό επίπεδο οι ριζοσπαστικές εξεγεργικές ενέργειες των εκμεταλλευόμενων μέσα σε όλους τους κοινωνικούς χώρους που βιώνουν την εκμετάλλευση τους. Εμπρός για τη δημιουργία νέων απεργιών και καταλήψεων μέχρι τον ένοπλο μαζικό εξεγερτικό αγώνα που θα καταστρέψει οριστικά κάθε μορφή εκμετάλλευσης και ανθρώπινης αδικίας. Παλεύουμε για μια κοινωνία που θα είναι ικανή να κατοχυρώσει πραγματικές ίσες κοινωνικές συνθήκες, δυνατότητες και ευκαιρίες για όλα τα μέλλη της. Κάτω τα δημοκρατικά προσωπεία και ψέματα, οι υποκρισίες που καλύπτουν την εκμετάλλευση. Να παλέψουμε για μια κοινωνία αναδημιουργημένης ανθρωπιάς, αυτή που υπάρχει τώρα είναι σάπια.

Η πολιτική συγκυρία που ζούμε πάνω στις πλάτες μας

Η συνασπισμένη πολιτική εξουσία του κεφάλαιου (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ.) έχει ενωθεί στην ύστατή της προσπάθεια να μπορέσει να διαχειριστεί τον μηχανισμό του κράτους για να διασώσει τα κοινωνικά προνόμια της άρχουσας τάξης, των ομοδοποιήσεών της και των επί μέρους κλικών της.

Οι ταξικοί ληστές, απατεώνες και εκμεταλλευτές της εργασίας και των πόθων της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού, αυτών των κυριαρχημένων κοινωνικών τάξεων, που συνεχίζουν να εξαπατούν και να αποπροσανατολίζουν επιστημονικά, με διάφορα κόλπα (συνεχείς εκλογές, δημαγωγική δημιουργία και προβολή των ενδοκομματικών τους διαφορών που δεν αφορούν κατά κανένα τρόπο τους εκμεταλλευόμενους) βρίσκονται στην ανάγκη τη στιγμή αυτή να αναδιαρθρώσουν τις διάφορες μορφές ιδιοκτησίας τους, των μέσων παραγωγής (ατομική, κρατική). Αυτή η αναγκαιότητα πηγάζει από τον συναγωνισμό του κεφάλαιου σε διεθνές και εγχώριο επίπεδο. (ενιαία ευρωπαϊκή αγορά του 1992, πολιτικές εξελίξεις στην ανατολική ευρώπη κ.λπ.).

Τα αφεντικά φυσικά προσπαθούν να παρουσιάσουν **τα δικά τους** οικονομικά συμφέροντα, σαν ανάγκες της λεγόμενης «εθνικής οικονομίας» και εναποθέτουν στο κράτος την λειτουργία του κοινωνικού διαμεσολαβητή για την προώθηση αυτών των πολιτικών και οικονομικών τους συμφερόντων.

Με αυτόν τον τρόπο διαμέσου των συνεχών πολιτικών εκλογών, κατορθώνουν αυτή τη στιγμή να επιλύουν βραχυπρόθεσμα τουλάχιστον, τη διαμάχη επικράτησης των διαφόρων πολιτικών φατριών για τη διαχείρηση του κρατικού μηχανισμού που καθεμιά της θέλει να εξασφαλίσει για τον εαυτό της.

Έτσι έχουν κατορθώσει για αρκετό καιρό τώρα να συμπαρασύρουν τους εκμεταλλευόμενους μέσα στη λογική της πολιτικής τους κυριαρχίας, σέρνοντάς τους κάθε τόσο στις κάλπες, πείθοντας τους ότι τα κοινωνικά προβλήματα επιλύονται με εξουσιοδοτικό τρόπο. Δηλαδή με το να ψηφίζουν οι μάζες των εκμεταλλευόμενων ποιον μάγκα θέλουν να βάλουν πάνω στο σβέρκο τους, για να τους κυβερνά και να αποφασίζει στη θέση τους.

Πρέπει να το πούμε ξεκάθαρα γιατί είναι πλέον ολοφάνερο ότι η κοινωνική μας ζωή έχει καταντήσει κατ' αυτόν τον τρόπο ένα μεγάλο θέατρο του παραλόγου. Για να σταματήσει λοιπόν αυτό το παράλογο, πιστεύουμε πολύ απλά ότι πρέπει να πάρουμε επιτέλους όλες τις πολιτικές αποφάσεις που αφορούν άμεσα τη ζωή μας, στα χέρια μας και να σταματήσουμε, αν είμαστε ικανοί, να τις εξουσιοδοτούμε συνεχώς στους «μάγκες» της πολιτικής. Αλλά δεν λέμε ότι αυτοί οι «μάγκες» πολιτικάντηδες επειδή αποδεδειγμένα είναι κλέφτες, απατεώνες, καθάρματα με όλη τη σημασία της λέξης, πρέπει να βγουν για να πάρουν τη θέση τους κάποιοι άλλοι **τίμιοι «μάγκες»**. Λέμε ξεκάθαρα ότι δεν υπάρχουν «μάγκες» που είναι ικανοί να καθαρίζουν για λογιαριασμό μας. Και για να το πούμε και με πολιτικούς όρους, λέμε **τέρμα στην εξουσιοδότηση** που δεν έχει μεταβληθεί μονάχα σε τεράστιους μηχανισμούς που λειτουργούν μέσα στην κοινωνία (κράτος, υπουργεία, βουλή, σχολεία, πανεπιστήμια, εργοστάσια, συνεταιρισμοί, εργατικά συνδικάτα κ.λπ.), αλλά το σημαντικότερο είναι ότι λειτουργεί σαν κοινωνική νοοτροπία, βρίσκεται μέσα στο συκώτι μας και αν θέλουμε να την υποβάλλουμε για να γίνουμε ελεύθεροι άνθρωποι πρέπει να είμαστε διατεθιμένοι να φτύσουμε και λίγο αίμα. Διαφορετικά δεν πρόκειται να γίνει απολύτως τίποτα.

Εμείς είμαστε επαναστάτες-καταληψίες, παλεύουμε για την ελευθερία της ανθρωπιάς μας και έχουμε κατανοήσει ότι για να εξαλείψουμε την εκμετάλλευση και την κοινωνική αδικία πρέπει πρώτα-πρώτα να εξαλείψουμε την εξουσιοδοτική νοοτροπία σαν μεθοδολογία μέσα στους αγώνες μας, οποιασδήποτε μορφής και αν είναι αυτοί.

Προτείνουμε ώστε να υιοθετηθούν πολιτικά, η ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ και η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ σαν μεθοδολογίες της κάθε μορφής κοινωνικού αγώνα που διεξάγεται σήμερα.

Για αυτό τον λόγο είμαστε χωρίς κανένα φόβο αλλά άμεσα και κατηγορηματικά ενάντια στο κράτος, τις οργανώσεις του και τους λακέδες του, γιατί θέλουμε να γίνουμε ελεύθεροι άνθρωποι, αν όχι θα παραμείνουμε σκλάβοι και υπήκοοι.

Η σημερινή κλιμάκωση των κατασταλτικών μεθοδεύσεων του κράτους και του κεφάλαιου ενάντια στην κοινωνία

Στο πολιτικό επίπεδο το οποίο τείνει να αποτελέσει αποκλειστικό χωράφι της δράσης της άρχουσας τάξης, των επιμέρους κλικών και ομαδοποιήσεων της, μπορούν αυτή τη στιγμή να προσδιοριστούν σχηματικά οι προσανατολισμοί δράσης της εξουσίας προς τρεις κατευθύνσεις:

α) Μετά τις τελευταίες εκλογές και δεδομένων των αποτελεσμάτων τους, προέκυψε μέσα στους κόλπους της εξουσίας μια οικουμενική καθεστωτική πολιτική συμφωνία, που είχε σαν απαύγασμά της τη δημιουργία ενός μεταβατικού κυβερνητικού σχήματος με πρωθυπουργό τον Ζολώτα.

Δεν είναι κατά τη γνώμη μας σε καμμιά περίπτωση δεδομένο ότι το συγκεκριμένο κυβερνητικό σχήμα υπήρξε η μοναδική πολιτική λύση διαχείρησης του κράτους σαν αποτέλεσμα των συσχετισμών δύναμης που προέκυψαν από τις εκλογές του Νοέμβρη.

Αντίθετα πιστεύουμε ότι το συγκεκριμένο πολιτικό σχήμα διακυβέρνησης με επικεφαλής τον Ζολώτα, δηλαδή έναν μη πολιτικό αρχηγό κόμματος, έγινε γιατί είναι αυτό που συμφέρει πολιτικά καλλίτερα την άρχουσα τάξη αυτήν την περίοδο.

Φυσικά της χρειάζονταν το άλλοθι του εκλογικού αποτελέσματος που στην συγκεκριμένη συγκυρία το είχε.

Κανένας μεγάλος πούστης από τους τρεις αρχηγούς των πολιτικών κομμάτων της οικουμενικής δεν θέλει να αναλάβει και να χρεώσει σε αυτόν προσωπικά και το κόμματα του τα κατασταλτικά αντιλαϊκά οικονομικά και πολιτικά μέτρα που το κεφάλαιου και το κράτος βρίσκονται στην αναγκαιότητα αυτή τη περίοδο να επιβάλλουν στους εκμεταλλευόμενους.

Έτσι για αυτό τον λόγο αλλά και επειδή η οικουμενική επεξεργασία και μεθόδευση των μέτρων καταστολής επιφέρει σίγουρα λιγότερους τριγμούς στους εσωτερικούς μηχανισμούς του κεφάλαιου και του κράτους, αποφασίστηκε η **οικουμενική διαχείριση της καταστολής** για αυτή την περίοδο τουλάχιστον.

Το συγκεκριμένο κυβερνητικό σχήμα βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην αναζήτηση φόρμουλας, για την επίτευξη ενός συγκερασμού μεταξύ μερίδων της άρχουσας τάξης όσον αφορά τους κεντρικούς σχεδιασμούς της επιζητούμενης εκσυγχρονιστικής αναδόμησης του ελληνικού κεφάλαιου, για την με καλλίτερους όρους ένταξή του στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας που απορρέει από τις καινούργιες γεοπολιτικές ανακατατάξεις.

β) Παρόλα αυτά υπάρχει διάχυτος ο ισχυρός ανταγωνισμός μεταξύ των κομματικών κλικών, με στόχο την αποκλειστική εξασφάλιση από την πλευρά της καθεμιάς ξεχωριστά των όρων, που θα τους επιτρέψουν την κατάληψη και τη διαχείριση των μηχανισμών του κράτους. Η δίψα για εξουσία είναι ασταμάτητη. Ο ένας ληστής προσπαθεί με όλα τα μέσα να εξουδετερώσει τον άλλο και να καθίσει έπειτα μόνος του, αν είναι δυνατόν, στο σβέρκο του λαού. Όμως στην συγκεκριμένη συγκυρία προκύπτει για όλες τις ανταγωνιστικές κομματικές κλίκες, η αναγκαιότητα οικουμενικής διαχείρισης της καταστολής που για να μπορέσει να αντικατασταθεί από ένα διαφορετικό πολιτικό σχήμα εξουσίας πρέπει —πράγμα που άλλωστε γίνεται— να αναζητηθούν σταθερότεροι εφικτοί πολιτικοί σχηματισμοί διακυβέρνησης —μη οικουμενικοί— που είναι απαραίτητοι ώστε να **αποσπασθεί από τους εκμεταλλευόμενους η αναγκαία για την εξουσία πλατύτερη κοινωνική συναίνεση.**

Ο τελευταίος αυτός στόχος μεθοδεύεται αυτή τη στιγμή από το κράτος και το κεφάλαιο με το εκ νέου άνοιγμα καινούργιας εκλογικής περιόδου —είτε πρόκειται για την εκλογή του προέδρου της Δημοκρατίας, είτε για τις βουλευτικές εκλογές— με παράλληλο και άμμεσο σκοπό την καταστολή οποιασδήποτε πρακτικής που με ριζοσπατικό τρόπο προσπαθεί να διαφύγει και να απεγκλωβιστεί από την λογική της κάλπης και της εξουσιοδότησης των κοινωνικών αγώνων.

Ο εγκλωβισμός των κοινωνικών αγώνων στη λογική της εξουσιοδότησης, αποτελεί πάγια κατασταλτική στρατηγική της εξουσίας, ο λεγόμενος «δημοκρατικός εκλογικός μηχανισμός» είναι φοβερό όπλο στα χέρια της, το μοναδικό που είναι ικανό να την αναπαράγει κοινωνικά.

γ) Η τρίτη και τελευταία κατεύθυνση δράσης της πολιτικής εξουσίας του κράτους και του κεφάλαιου αυτή την περίοδο, έχει να κάνει μέσα στο παρόν κείμενο, με τον αναδρομικό και αναγκαστικά περιληπτικό **προσδιορισμό συγκεκριμένων πολιτικών μεθοδεύσεων και παρεμβάσεών της στο κοινωνικό πεδίο.**

Θα ήταν λάθος να μην επισημάνουμε το γεγονός ότι τόσο επί κυβέρνησης Τζανετάκη, όσο και επί οικουμενικής, έγιναν σημαντικά βήματα ώστε να τεθούν σε πολιτικό και οικονομικό επίπεδο **καινούργιες βάσεις εγκλωβισμού του κινήματος των εκμεταλλευόμενων, μέσα σε λογικές ταξικής συνεργασίας.** Πρωταρχικό ρόλο για την επίτευξη αυτού του στόχου εξουσίας, διαδραμάτισε και διαδραματίζει στην συγκεκριμένη περίοδο δεν λέμε ο ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ αλλά το Κ.Κ.Ε. δεδομένης της συνεχίζουσας επιρροής του μέσα στους κόλπους της βιομηχανικής αλλά και γενικότερα της εργατικής τάξης. Η ικανότητα χειραγώγισης ενός σημαντικού τμήματος του κινήματος των εκμεταλλευόμενων προλετάριων, από το Κ.Κ.Ε. είναι γνωστή. Οι ιστορικές αναδρομές λίγο χρησιμεύουν πρακτικά αυτή τη στιγμή. Αυτά είναι πράγματα που οι προλετάριοι πρέπει να γνωρίζουν ή τέλος πάντων αν δεν γνωρίζουν πρέπει να φροντίζουν ώστε να τα μάθουν.

Αυτό που έχει σημασία, είναι η ικανότητα χειραγώγισης του Κ.Κ.Ε. πάνω στους εκμεταλλευόμενους σε αυτήν εδώ την ιστορική συγκυρία. Το πώς δηλαδή, τμήματα εκμεταλλευόμενων γίνεται να τεθούν εναντίον άλλων τμημάτων εκμεταλλευόμενων που εξεγείρονται, ενώ στην ουσία είναι ταξικά αδέλφια και έχουν τα ίδια υλικά συμφέροντα, αυτό μόνο χάριν της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε. και της διαπαιδαγώγισης που ιστορικά πρόσφερε στην βάση του είναι δυνατόν να εξηγηθεί και αυτό μέχρι ένα ορισμένο σημείο. Αποτελεί όμως και αυτό το γεγονός μέρος του μεγάλου θεάτρου του πολιτικού και κοινωνικού παραλόγου, που είπαμε προηγουμένως. Πολύ λιγώτερο δε, πιστεύουμε ότι τα τωρινά γεγονότα στην Ανατολική Ευρώπη είναι ικανά να «διαφωτίσουν» από μόνα τους τους Έλληνες προλετάριους, όσο και σημαντικά και αν είναι αυτά σε σχέση με την στάση των εκμεταλλευόμενων απέναντι στην κεντρική κομματική εξουσία.

Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά τα σταλινικά καθάρματα της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε.. Τα αντικειμενικά γεγονότα και οι αλήθειες που αναδύονται μέσα από την κίνηση της πραγματικότητας δεν μπορούν να αλλάξουν τίποτε στους ανθρώπους όταν συγκρούονται με τις βαθύτερες πεποιθήσεις τους.

Όταν λοιπόν ένα μεγάλο μέρος της βάσης του σημερινού Κ.Κ.Ε. έχει παράσει από μια μακροχρόνια διαδικασία εξουσιαστικής διαπαιδαγώγισης που αύξησε την πίστη της στα ιδεολογικά δόγματα, πώς είναι δυνατόν αυτοί οι εξαπατημένοι προλετάριοι να καταλάβουν από τη μια στιγμή στην άλλη την κίνηση της πραγματικότητας;

Ως προς αυτό, στα σταλινικά καθάρματα της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε. φέρουν την αποκλειστική ιστορική ευθύνη.

Η συστηματική προώθηση των λογικών της ταξικής συνεργασίας από την πλευρά των πολιτικών κομμάτων των αφεντικών (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ), αποκλειστικό στόχο έχει την προετοιμασία του κατάλληλου εδάφους στην κατεύθυνση της μεγάλης οικονομικής αναδιάρθρωσης του ελληνικού κεφάλαιου που έχει τεθεί πλέον επιτακτικά.

Τα αφεντικά στο όνομα μιας επικαλούμενης «εθνικής οικονομίας» και επίσης στο όνομα μιας κακοεννοημένης και διαστρεβλωμένης «εθνικής ομοψυχίας και αναγκαιότητας», μας ζητούν αυτή τη στιγμή επίμονα να υποταχτούμε στις προσταγές τους για άλλη μια ακόμη φορά, επειδή έχουν ανάγκη να εξασφαλίσουν την «εργασιακή ειρήνη».

Να όμως τι ακριβώς σημαίνει «εργασιακή» και γενικότερα «κοινωνική» ειρήνη. Σημαίνει την πολυπόθητη δυνατότητα εκσυγχρονισμού του ελληνικού κεφάλαιου που περνάει μέσα από την ίδια την απαξιοποίηση - καταστροφή του κεφάλαιου (μηχανές - παλιά τεχνολογία), την ριζική αναμόρφωση - καταστροφή του ίδιου του εργατικού δυναμικού σαν αναπόσπαστου μέρους του κεφάλαιου (βλέπε προβληματικές, κλείσιμο, ξεπούλημα, απολύσεις), την αναδιάρθρωση του πολιτικού και οικονομικού καθεστώτος των παραγωγικών μονάδων (ιδιωτικοποιήσεις, δημιουργία νέων ολιγοπώλιων μέσα στα μαζικά μέσα παραπληροφόρησης, της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου, δρομολόγηση ίδρυσης ιδιωτικών παν/μίων και κατακερματισμός των σχολών μέσα στα δημόσια ανώτατα ιδρύματα με σκοπό την εξιδείκευση και την αφομοίωση τεχνοκρατικών γνώσεων αποστεωμένων οποιουδήποτε κοινωνικού προβληματισμού).

Η αναγκαιότητα μεγαλύτερου κέρδους μεταφράζεται με την μεγαλύτερη εντατικοποίηση της εργασίας που το κεφάλαιο αποκαλεί «αύξηση της παραγωγικότητας» και που πρακτικά προωθείται με τη σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας μέσα στους χώρους εκμετάλλευσης του μόχθου των προλετάριων.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο της ριζικής αναδιάρθρωσης των σχέσεων εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, πηγάζει επίσης **η αναγκαιότητα της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων σε σχέση με το αντικείμενο παραγωγής και της ευκολομετάβλητης μετάταξης των εκμεταλλευόμενων σε διαφορετικούς τομείς παραγωγής.** Οπωσδήποτε, οι καινούργιες αναγκαιότητες της παραγωγικής διαδικασίας, —που έχει χαρακτηριστεί γενικά σαν μετα-βιομηχανική— δεν προσφέρουν συνθήκες εργασιακής ευστάθειας και μονιμότητας για τους νέους προλετάριους προπαντός, που θα ενταχθούν σ' αυτήν, αλλά σε αντίθεση με το παρελθόν, προβάλλονται μέσα σε ένα κλίμα γενικής αστάθειας και αβεβαιότητας. **Η κοινωνική αστάθεια και η αβεβαιότητα δεν σημαίνουν αποκλειστικά και μόνο τη χειροτέρεψη της υλικής βάσης, ειδικά των νέων αλλά προπαντός και καθόλου τυχαία, αποτελούν συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές του οικονομικού σχεδιασμού του κεφάλαιου, σαν απαραίτητες συνθήκες για την αναδιάρθρωσή του στο μεταβιομηχανικό στάδιο.**

Δεν είναι καθόλου τυχαίο άλλωστε ότι τα βασικά χαρακτηριστικά που διαμορφώνουν την νέα μορφή ειδίκευσης που ζητά σήμερα η παραγωγική διαδικασία ονομάζονται: ελαστικότητα (στην κίνηση) και διαθεσιμότητα (στο μυαλό).

Αυτό που είναι κατά τη γνώμη μας σημαντικό ώστε να γίνει αντιληπτό σε σχέση με τις βαθύτερες κοινωνικές επιπτώσεις του «εκσυγχρονισμού» και της αναδιάρθρωσης περί της οποίας μιλάμε, είναι το γεγονός ότι αυτές οι επιπτώσεις δεν είναι εύκολο να γίνουν αυτή τη στιγμή αντιληπτές σε όλη τους την έκταση.

Αυτό συμβαίνει επειδή σκόπιμα από την πλευρά του κράτους και του κεφάλαιου, αποκρυπτονται σημαντικές πληροφορίες σε σχέση με την εξέλιξη σημαντικών γεγονότων στον τομέα της παραγωγής, καθώς και των πολιτικών αποφάσεων της εξουσίας.

Αυτό δηλαδή που διοχετεύεται από τα μαζικά μέσα παραπληροφόρησης (τηλεόραση, ραδιόφωνο, εφημερίδες) προς τον κόσμο, αποτελούν επιστημονικά διαλεγμένες πληροφορίες ώστε να δημιουργηθούν θετικές εντυπώσεις, ως προς τη γενική εξέλιξη των πραγμάτων...

Αποκρύπτονται όμως πολλές άλλες πληροφορίες, οι οποίες αν διοχετεύονταν θα μπορούσαν να αλλάξουν το αποτέλεσμα, πράγμα επικίνδυνο για την εξουσία.

Αυτό συνέβη και συμβαίνει όσο αφορά και την συγκεκριμένη κατάληψη του Πολυτεχνείου.

Βγαίνουν δηλαδή οι κομματικές φοιτητικές οργανώσεις, ο πρύτανης του Πολυτεχνείου, η σύγκλιτος, ορισμένοι καθηγητές, ο Ζολώτας, ο υπουργός δημόσιας τάξης, και δηλώνουν ο καθένας από την πλευρά του, αλλά στην ουσία λένε το ίδιο πράγμα: «Να σταματήσει η κατάληψη, πρέπει να γίνουν οι εξετάσεις, πρέπει να συνεχίσουν τα μαθήματα και η «Λειτουργία» του ιδρύματος». Κατ' αυτόν τον τρόπο προβάλλονται οι απόψεις αυτές σαν θετικές μέσα από τα μαζικά μέσα παραπληροφόρησης, από την άποψη ότι εμποδίζεται το εκπαιδευτικό έργο του ιδρύματος από τους καταληψίες.

Η εξουσία όμως δεν έχει συμφέρον να πει καθαρά ποιο είναι ακριβώς αυτό το «εκπαιδευτικό έργο» του ιδρύματος.

Δεν θέλει να πει γιατί φοβάται ότι δεν πρόκειται περί εκπαιδευτικού ιδρύματος, αλλά περί πραγματικού χάρους εκπαισευτικών διαδικασιών και μορφωτικών περιχόμενων. Ότι αυτό το χάος είναι αποτέλεσμα της ριζικής ανατροπής της παραγωγικής διαδικασίας, με αποτέλεσμα την απόλυτη αναντιστοιχία των θεωρητικών και πρακτικών μορφωτικών περιεχόμενων που διδάσκονται μέσα στις σχολές. Ότι η πλειοψηφία των φοιτητών που παρακολουθούν τα μαθήματα, χάνουν απλά το χρόνο τους, επειδή αν πάρουν ποτέ το πτυχίο τους, η αποκτειμένη «ειδίκευση» δεν θα αντιστοιχεί με τις ανάγκες απορόφησης της αγοράς εργασίας που εξελίσεται με τρόπο πλέον ανεξέλεγκτο όσον αφορά τις υψηλές τεχνικές ειδικεύσεις. Άρα δηλαδή οι περισσότεροι μελλοντικοί διπλωματούχοι φοιτηττές, είναι στην ουσία από αυτή τη στιγμή άνεργοι που αγοράζουν ανεξαργύρωτα όνειρα. Αυτοί που θα καταλάβουν τα πόστα θα ανήκουν σε μια ισχνή μειοψηφία που έχει κοινωνικές δυνατότητες για φοίτηση σε άλλου είδους από το Πολ/χνείο εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Φυσικά μια μειοψηφία κατώτερων τεχνικών ειδικεύσεων θα βγει και από το Πολ/νείο.

Ποιος ο λόγος λοιπόν στο να μην λειτουργεί συνεχώς το Πολ/χνείο σαν κέντρο κοινωνικής αντίστασης ενάντια και σε αυτή την συγκεκριμένη κατάσταση αποσάρθρωσης που το χαρακτηρίζει σαν δήθεν «εκπαιδευτικό» ίδρυμα;

Ο λόγος επαναλειτουργίας του Πολ/χνίου κάτω από τις προαναφερόμενες συνθήκες, είναι καθαρά ο λόγος της πολιτικής σκοπιμότητας της εξουσίας. Για την εξουσία, έχει αξία να λειτουργεί το Πολ/χνείο, ακόμα και κάτω από τέτοιες συνθήκες υποβάθμισης των μορφωτικών περιεχόμενων, γιατί έτσι κι αλλιώς την μειοψηφία των ειδικευμένων τεχνικών που της χρειάζεται από εκεί θα την βγάλει, αλλά συγχρόνως κερδίζει και χρόνο απασχολώντας τους υπόλοιπους φοιτητές σε κάτι που τους αφήνει να τρέφουν ψευδαισθήσεις. Ξέρει πολύ καλά ότι όσο περισσότερο καιρό ένας άνθρωπος είναι διατεθιμένος να τρέφει ψευδαισθήσεις για ένα συγκεκριμένο πράγμα, τόσο ευκολότερα αυτή θα έχει την ευκαιρία στο μέλλον να του ανανεώσει την ψευδαίσθηση αντικαθιστώντας χωρίς πολλά προβλήματα την παλιά με μια καινούργια.

Όσο λειτουργεί το Π/χνείο υπό τις συνθήκες που θέλει η εξουσία, ο χρόνος δουλεύει για την εξουσία.

Η ίδια όμως ακριβώς κατάσταση, αν όχι χειρότερη, ισχύει αυτή τη στιγμή και σε όλα τα «εκπαιδευτικά ιδρύματα» της μέσης εκπαίδευσης. **Η γνώση που παρέχεται μέσα στα γυμνάσια και στα λύκεια της χώρας είναι απολύτως λειτουργικά άχρηστη από την άποψη της δημιουργίας πραγματικής ειδίκευσης σε έναν συγκεκριμένο τομέα.**

Τα σχολεία και τα λύκεια αποτελούν στην κυριολεξία αυτή τη στιγμή χώρους μαζικής παραγωγής ανθρώπων που χαρακτηρίζονται από έναν νέου είδους «κοινωνικό αναλφαβητισμό». Αυτός ο καινούργιου τύπου «κοινωνικός αναλφαβητισμός» παρέχεται στους μαθητές διαμέσου μιας μορφής «οριζόντιας ειδίκευσης» που το παραγωγικό σύστημα έχει τώρα ανάγκη και που αντί να συμβάλλει στην άμεση επαφή των μαθητών με την σωρεία των καινούργιων γνώσεων και επιτευγμάτων της τεχνολογίας, αντίθετα λειτουργεί με τέτοιο τρόπο ώστε να τους απομακρύνει ουσιαστικά από την πραγματική κατοχή αυτών των γνωσιολογικών περιεχόμενων. **Είναι παράλογο, αλλά πρόκειται όμως για συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές του κεφάλαιου που ανταποκρίνονται στις καινούριες προοπτικές ανάπτυξής του.**

Στους χώρους της εκπαίδευσης ή στους κατ' εξοχήν εργασιακούς χώρους αυτό που παρατηρείται άμεσα σαν αποτέλεσμα της αναδιάρθρωσης του κεφάλαιου είναι η αύξηση της ανεργίας, είτε προοπτικά όσον αφορά τους χώρους της εκπαίδευσης, είτε άμεσα όσον αφορά τους κατ' εξοχήν εργασιακούς χώρους με τις απολύσεις.

Αυτό όμως που συμβαίνει ουσιαστικά σε κοινωνικό επίπεδο από μια παρόμοια τροπή των πραγμάτων δεν είναι τόσο η αύξηση της ανεργίας σαν το μεγαλύτερο κακό, αλλά ο ουσιαστικός αποκλεισμός πλατειών μαζών των εκμεταλλευόμενων από τα κέντρα παραγωγής της καινούργιας προωθημένης τεχνολογίας.

Αυτό το γεγονός αποτελεί μια νέα ποιοτική τομή των κατασταλτικών μεθοδεύσεων που το κεφάλαιο και τα κράτη συστηματοποιούν πλέον σε διεθνές επίπεδο ενάντια στις μάζες των εκμεταλλευόμενων, και είναι ανυποψίαστων για την στιγμή κοινωνικών επιπτώσεων που φροντίζονται ώστε να αποκρύβονται σχολαστικά.

Να γιατί λοιπόν για μια ακόμη φορά είμαστε πεισμένοι για την αναγκαιότητα της συνέχισης και της επέκτασης των καταλήψεων εδώ και τώρα σε όλα τα σχολεία, τα πανεπιστήμια και τα εργοστάσια σαν το μοναδικό μέσο αντίστασης στην διευρυνόμενη κλιμάκωση της κρατικής καταστολής.

Μερικές σύντομες διευκρινήσεις για την λειτουργία συγκεκριμένων χειραγωγικών - κατασταλτικών μηχανισμών που δρουν μέσα στην ελληνική κοινωνία.

Είναι γνωστό ότι οι επαγγελματίες συνδικαλιστές, είναι οι πιο πιστοί δούλοι της πολιτικής των αφεντικών. Επαγγελματίες πυροσβέστες - χειραγωγοί των λαϊκών ταξικών διεκδικήσεων κοιτάνε να ρίξουνε πάντοτε νερό στη φωτία για να διασώσουν το επάγγελμά τους και το μαγαζί τους. Η υπόσταση και η υπόληψή τους τρέμει πάντοτε μπροστά στην θύελα των ταξικών ριζοσπαστικών αγώνων. Πρέπει να πείσουν τα αφεντικά τους ότι μπορούν να ελέγξουν την λαϊκή χείμερα και ότι είναι ικανοί να κάνουν τη δουλεία τους για να διατηρήσουν τα κοινωνικά τους προνόμια που τα αφεντικά σε αντάλλαγμα τους παρέχουν. Το άκρον άωτο της σύγχρονης συνδικαλιστικής ευσυνειδησίας παραμένει ακόμη μέχρι σήμερα ο Λεχ Βαλέσα. Από αυτό το τομάρι οι εγχώριοι επαγγελματίες συνδικαλιστές έχουν σίγουρα πολλά ακόμη να διδαχτούν.

Δεν θέλουμε με αυτά τα λόγια να θίξουμε και να προσβάλλουμε αυτούς τους αγωνιστές που όντας κομμάτι του ταξικού κινήματος των εκμεταλλευόμενων ακολουθούν σήμερα μια συνδικαλιστική στρατηγική αγώνα. Αυτοί νομίζουμε ότι μπορούν να μας καταλάβουν γιατί άλλωστε δεν είναι ούτε καν επαγγελματίες.

Εμείς είμαστε ξεκάθαρα υπέρ του άμμεσου επαναστατικού αγώνα, δεν ακολουθούμε ως εκ τούτου συνδικαλιστικές τακτικές.

Είμαστε υποχρεωμένοι να επισημάνουμε εδώ τον γνωστό άλλωστε ρόλο του κρατικο-γραφειοκρατικού συνδικαλισμού της ηγεσίας της Γ.Σ.Ε.Ε. Ο χειραγωγικός ρόλος αυτού του γραφειοκρατικού μηχανισμού είναι σημαντικός ως προς τη γενικότερη μεθόδευση καταστολής των κοινωνικών αγώνων στην παρούσα πολιτική και οικονομική συγκυρία. Πρόσφατα και σε σχέση με την επικείμενη κλιμάκωση των απολύσεων χιλιάδων εργαζόμενων από τις λεγόμενες «προβληματικές επιχειρήσεις», αποτέλεσαν γεγονός οι ανά την Ελλάδα σταυροφορίες της ηγεσίας της Γ.Σ.Ε.Ε. με επικεφαλής τον Κανελλόπουλο, που εξόρμησε σε όλα τα εργατικά κέντρα της χώρας για να μπορέσει να πείσει τους εργαζόμενους ως προς την αναγκαιότητα των απολύσεων για το καλό της «εθνικής οικονομίας». Να τι κάνει λοιπόν η Γ.Σ.Ε.Ε. πρακτικά για να προωθήσει τα συμφέροντα των αφεντικών.

Τι κάνει όμως η Γ.Σ.Ε.Ε. για να υπερασπίσει τα συμφέροντα των εργαζόμενων που υποτίθεται ότι αποτελούν τους ταξικούς της συνοδοιπόρους;

Τι κάνει ως προς την προώθηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, τι κάνει ως προς τις πιέσεις των βιομηχάνων να διαπραγματεύονται τις συλλογικές συμβάσεις άμμεσα χωρίς τον κρατικό παρεμβατισμό, τι κάνει για τις απολύσεις των 100.000 έκτακτων στο δημόσιο; Τι κάνει για τις μαζικές απολύσεις των εργαζόμενων που θα προκύψουν από τις προβληματικές; Μιλά για «εργασιακή ειρήνη», για σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας και προβαίνει μονάχα σε 24ωρες ή 48ωρες μεθοδεύσεις εκτόνωσης της αγωνιστικότητας των εργαζόμενων ώστε να μπορέσουν να ενσωματωθούν οι οποιεσδήποτε ριζοσπαστικές κινητοποιήσεις.

Τελευταία η Γ.Σ.Ε.Ε. ήλθε και στην κατάληψη του Πολ/χνείου και δήλωσε ότι συνέχιση της κατάληψης βάζει σοβαρά εμπόδια στους σημερινούς διεκδικητικούς αγώνες των εργαζόμενων για αυτό και θα πρέπει να σταματήσει.

Και βέβαια το πρόβλημα της Γ.Σ.Ε.Ε. έχει να κάνει σίγουρα με το φόβο της, που πηγάζει από την μορφή αγώνα που προωθεί η κατάληψη και που δεν έχει να κάνει με τίποτε διεκδικήσεις. Αλλά είναι άμμεσα ανατρεπτικός κάθε μορφής εξουσίας. Φοβάται δηλαδή η Γ.Σ.Ε.Ε. σήμερα, ότι τυχόν απλά διεκδικητικοί αγώνες των εκμεταλλευόμενων θα μπορούσαν ακολουθώντας το παράδειγμα της κατάληψης του Πολ/χνείου, να μεταβληθούν σε άμμεσα εξεγερτικούς αγώνες ενάντια σ' αυτήν, το κεφάλαιο και το κράτος.

Από την άλλη πλευρά πρέπει να λάβουμε υπόψη μας την τακτική του κράτους που κτυπά μια στο καρφί και μια στο πέταλο.

Η όχι τυχαία μεγάλη διάσταση που δόθηκε μέσα από όλο τον τύπο και τα μαζικά μέσα ενημέρωσης γενικότερα, πάνω στο ζήτημα της διένεξης των ελλήνων με την τουρκική μειονότητα της Θράκης, έχει σα σκοπό της τον αποπροσανατολισμό των εκμεταλλευόμενων από τους αγώνες τους, δια μέσου της έντεχνης προβολής αυτού του ζητήματος που αναζωοπυρώνει τα εθνικιστικά ένστικτα. Είναι χαρακτηριστική η διγλωσία της κυβέρνησης και του τύπου, που στο καιρό της ακολούθησε σε σχέση με την ελληνική μειωνότητα της Αλβανίας.

Είναι γνωστό ότι πραγματοποιείται παράλληλα η ενίσχυση των κατασταλτικών δολοφονικών μηχανισμών του κράτους μέσα στα πλαίσια της διεθνοποιημένης κατασταλτικής δράσης των κρατών.

Μεθοδεύεται η πληροφορικοποίηση των ένοπλων συμμοριών του κράτους και του κεφάλαιου (ΕΚΑΜ, εισαγωγή πληροφορικής στα δικαστήρια), γίνεται προσπάθεια περάσματος αντιτρομοκρατικών νομοσχέδιων όπως αυτό το εκφρασμένο από τους κύκλους της Ν.Δ. Ανακοινώνονται θεαματικές τεχνολογικές ενισχύσεις των δυνάμεων καταστολής, επικυρήσσονται με εκατοντάδες εκατομύρια δραχμές αγωνιστές που ανήκουν ενεργά μέσα στο κίνημα των εκμεταλλευόμενων.

Όμως ο αγώνας για την ελευθερία δεν μπορεί να εμποδισθεί, όταν έχει ριζώσει βαθειά στις πεποιθήσεις των ανθρώπων. Τα θεαματικά μέτρα καταστολής χρησιμεύουν περισσότερο σαν προληπτικός εκφοβισμός, έμμεση τρομοκρατία του κράτους και του κεφάλαιου ώστε να εμποδίσει τη γενίκευση των εξεγερτικών διαδικασιών που δρομολογούνται αυτή τη στιγμή κοινωνικά. Το κράτος γνωρίζει πολύ καλά ότι μέσα στα δημοκρατικά του πλαίσια, είναι εντελώς άοπλο μπροστά στην προοπτική της μαζικής γενίκευσης των εξεγερτικών διαδικασιών. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο φροντίζει, χρησιμοποιώντας σαν όπλα τα μαζικά μέσα παραπληροφόρησης και μια σειρά από φορείς, (συνδικαλιστές, κομματικές φοιτητικές παρατάξεις, σύγκλιτος του Πολ/χνείου, καθηγητές), να προσπαθήσει να απομονώσει έγκαιρα σε κοινωνικό επίπεδο, όλες αυτές τις μικρές εστίες αντίστασης που αν επεκταθούν στη σημερινή συγκυρία, θα προκαλέσουν τη γενικευμένη μαζική αντίσταση την οποία φοβάται.

Το κράτος δε φοβάται ούτε τη μεμονωμένη κατάληψη του Π/χνείου, ούτε τη μεμονωμένη απεργιακή κινητοποίηση. Φοβάται όμως τη δυναμική που υπάρχει στη σημερινή συγκυρία μέσα σε κάθε μεμονομένη κατάληψη και σε κάθε μεμονωμένη απεργιακή κινητοποίηση. Το κράτος γνωρίζει πολύ καλά ότι επειδή η σημερινή δυναμική τέτοιου είδους ενεργειών βρίσκεται σε άμεση επαφή με την αλήθεια, μπορεί να επεκταθεί πολύ εύκολα σε όλους τους κοινωνικούς χώρους και να προκαλέσει μια γενικευμένη εξέγερση που δε θα μπορεί να αντιμετωπίσει.

Για αυτόν τον λόγο προσπαθεί να πείσει για τον **αντικοινωνικό χαρακτήρα κάθε τέτοιου είδους ενέργειας, ώστε να την πνίξει στην αρχή της.**

Είναι στο χέρι των εκμεταλλευόμενων να κρίνουν και να αποφασίσουν.

ΟΜΑΔΑ ΚΑΤΑΛΗΨΙΩΝ

ΟΜΑΔΑ ΚΑΤΑΛΗΨΙΩΝ ΠΟΥ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Το γεγονός της κατάληψης του πολυτεχνείου στάθηκε για μια ακόμη φορά η αφορμή ώστε να εκφραστεί έντονα η επιθυμία για μια ουσιαστική συμπαράσταση στον αγώνα των φυλακισμένων. Μια συμπαράσταση που πρωταρχικά θάπρεπε να έλθει σε ρήξη με την εσαεί φιλολογία γύρω από το ζήτημα και να εκφραστεί πλέον πρακτικά για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Για πρώτη φορά, γιατί τέτοιες αφορμές δόθηκαν και στο παρελθόν αλλά όλες πνίγηκαν μέσα στη δίνη της αριστερής ιδεολογίας που εγκλώβιζε τα πάντα μέσα στο απρόσωπο και καθαρά μελλοντικό πλαίσιο του επερχόμενου κάθε φορά εκσυγχρονιστικού σωφρονιστικού συστήματος. Η δε ευθυξία της απέναντι στο πρόβλημα εντοπίζονταν στο να φωνάξει και να διαλαλεί: «Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους» ή αν θέλετε προ προωθημένα, «Λευτεριά στους επαναστάτες φυλακισμένους».

Οι αιτίες, όμως που κρύβονται πίσω από τις κατά καιρούς εξεγέρσεις των φυλακισμένων είναι κάθε φορά μια αποκάλυψη.

Η εξωτερική πύλη των φυλακών δεν είναι ο κυματοθραύστης που σταματά κάθε αντίσταση ενάντια στην κρατική εξουσία. Αυτοί που την περνούν δεν είναι οι στενοί συγγενείς, ορισμένοι καλοί «σύντροφοι» και η δικηγορική ψευδαίσθηση, που η απάτη ολονών μεταφράζεται στο ότι «ενεργούμε τα δέοντα, κάτσε καλά, και φρόνιμα, σε λίγο καιρό βγαίνεις».

Αυτό που υπάρχει μέσα σε κάθε φυλακή είναι η άσβηστη επιθυμία για ζωή. Και βρίσκεται εκεί γιατί έχει αρνηθεί την ψευδαίσθηση της επιβίωσης που προσφέρεται σε όλους εμάς τους απ' έξω.

Η κοινή γνώμη, τον άνθρωπο της φυλακής τον θεωρεί πεθαμένο, μια και δε βλέπει τον προγραμματισμένο προσδιορισμό που της επιφυλάσσει η κρατική εξουσία.

Η αριστερή ιδεολογία του συνιστά να καθίσει φρόνιμα, να μην μπαίνει σε καυγάδες, να προσέχει προ παντώς τους χαφιέδες —που συνήθως είναι «ποινικοί»— και γενικά να μην έχει αλισβερίσια που θα τον φέρνουν σε σύγκρουση με τις αρχές των φυλακών. Και όλα αυτά γιατί όταν θα βγει, το «κίνημα» τον χρειάζεται, είτε ήρωα, είτε υπάλληλο ανάλογα με το μέγεθος της περίπτωσής του.

Η κρατική εξουσία, με το ρυθμό της ζωής που επιβάλλει στον πιο καταπιεστικό μηχανισμό —τις φυλακές— μετουσιώνει δειλά-δειλά αυτό που οραματίζεται για ολόκληρη την κοινωνία. Μια ζωή που όλες οι κινήσεις της θα είναι μηχανοποιημένες και προγραμματισμένες.

Οι εξεγέρσεις στις φυλακές όμως είναι η χρεοκοπία όλων αυτών των αντιλήψεων, αλλά παράλληλα φανερώνει και το μέγεθος της απάτης που υπάρχει σ' αυτές.

Η τρομοκρατία στις φυλακές που σκοπεύει στην αποδοχή της από τους φυλακισμένους, αλλά και ο εκφοβισμός και παραδειγματισμός του κόσμου για το τι τον περιμένει αν ξεφύγει από τις κοινωνικές και πολιτικές προδιαγραφές που τον καθορίζουν τα κόμματα και οι μηχανισμοί της εξουσίας μπλοκάρονται σημαντικά από τις επαναστατικές αυτές εξεγέρσεις.

Η προσπάθεια που ξεκινάμε θα πρέπει να έχει σα βασικό της σκοπό να σταθεί αλληλέγγεια σε κάθε αγώνα που θα ξεσπάει στις φυλακές. Αυτό βέβαια θα αποτελεί και μια απλή απάντηση στο τεχνικό δίλημμα του διαχωρισμού «πολιτικοί» και «ποινικοί» κρατούμενοι.

Τα γεγονότα των εξεγέρσεων που συμβαίνουν κατά καιρούς στις φυλακές δείχνουν πόσο ξένο είναι το τεχνιτό αυτό πρόβλημα, αφού δεν λαμβάνει υπ' όψη του ότι η καταπίεση και η καταστολή εκεί είναι ολοκληρωτική και επόμενο είναι ότι, η αντίσταση δεν μπορεί να είναι μονομερής, ούτε αυτή απαιτεί πολιτική συνείδηση.

Εξ άλλου, η μεταμέλεια, ο σωφρονισμός και η διαπαιδαγώγιση, αναπαραγωγικές αξίες της ταξικής κοινωνίας, δεν στρέφονται σε πολιτικές πρακτικές, αλλά σε κάθε αρνητή της κοινωνίας που ζούμε.

Η προσπάθειά μας σκοπεύει να εξωτερικεύσει τον αγώνα των φυλακισμένων και να τον τοποθετήσει στην πραγματική του διάσταση. Η μορφή αυτή συμπαράστασης είναι πλέον επιτακτική αφού και ο Τύπος και όλοι οι μηχανισμοί αντιστροφής της πραγματικότητας αναγκάζονται δημόσια να κλαψουρίσουν για τις συνθήκες σωφρονισμού της κοινωνίας μας.

Η αντίστασή μας στην κρατική τρομοκρατία και ως ένα βαθμό άρνηση του τρόπου ζωής που μας προσφέρει η «ευνομούμενη» κοινωνία μας, μας τοποθετεί μακριά από μια φιλανθρωπικο-χριστιανική αντίληψη συμπαράστασης.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΗ

ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ

Η κυβέρνηση των ήδη υπόδικων κλεφτών και δολοφόνων, έχει την αναίδεια να κατηγορεί την κατάληψη του Πολυτεχνείου για έλειψη σεβασμού προς την περιουσία του λαού μέσα στο κτίριο.

Κατηγορούν τους καταληψίες του 90 με τον ίδιο τρόπο που όλοι τους χωρίς εξαίρεση κατηγορούσαν τους καταληψίες του '73.

Έχουμε αρκετή ευαισθησία και ανθρωπισμό να αξιολογούμε τη ζωή του συντρόφου και φίλου μας Μ. Καλτεζά σημαντικότερη από το σύνολο της περιουσίας ενός ιδρύματος παραγωγής εξειδικευμένων ηλιθίων, όπως το Ε.Μ.Π.

Έχουμε πολύ μεγαλύτερη αξιοπρέπεια από κάποιους Ζολώτες, που κράτησαν τα γραφεία τους στην Τράπεζα Ελλάδος ακόμη και στη διάρκεια της κατοχής και είχαν άξιους μαθητές τους Τσάτσους και Κοσκωτάδες.

Αν είμαστε «50 αναρχικοί πιτσιρικάδες», τότε αυτοί που κυβερνούν είναι 4 γερόντια σε προχωρημένο στάδιο αρτηριοσκλήρυνσης.

Ξέρουμε με ποιους, έστω και σιωπηλά, είναι ο ελληνικός λαός.

Με μας βέβαια!

Η Γενική Συνέλευση της Κατάληψης
του Πολυτεχνείου
7.2.90

ΤΟΤΕ ΤΑ ΤΑΝΕ ΤΩΡΑ ΤΙ?

Το Πολυτεχνείο από τον ΝΟΕΜΒΡΗ του '73 ως το ΦΛΕΒΑΡΗ του '90 αποτελεί ένα ιστορικό και κοινωνικό σύμβολο αντίστασης και ελευθερίας. Στην αρχή της δεκαετίας του '90 η ελληνική κοινωνία είναι μάρτυρας μιας απεμπόλησης του πολιτικού λόγου από μέρους των πολιτικών κομμάτων που συναινούν σε μια οικουμενική διαχείριση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.Με την ενδοκοινοβουλευτική διευθέτηση επιχειρείται να "διευθετηθεί" συναινετικά κάθε κοινωνική αντίσταση. Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ είναι έμπρακτη άρνηση κάθε συναίνεσης και κάθε "οικουμενικού" κρετινισμού. Σε μια περίοδο κατευθυνόμενης παθητικοποίησης εμείς επιμένουμε να σκεφτόμαστε πολιτικά ακριβώς όταν οι χρήστες του πολιτικού λόγου αποφάσισαν να τον εξορίσουν. Στην πρώτη γραμμή της καθεστωτικής λογοκοπίας η ηγεσία της συντηριτικής παράταξης μεθοδεύει άμεσα και έμμεσα τη βίαιη καταστολή των πρώτων εκδηλώσεων της διευρυνόμενης κοινωνικής δυσφορίας. Οι εκφραστές του "προοδευτικού λόγου" σείρονται στον μονόδρομο του ολοκληρωτισμού.

Ποιός λοιπόν θα ανάψει το πράσινο φως στη συναινετική ΣΕΚΙΟΥΡΙΤΑΤΕ;

Ποιός θα ρίξει νερό στο μύλο της αυτοδυναμίας του κάθε Μητσοτάκη;

Το Πολυτεχνείο δεν συμμετέχει στους ψευδεπίγραφους ανταγωνισμούς της κομματικής δημαγωγίας.

Ποιός φοβάται το Πολυτεχνείο;;...

Δεν ξέρουμε αν θα γίνουμε Ρουμανία αλλά σίγουρα δεν πρόκειται να επιστρέψουμε στη ΣΙΩΠΗ. Ο πολιτικός λόγος που γεννήθηκε στην ΚΑΤΑΛΗΨΗ '90 είναι προϊόν της ελληνικής κοινωνίας και είναι θέμα χρόνου η γενίκευση της εφαρμογής του σε κάθε δυνατή μορφή.

Η Γ.Σ της ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ του Πολυτεχνείου.

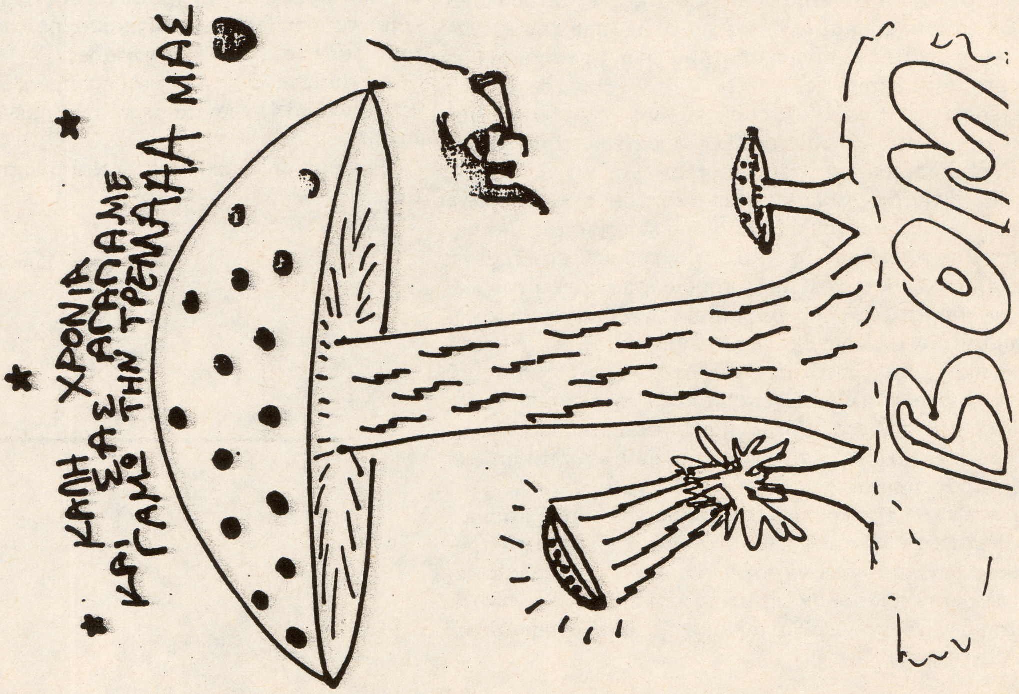

'73

ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΖΗΜΙΕΣ

Κατάληψη Πολυτεχνείου

ΕΜΕΙΣ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΖΩΕΣ

'90

ΝΔ: ΚΑΤΕΛΥΣΑΝ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ της αναρχίας που έχουν επιβάλει στο Πολυτεχνείο αλλά και στους γύρω δρόμους οι αναρχικοί καταληψίες έχει καταλύσει κάθε έννοια κράτους – τονίζεται σε χτεσινή καταγγελία της Ομάδας Κοινοβουλευτικού Εργου Δημοσίας Τάξεως της ΝΔ, που αναφέρει:

Ἡ "συναυλία τοῦ θριάμβου" ποὺ ἑτοίμαζαν τὰ παιδιὰ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1973, θὰ δοθῆ τώρα στὴ μνήμη ἐκείνων ποὺ τὴν προετοίμασαν

Τὴν ἴδια μέρα καὶ λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴν κάθοδο τῶν τὰνκς, τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας ἐξέδιδε τὴν πιὸ κάτω ἀνακοίνωση ποὺ καθησύχαζε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τοὺς φοιτητάς.

«Απο τῆς χθὲς ὁμάδες, συγκεντρωθεῖσαι εἰς τοὺς χώρους τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου καὶ πρὸ αὐτοῦ, ἀποτελούμεναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ φοιτητάς, συρρεύσαντας ἐκ διαφόρων Σχολῶν, παρέχουν ὁμολογουμένως ἄκοσμον θέαμα, θορυβοῦσαι καὶ παρεμποδίζουσαι τὴν κυκλοφορίαν πεζῶν καὶ τροχοφόρων.

Μεταξὺ τῶν ἀκουομένων ἐντὸς τοῦ θορυβου συνθημάτων, ουδὲ εν εχει ὡς περιεχόμενον σπουδαστικόν τι αἴτημα, ἀλλ' ἅπαντα ἀνεξαιρέτως εἶναι πολιτικῆς φύσεως.

Ἡ Κυβέρνησις εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ἐμμείνη εἰς τὴν γραμμὴν αὐτήν, ἔχει δὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ σύνολον τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου ἀποδοκιμάζει τὰ ἐπιχειρούμενα ὑπὸ ἀνευθύνων στοιχείων καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπιθυμεῖ παρὰ τὴν ὁμαλὴν συνέχισιν τῶν σπουδῶν του.

Ἔχει ἐξ ἴσου τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἡ δημοσία γνώμη διαβλέπουν καθαρὰ τοὺς επιδιωκομένους ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἀνευθύνων προσώπων σκοποὺς καὶ θέλουν ἀποδώση τὰ εὐθύνας ἐκεῖ ὅπου αὗται πράγματι ἀνήκουν».

Ἡ Κυβέρνησις, ἀφ' ἑτέρου, οὐδεμίαν ἔχει ψευδαίσθησιν ὡς πρὸς τὸν πράγματι ἐπιδιωκόμενον ὑπὸ τῶν θορυβουντων σκοπόν, γνωρίζει δὲ ἐξ ἴσου καλῶς ὅτι οὗτοι, ἀνερχόμενοι εἰς ὀλίγας ἑκατοντάδας, δὲν ἐκπροσωποῦν ἀληθῶς τὸν φοιτητικὸν κόσμον.

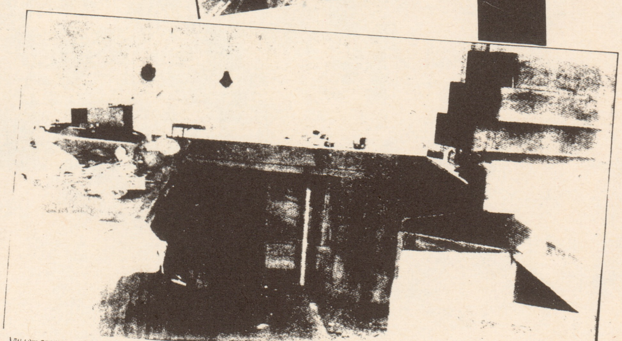

Απο εδω περασαν οι βανδαλοι. Ενα μικρό δειγμα απο τις καταστροφες στα εργαστηρια και τους χωρους του Πολυτεχνειου που κανουν καθημερινα οι καταληψιες επιβαλλοντας τη δικη τους «Παιδεια»...

ΚΛΕΦΤΕΣ, ΑΛΗΤΕΣ κ' ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ
ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ

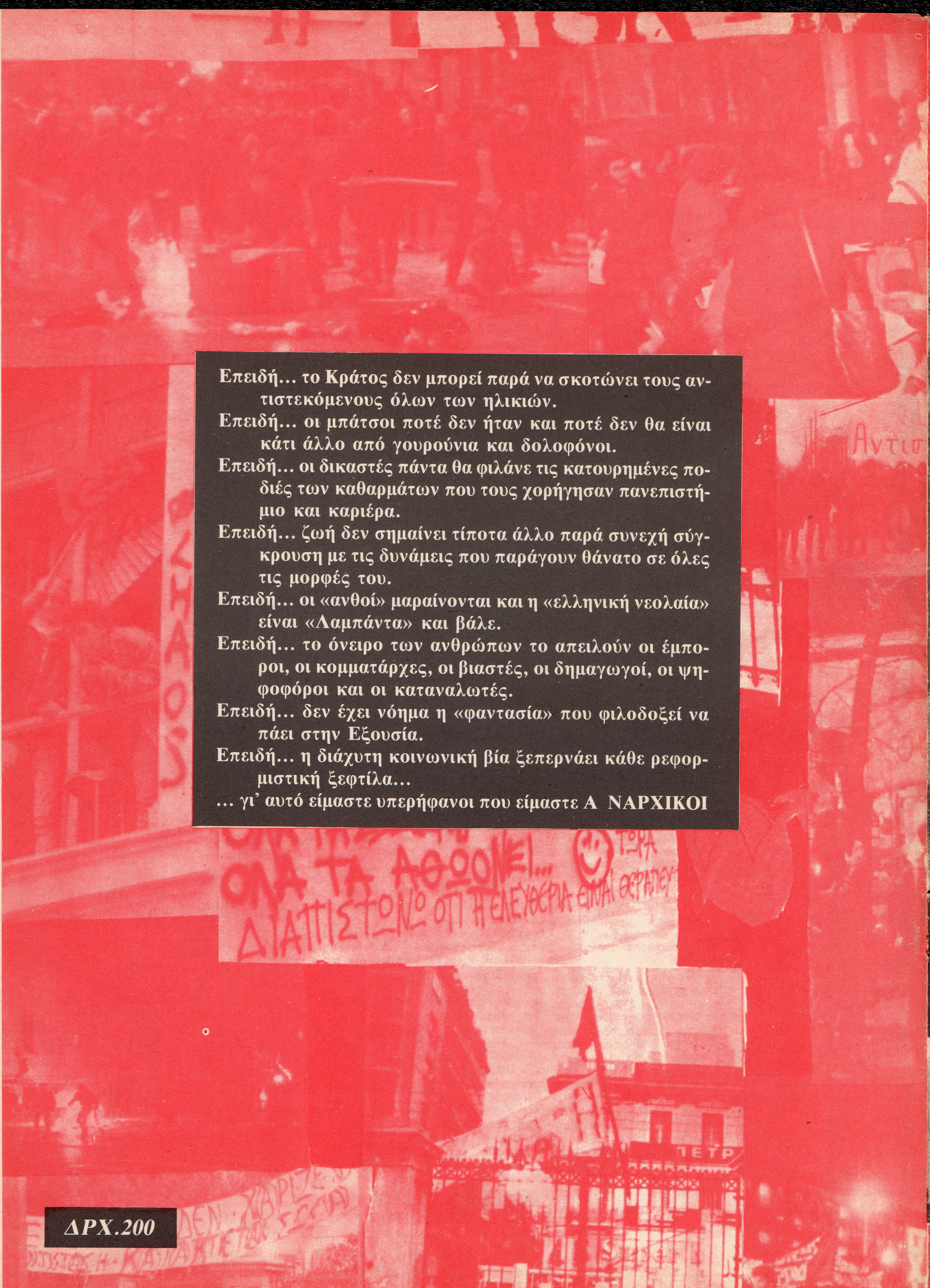

Επειδή... το Κράτος δεν μπορεί παρά να σκοτώνει τους αντιστεκόμενους όλων των ηλικιών.

Επειδή... οι μπάτσοι ποτέ δεν ήταν και ποτέ δεν θα είναι κάτι άλλο από γουρούνια και δολοφόνοι.

Επειδή... οι δικαστές πάντα θα φιλάνε τις κατουρημένες ποδιές των καθαρμάτων που τους χορήγησαν πανεπιστήμιο και καριέρα.

Επειδή... ζωή δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά συνεχή σύγκρουση με τις δυνάμεις που παράγουν θάνατο σε όλες τις μορφές του.

Επειδή... οι «ανθοί» μαραίνονται και η «ελληνική νεολαία» είναι «Λαμπάντα» και βάλε.

Επειδή... το όνειρο των ανθρώπων το απειλούν οι έμποροι, οι κομματάρχες, οι βιαστές, οι δημαγωγοί, οι ψηφοφόροι και οι καταναλωτές.

Επειδή... δεν έχει νόημα η «φαντασία» που φιλοδοξεί να πάει στην Εξουσία.

Επειδή... η διάχυτη κοινωνική βία ξεπερνάει κάθε ρεφορμιστική ξεφτίλα...

... γι' αυτό είμαστε υπερήφανοι που είμαστε **Α ΝΑΡΧΙΚΟΙ**

ΔΡΧ.200